

Euroopan unionin virallinen lehti

C 123 E

Suomenkielinen laitos

Tiedonantoja ja ilmoituksia

53. vuosikerta

12. toukokuuta 2010

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö	Sivu
III <i>Valmistavat säädökset</i>		
Neuvosto		
2010/C 123 E/01	Neuvoston ensimmäisessä käsittelyssä vahvistama kanta (EU) N:o 7/2010 Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksen antamiseksi Euroopan pakolaisrahaston perustamisesta vuosiksi 2008–2013 tehdyn päätöksen N:o 573/2007/EY muuttamisesta tiettyjen yhteisön toimien rahoituksen lopettamiseksi ja toimien rahoitusosuuden ylärajan muuttamiseksi Vahvistettu neuvostossa 25 päivänä helmikuuta 2010	1
2010/C 123 E/02	Neuvoston ensimmäisessä käsittelyssä vahvistama kanta (EU) N:o 8/2010 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin antamiseksi miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen soveltamisesta itsenäisiin ammatinharjoittajiin sekä direktiivin 86/613/ETY kumoamisesta Vahvistettu neuvostossa 8 päivänä maaliskuuta 2010	5
2010/C 123 E/03	Neuvoston ensimmäisessä käsittelyssä vahvistama kanta (EU) N:o 9/2010 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin antamiseksi energiaan liittyvien tuotteiden energian ja muiden voimavarojen kulutuksen osoittamisesta merkinnöin ja yhdenmukaisin tuotetiedoin Vahvistettu neuvostossa 14 päivänä huhtikuuta 2010 ⁽¹⁾	17
2010/C 123 E/04	Neuvoston ensimmäisessä käsittelyssä vahvistama kanta (EU) N:o 10/2010 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin antamiseksi rakennusten energiatehokkuudesta Vahvistettu neuvostossa 14 päivänä huhtikuuta 2010	32

FI

⁽¹⁾ ETA:n kannalta merkityksellinen teksti

III

(Valmistavat säädökset)

NEUVOSTO

NEUVOSTON ENSIMMÄISESSÄ KÄSITTELYSSÄ VAHVISTAMA KANTA (EU) N:o 7/2010

Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksen antamiseksi Euroopan pakolaisrahaston perustamisesta vuosiksi 2008–2013 tehdyn päätöksen N:o 573/2007/EY muuttamisesta tiettyjen yhteisön toimien rahoituksen lopettamiseksi ja toimien rahoitusosuuden ylärajan muuttamiseksi

Vahvistettu neuvostossa 25 päivänä helmikuuta 2010

(2010/C 123 E/01)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 78 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

noudattavat tavallista lainsäätämismenettelyä⁽¹⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Yhteistä eurooppalaista turvapaikkajärjestelmää, jäljempänä 'yhteinen järjestelmä', koskevalla unionin politiikalla pyritään Haagin ohjelman mukaisesti perustamaan yhteinen turvapaikka-alue tehokkaan ja yhdenmukaistetun menettelyn avulla Euroopan unionin arvojen ja humanitaaristen perinteiden mukaisesti.
- (2) Yhteisen järjestelmän perustamisessa on viime vuosien aikana edistytty merkittävästi yhteisten vähimmäisvaatimusten käyttöönoton ansiosta. Kansainvälisen suojelun myöntämisessä ja tällaisen suojelun muodoissa on kuitenkin edelleen paljon eroja jäsenvaltioiden välillä.
- (3) Komissio ilmaisi kesäkuussa 2008 hyväksymässään turvapaikkapolitiikan toimintasuunnitelmassa aikovansa kehittää yhteistä eurooppalaista järjestelmää ehdottamalla voimassa olevien säädösten tarkistamista sovellettavien sääntöjen yhdenmukaistamiseksi tehostamalla jäsenvaltioiden käytännön yhteistyölle annettavaa tukea erityisesti säädösehdotuksella, jonka tarkoituksena on perustaa Euroopan turvapaikka-asioiden tukivirasto, jäljempänä 'tukivi-

rasto', jäsenvaltioiden välisen operatiivisen yhteistyön yhteensovittamisen tehostamiseksi niin, että yhteisten sääntöjen täytäntöönpano tehostuu.

- (4) Eurooppa-neuvosto palautti syyskuussa 2008 hyväksytyssä Euroopan maahanmuutto- ja turvapaikkasopimuksessa juhlallisesti mieliin, että vainotuilla ulkomaalaisilla on oikeus saada apua ja suojelua Euroopan unionin alueella pakolaisten oikeusasemaa koskevan 28 päivänä heinäkuuta 1951 tehdyn Geneven yleissopimuksen, sellaisena kuin se on muutettuna 31 päivänä tammikuuta 1967 tehdyllä New Yorkin pöytäkirjalla, ja muiden asiaa koskevien sopimusten mukaisesti. Lisäksi sovittiin nimenomaisesti, että Euroopan tukivirasto perustetaan vuonna 2009.
- (5) Turvapaikka-asioiden käytännön yhteistyön tavoitteena on lähentää jäsenvaltioiden päätöksentekomenettelyjä turvapaikka-asioissa eurooppalaisen lainsäädännön puitteissa ja varmistaa niiden jatkuva laadukkuus. Viime vuosina on jo aloitettu merkittävä määrä käytännön yhteistyötoimenpiteitä, erityisesti yhteisen lähestymistavan omaksuminen alkuperämaita koskeviin tietoihin ja eurooppalaisen turvapaikka-alan koulutusohjelman perustaminen. Tukiviraston perustaminen on tarpeen, jotta tätä yhteistyötä voidaan lujittaa ja kehittää.
- (6) Jotta turvapaikka-asioiden käytännön yhteistyön tukitoimenpiteitä voitaisiin yksinkertaistaa ja koska tulivirastolle olisi uskottava eräitä tällä hetkellä Euroopan pakolaisrahastosta rahoitettavia tehtäviä, on tarpeen siirtää tietyt päätöksen N:o 573/2007/EY⁽²⁾ 4 artiklassa säädetyt yhteisön toimet Euroopan pakolaisrahastolta tukivirastolle, jotta voidaan varmistaa, että käytännön yhteistyötä turvapaikka-asioissa toteutetaan parhaalla mahdollisella tavalla.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 7. toukokuuta 2009 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), neuvoston ensimmäisessä käsittelyssä vahvistama kanta, annettu ... (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä). Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu ... (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽²⁾ EUVL L 144, 6.6.2007, s. 1.

- (7) Jotta voidaan ottaa huomioon yhteisön toimien soveltamisalan kaventuminen, päätöksessä N:o 573/2007/EY säädetty 10 prosentin enimmäismäärä, joka voidaan käyttää niiden rahoittamiseen rahaston käytettävissä olevista varoista, olisi alennettava 4 prosenttiin.
- (8) Päätöksen N:o 573/2007/EY täytäntöönpanoon tarkoitettuja rahoituspuitteita olisi pienennettävä, jotta niitä voidaan käyttää tukiviraston rahoitukseen.
- (9) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyn, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen osalta tehdyn pöytäkirjan 3 artiklan mukaisesti Yhdistynyt kuningaskunta ja Irlanti ovat ilmoittaneet haluavansa osallistua tämän päätöksen hyväksymiseen ja soveltamiseen.
- (10) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyn Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän päätöksen hyväksymiseen, se sidos Tanskaa eikä sitä sovelleta Tanskaan,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Muutetaan päätös N:o 573/2007/EY seuraavasti:

1) 4 artikla muutetaan seuraavasti:

- a) korvataan 1 kohdassa luku 10 prosenttia luvulla 4 prosenttia.

b) kumotaan 2 kohdan a ja f alakohta.

2) Korvataan 12 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Rahoituspuitteet tämän päätöksen toteuttamiselle 1 päivästä tammikuuta 2008 31 päivään joulukuuta 2013 ovat 614 miljoonaa euroa.”.

2 artikla

Tämä päätös tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

3 artikla

Tämä päätös on osoitettu jäsenvaltioille perussopimusten mukaisesti.

4 artikla

Tämä päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tehty ...

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

...

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

...

NEUVOSTON PERUSTELUT

I JOHDANTO

Komissio hyväksyi 18. helmikuuta 2009 ehdotuksen Euroopan pakolaisrahastoa koskevan päätöksen muuttamisesta ⁽¹⁾, joka liittyi ehdotukseen asetukseksi Euroopan turvapaikka-asioiden tukiviraston perustamisesta ⁽²⁾.

Euroopan parlamentti hyväksyi 7. toukokuuta 2009 ensimmäisen käsittelyn lausunnon Euroopan pakolaisrahastoa koskevasta päätöksestä ⁽³⁾, johon ei ehdotettu tarkistuksia, ja Euroopan turvapaikka-asioiden tukivirastoa koskevasta asetuksesta ⁽⁴⁾, jossa esitettiin 40 tarkistusta komission ehdotukseen.

Neuvosto vahvisti 25.–26. helmikuuta 2010 ensimmäisen käsittelyn kantansa molemmista ehdotuksista SEUT 294 artiklan mukaisesti.

Alueiden komitea antoi 5.–7. lokakuuta 2009 tulevaa yhteistä eurooppalaista turvapaikkajärjestelmää II koskevan lausunnon ⁽⁵⁾, jossa esitettiin useita suosituksia Euroopan turvapaikka-asioiden tukivirastoa koskevasta asetuksesta.

II EHDOTUKSEN TAVOITE

Euroopan pakolaisrahastoa koskevaa päätöstä muutetaan Euroopan turvapaikka-asioiden tukiviraston perustamisesta aiheutuvien muutosten huomioon ottamiseksi ja erityisesti siksi, että viraston olisi mahdollista ottaa vastuu tietyistä toimista, jotka tähän mennessä ovat olleet pakolaisrahaston rahoittamia. Euroopan turvapaikka-asioiden tukiviraston avulla on tarkoitus parantaa yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän täytäntöönpanoa, tehostaa jäsenvaltioiden käytännön yhteistyötä turvapaikka-asioissa sekä antaa ja/tai koordinoita toiminnallista tukea jäsenvaltioille, joiden kansalliset turvapaikkajärjestelmät ovat joutuneet erityisten ja kohtuuttomien paineiden kohteeksi.

III NEUVOSTON ENSIMMÄISEN KÄSITTELYN KANNAN ERITTELY

Yleistä

Neuvottelut käytiin ottaen huomioon Haagin ohjelman mukainen toimintapolitiikka. Haagin ohjelmassa määritetään oikeus- ja sisäasioiden alan tavoitteet ja välineet vuosiksi 2005–2010. Eurooppa-neuvosto ilmoitti olevansa sitoutunut yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän kehittämiseen edelleen muuttamalla lainsäädäntöpuutteita ja tehostamalla käytännön yhteistyötä ja -toimintaa muun muassa perustamalla Euroopan turvapaikka-asioiden tukiviraston. Eurooppa-neuvosto sopi myöhemmin lokakuussa 2008 hyväksytyssä Euroopan maahanmuutto- ja turvapaikkasopimuksessa tukiviraston perustamisesta vuonna 2009.

Yhdistynyt kuningaskunta ja Irlanti ovat Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyn, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen osalta tehdyn pöytäkirjan 3 artiklan mukaisesti ilmoittaneet osallistuvansa tämän päätöksen hyväksymiseen ja soveltamiseen.

Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyn, Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu Euroopan pakolaisrahastoa koskevan päätöksen antamiseen, se ei sido Tanskaa eikä sitä sovelleta Tanskaan.

Yhteispäätösmenettelyyn sovellettavista käytännön menettelytavoista annetun yhteisen julistuksen ⁽⁶⁾ mukaisesti neuvoston, Euroopan parlamentin ja komission edustajat ovat olleet yhteydessä toisiinsa, jotta jo neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan käsittelyvaiheessa päästäisiin yhteisymmärrykseen. Tämän yhteydenpidon tuloksena päästiin yhteisymmärrykseen turvapaikka-asioiden tukiviraston perustamista koskevan asetuksen ja Euroopan pakolaisrahastoa koskevan päätöksen teksteistä.

⁽¹⁾ Asiak. 6702/09 ASILE 6 CADREFIN 7 CODEC 213.

⁽²⁾ Asiak. 6700/09 ASILE 5 CODEC 212 + ADD 1, 2.

⁽³⁾ Asiak. T6-0375/2009, 7.5.2009.

⁽⁴⁾ Asiak. T6-0379/2009, 7.5.2009.

⁽⁵⁾ Asiak. CdR 90/2009 fin.

⁽⁶⁾ EYVL C 148, 28.5.1999, s. 1.

IV YHTEENVETO

Neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannassa on otettu huomioon komission avustuksella neuvoston ja Euroopan parlamentin välillä käydyissä neuvotteluissa aikaansaatu kompromissi. Pysyvien edustajien komitea hyväksyi tämän kompromissin 20. marraskuuta 2009 hyväksyessään poliittisen yhteisymmärryksen Euroopan pakolaisrahastoa koskevasta päätöksestä ja Euroopan turvapaikka-asioiden tukivirastoa koskevasta asetuksesta. Euroopan parlamentin kansalaisvapauksien sekä oikeus- ja sisäasioiden valiokunnan puheenjohtaja on sittemmin pysyvien edustajien komitean puheenjohtajalle osoitetussa kirjeessä todennut, että jos kompromissitekstit toimitetaan Euroopan parlamentille neuvoston ensimmäisen käsittelyn kantoina, hän suosittelee kansalaisvapauksien ja sisäasiain valiokunnan jäsenille ja myöhemmin täysistunnolle, että neuvoston kannat hyväksyttäisiin tarkistuksitta parlamentin toisessa käsittelyssä, ellei kummankaan toimielimen lingvistijuristien viimeistelystä muuta johdu. Euroopan pakolaisrahastoa koskevan päätöksen ja Euroopan turvapaikka-asioiden tukivirastoa koskevan asetuksen hyväksyminen helpottaa Euroopan turvapaikka-asioiden tukiviraston ripeää perustamista, millä on keskeinen merkitys käytännön yhteistyön tehostamisessa edelleen turvapaikka-asioissa.

NEUVOSTON ENSIMMÄISESSÄ KÄSITTELYSSÄ VAHVISTAMA KANTA (EU) N:o 8/2010

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin antamiseksi miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen soveltamisesta itsenäisiin ammatinharjoittajiin sekä direktiivin 86/613/ETY kumoamisesta

Vahvistettu neuvostossa 8 päivänä maaliskuuta 2010

(2010/C 123 E/02)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 157 artiklan 3 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyhteistyä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen soveltamisesta itsenäisiin ammatinharjoittajiin, maatalousalalla toimivat ammatinharjoittajat mukaan lukien, ja itsenäisinä ammatinharjoittajina toimivien naisten suojelemaan raskauden ja synnytyksen perusteella 11 päivänä joulukuuta 1986 annetulla neuvoston direktiivillä 86/613/ETY ⁽³⁾ varmistetaan, että miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatetta sovelletaan jäsenvaltioissa itsenäisinä ammatinharjoittajina toimiviin ja tällaisessa toiminnassa avustaviin. Direktiivi 86/613/ETY ei ole ollut itsenäisten ammatinharjoittajien ja heidän puolisoitensa osalta kovin tehokas, ja sen soveltamisalaa olisi harkittava uudelleen, koska sukupuoleen perustuvaa syrjintää ja häirintää esiintyy myös palkkatyön ulkopuolella. Selkeyden vuoksi direktiivi 86/613/ETY olisi korvattava tällä direktiivillä.

(2) Komissio ilmoitti 1 päivänä maaliskuuta 2006 antamassaan tiedonannossa ”Naisten ja miesten tasa-arvon etenevissuunnitelma”, että se aikoo sukupuolten tasa-arvoa koskevaa hallintotapaa parantaakseen tarkastella Euroopan unionin nykyistä tasa-arvolainsäädäntöä, joka ei sisältynyt vuonna 2005 tapahtuneeseen uudelleenlaadintaan, säädösten päivittämiseksi, nykyaikaistamiseksi ja tarpeen mukaan niiden laatimiseksi uudelleen. Direktiivi 86/613/ETY ei sisällynyt tähän uudelleenlaadintaan.

(3) Neuvosto kehotti 5 ja 6 päivänä joulukuuta 2007 antamassaan päätelmissä ”Naisten ja miesten tasapainoiset roolit työpaikkojen, kasvun ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden kannalta” komissiota harkitsemaan, onko direktiiviä 86/613/ETY tarvittaessa tarkistettava itsenäisten ammatinharjoittajien ja heitä avustavien puolisoitensa äitiyteen ja isyyteen liittyvien oikeuksien turvaamiseksi.

(4) Euroopan parlamentti on johdonmukaisesti kehottanut komissiota tarkastelemaan uudelleen direktiiviä 86/613/ETY erityisesti itsenäisten ammatinharjoittajien äitiyssuojelun tehostamiseksi ja itsenäisten ammatinharjoittajien puolisoitensa tilanteen parantamiseksi maatalousalalla.

(5) Komissio vahvisti 2 päivänä heinäkuuta 2008 antamassaan tiedonannossa ”Uudistettu sosiaalinen toiminta-ohjelma: mahdollisuudet, väylät ja yhteisvastuu 2000-luvun Euroopassa”, että on tarpeen toteuttaa toimia yritysjyyteen liittyvien sukupuolierojen kaventamiseksi sekä työ- ja yksityiselämän yhteensovittamisen parantamiseksi.

(6) Joukko säädöksiä, jotka koskevat tasa-arvoisen kohtelun periaatteen täytäntöönpanoa ja joita sovelletaan itsenäiseen ammatinharjoittamiseen, on jo voimassa; näitä ovat erityisesti miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen asteittaisesta toteuttamisesta sosiaaliturvaa koskevissa kysymyksissä 19 päivänä joulukuuta 1978 annettu neuvoston direktiivi 79/7/ETY ⁽⁴⁾ sekä miesten ja naisten yhtäläisten mahdollisuuksien ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen täytäntöönpanosta työhön ja ammattiin liittyvissä asioissa 5 päivänä heinäkuuta 2006 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/54/EY (uudelleenlaadittu toisinto) ⁽⁵⁾. Tätä direktiiviä ei näin ollen olisi sovellettava aloilla, jotka jo kuuluvat muiden direktiivien soveltamisalaan.

(7) Tällä direktiivillä ei rajoiteta jäsenvaltioiden toimivaltaa järjestää omat sosiaaliturvajärjestelmänsä. Jäsenvaltioiden yksinomainen toimivalta omien sosiaaliturvajärjestelmänsä järjestämisen suhteeseen käsittää muun muassa päätökset tällaisten järjestelmien ja niihin liittyvien laitosten perustamisesta, rahoituksesta ja hallinnoinnista samoin kuin etuuksien sisällöstä ja myöntämisestä, maksujen tasosta sekä niiden saannin edellytyksistä.

⁽¹⁾ EUVL C 228, 22.9.2009, s. 107.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu ... (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty ...

⁽³⁾ EYVL L 359, 19.12.1986, s. 56.

⁽⁴⁾ EYVL L 6, 10.1.1979, s. 24.

⁽⁵⁾ EUVL L 204, 26.7.2006, s. 23.

- (8) Tätä direktiiviä olisi sovellettava itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän puolisoihinsa tai, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, heidän elinkumppaneihinsa, jos he kansallisessa lainsäädännössä säädetyin edellytyksin säännöllisesti osallistuvat elinkeinotoiminnan harjoittamiseen. Tällaisten puolisoiden ja, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, elinkumppaneiden tilanteen parantamiseksi heidän työnsä olisi tunnustettava.
- (9) Tätä direktiiviä ei olisi sovellettava kysymyksiin, jotka kuuluvat naisten ja miesten tasa-arvoisen kohtelun täytäntöönpanoa koskevien muiden direktiivien, erityisesti miesten ja naisten yhdenvertaisen kohtelun periaatteen täytäntöönpanosta tavaroiden ja palvelujen saatavuuden ja tarjonnan alalla 13 päivänä joulukuuta 2004 annetun neuvoston direktiivin 2004/113/EY⁽¹⁾, soveltamisalaan. Muun muassa direktiivin 2004/113/EY 5 artiklaa, joka koskee vakuutuspalveluita ja niihin liittyviä rahoituspalveluita, sovelletaan edelleen.
- (10) Tätä direktiiviä olisi sukupuoleen perustuvan syrjinnän estämiseksi sovellettava sekä välittömään että välilliseen syrjintään. Häirintää ja sukupuolista häirintää olisi pidettävä syrjintänä, ja ne olisi siksi kiellettävä.
- (11) Tällä direktiivillä ei olisi rajoitettava kansallisessa lainsäädännössä määritellystä siviilisäädystä tai perheasemasta johtuvia oikeuksia ja velvoitteita.
- (12) Tasa-arvoisen kohtelun periaatteen olisi tässä direktiivissä tarkoitetuilla aloilla katettava itsenäisten ammatinharjoittajien ja kolmansien osapuolten väliset suhteet, mutta ei itsenäisen ammatinharjoittajan ja hänen puolisonsa tai elinkumppaninsa välisiä suhteita.
- (13) Itsenäisen ammatinharjoittamisen alalla tasa-arvoisen kohtelun periaatteen soveltaminen merkitsee sitä, että esimerkiksi yrityksen perustamiseen, varustamiseen tai laajentamiseen tai muunlaisen itsenäisen ammatinharjoittamisen aloittamiseen tai laajentamiseen ei saa liittyä mitään sukupuoleen perustuvaa syrjintää.
- (14) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 157 artiklan 4 kohdan nojalla jäsenvaltiot saavat pitää voimassa tai toteuttaa erityisetuja tarjoavia toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on helpottaa aliedustettuna olevan sukupuolen toimimista itsenäisenä ammatinharjoittajana taikka ehkäistä tai hyvittää kyseisten henkilöiden ammatitiraan liittyviä haittoja. Positiivisten erityistoimien kaltaisten toimenpiteiden, joiden tarkoituksena on saavuttaa sukupuolten tasa-arvo käytännössä, ei olisi periaatteessa katsottava olevan vastoin miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun oikeusperiaatetta.
- (15) On tarpeen varmistaa, että puolisoiden taikka, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, elinkumppaneiden välisen yhtiön perustamisen edellytykset eivät ole ankarammat kuin muiden henkilöiden välisen yhtiön perustamisen edellytykset.
- (16) Jos sosiaaliturvajärjestelmän piiriin kuuluvien itsenäisten ammatinharjoittajien puoliset tai, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, elinkumppanit osallistuvat perheyrytyksen toimintaan, myös heillä olisi oltava oikeus sosiaaliturvaan. Jäsenvaltiot olisi velvoitettava toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet tällaisen sosiaaliturvan järjestämiseksi kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Jäsenvaltioiden on erityisesti päätettävä, pannaanko tämä sosiaaliturva täytäntöön pakollisena vai vapaaehtoisena. Jäsenvaltiot voivat säätää, että tällainen sosiaaliturva voi määräytyä suhteessa osallistumiseen itsenäisen ammatinharjoittajan toimintaan ja/tai maksujen tasoon. Jäsenvaltiot voivat pitää voimassa kansallisia säännöksiä, joilla pääsy erityisten sosiaaliturvajärjestelmien piiriin tai tietyn tasoisien suojan piiriin, erityiset rahoitusedellytykset mukaan lukien, rajoitetaan tiettyihin itsenäisten ammatinharjoittajien ryhmiin tai tiettyihin ammatteihin edellyttäen, että pääsy yleiseen järjestelmään on olemassa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän direktiivin soveltamista.
- (17) Raskaana olevien itsenäisten ammatinharjoittajien ja itsenäisten ammatinharjoittajien raskaana olevien puolisoiden tai, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, raskaana olevien elinkumppanien taloudellisesti ja fyysisesti suojattoman tilanteen vuoksi heille on tarpeen myöntää oikeus äitiysetuuksiin. Jäsenvaltioilla on edelleen toimivalta järjestää tällaiset etuudet, myös vahvistaa maksujen taso ja kaikki etuuksia ja maksuja koskevat järjestelyt edellyttäen, että tämän direktiivin vähimmäisvaatimuksia noudatetaan. Ne voivat erityisesti määritellä, minä aikana ennen ja/tai jälkeen synnytyksen oikeus äitiysetuuksiin myönnetään. Maksujen ja/tai etuuksien vahvistamisessa voidaan lisäksi ottaa huomioon kyseisen henkilön tai perheen taloudellinen tilanne.
- (18) Itsenäisen ammatinharjoittamisen erityispiirteiden huomioon ottamiseksi naispuolisille itsenäisille ammatinharjoittajille sekä itsenäisten ammatinharjoittajien naispuolisille puolisoille tai, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, naispuolisille elinkumppaneille olisi annettava oikeus mahdollisuuksien mukaan käyttää tilapäisiä sijaisia tarjoavia olemassa olevia palveluja, joiden ansiosta he voivat keskeyttää ammatinsa harjoittamisen raskauden tai äitiyden vuoksi, tai mahdollisia olemassa olevia kansallisia sosiaalipalveluja. Mahdollisuus käyttää tällaisia palveluja voi olla vaihtoehto äitiysrahalle tai sen osa.
- (19) Hyvinvointijärjestelmien tehokkuuden ja toimivuuden parantamisesta erityisesti lisäämällä kannustimia, parantamalla hallintoa ja arviointia sekä antamalla etusija tietyille meno-ohjelmille on tullut ratkaisevan tärkeää eurooppalaisen yhteiskuntamallin rahoituksen pitkän aikavälin kestävyyskannalta. Suunnitellessaan tämän direktiivin täytäntöönpanoa varten tarvittavia toimenpiteitä jäsenvaltioiden olisi kiinnitettävä erityistä huomiota sosiaaliturvajärjestelmiensä laadun ja pitkän aikavälin kestävyyskannan turvaamiseen ja parantamiseen.

(1) EUVL L 373, 21.12.2004, s. 37.

- (20) Sukupuoleen perustuvan syrjinnän kohteeksi joutuneilla henkilöillä olisi oltava riittävät oikeussuojakeinot. Tehokkaamman suojelun turvaamiseksi yhdistyksillä, järjestöillä ja muilla oikeushenkilöillä olisi oltava valtuudet, jos jäsenvaltiot niin päättävät, aloittaa menettely joko uhrin puolesta tai tukemiseksi, sanotun kuitenkin rajoittamatta tuomioistuimissa edustamista ja puolustautumista koskevien kansallisten menettelysääntöjen soveltamista.
- (21) Itsenäisten ammatinharjoittajien sekä itsenäisten ammatinharjoittajien puolisoitten tai, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, elinkumppaneiden suojelua sukupuoleen perustuvalta syrjinnältä olisi tehostettava nimeämällä kussakin jäsenvaltiossa yksi tai useampi elin, jolla on valtuudet analysoida asiaan liittyviä ongelmia, tutkia ratkaisumahdollisuuksia ja antaa uhreille käytännön apua. Nämä elimet voivat olla samoja kuin ne, jotka vastaavat jäsenvaltioissa ihmisoikeuksien puolustamisesta, yksilöiden oikeuksien turvaamisesta tai tasa-arvoisen kohtelun periaatteen toteuttamisesta.
- (22) Tässä direktiivissä säädetään vähimmäisvaatimuksista, jotta jäsenvaltiot voivat antaa tai pitää voimassa suotuisia säännöksiä.
- (23) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa toteutettavan toimen tavoitetta eli yhteisen korkeatasoisen suojan varmistamista syrjintää vastaan kaikissa jäsenvaltioissa, vaan se voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tuon tavoitteen saavuttamiseksi,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Kohde

1. Tässä direktiivissä vahvistetaan puitteet itsenäisinä ammatinharjoittajina toimivien ja tällaisessa toiminnassa avustavien miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen täytäntöönpanemiseksi jäsenvaltioissa niiden kysymysten osalta, jotka eivät kuulu direktiivien 2006/54/EY ja 79/7/ETY soveltamisalaan.

2. Miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen täytäntöönpano tavaroiden ja palvelujen saatavuuden ja tarjonnan alalla kuuluu edelleen direktiivin 2004/113/EY soveltamisalaan.

2 artikla

Soveltamisala

Tätä direktiiviä sovelletaan:

- a) itsenäisiin ammatinharjoittajiin eli kaikkiin kansallisessa lainsäädännössä säädetyin edellytyksin omaan lukuunsa ansiotointia harjoittaviin henkilöihin;
- b) itsenäisten ammatinharjoittajien puolisoihin tai, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, heidän elinkumppaneihinsa, jotka eivät ole työsuhhteessa eivätkä liikekumppaneita mutta jotka osallistuvat säännöllisesti ja kansallisessa lainsäädännössä säädetyin edellytyksin itsenäisen ammatinharjoittajan toimintaan ja suorittavat samoja tehtäviä tai avustavia tehtäviä.

3 artikla

Määritelmät

1. Tässä direktiivissä sovelletaan seuraavia määritelmiä:

- a) "välittömällä syrjinnällä" tarkoitetaan sitä, että henkilöä kohdellaan sukupuolen perusteella epäsuotuisammin kuin jotakuta muuta kohdellaan, on kohdeltu tai kohdeltaisiin vertailukelpoisessa tilanteessa;
- b) "välillisellä syrjinnällä" tarkoitetaan sitä, että näennäisesti puolueeton säännös, peruste tai käytäntö saattaa henkilöt näiden sukupuolen perusteella erityisen epäedulliseen asemaan toiseen sukupuoleen verrattuna, paitsi jos kyseisellä säännöksellä, perusteella tai käytännöllä on puolueettomasti perusteltavissa oleva oikeutettu tavoite ja tavoitteen saavuttamiseksi käytetyt keinot ovat asianmukaisia ja tarpeellisia;
- c) "häirinnällä" tarkoitetaan tilannetta, jossa ilmenee henkilön sukupuoleen liittyvää ei-toivottua käytöstä, jolla tarkoituksellisesti tai tosiasiallisesti loukataan kyseisen henkilön arvoa ja tällä tavoin luodaan uhkaava, vihamielinen, halventava, nöyryyttävä tai hyökkäävä ilmapiiri;
- d) "sukupuolisella häirinnällä" tarkoitetaan tilannetta, jossa ilmenee ei-toivottua sanallista, sanatonta tai fyysistä, luonteeltaan sukupuolista käytöstä, jolla tarkoituksellisesti tai tosiasiallisesti loukataan henkilön arvoa erityisesti luomalla uhkaava, vihamielinen, halventava, nöyryyttävä tai hyökkäävä ilmapiiri.

4 artikla

Tasa-arvoisen kohtelun periaate

1. Tasa-arvoisen kohtelun periaatteella tarkoitetaan, että julkisella tai yksityisellä sektorilla ei saa esiintyä minkäänlaista sukupuoleen perustuvaa syrjintää, ei välitöntä eikä välillistä, kun on kyse esimerkiksi yrityksen perustamisesta, varustamisesta tai laajentamisesta taikka minkä tahansa muun itsenäisen ammatinharjoittamisen aloittamisesta tai laajentamisesta.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuilla aloilla häirintää ja sukupuolista häirintää on pidettävä sukupuoleen perustuvana syrjintänä, ja sen vuoksi ne ovat kiellettyjä. Sitä, vastustaako henkilö tällaista käytöstä vai alistuuko hän siihen, ei voida käyttää perusteena kyseistä henkilöä koskevissa päätöksissä.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuilla aloilla käskyä tai ohjetta syrjiä henkilöitä sukupuolen perusteella on pidettävä syrjintänä.

5 artikla

Positiiviset erityistoimet

Jäsenvaltiot voivat pitää voimassa tai toteuttaa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 157 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä miesten ja naisten välisen täyden tosiasiallisen tasa-arvon varmistamiseksi työelämässä, esimerkiksi naisten yrittäjyyden edistämiseksi.

6 artikla

Yhtiön perustaminen

Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että edellytykset puolisoitten taikka, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, elinkumppaneiden välisen yhtiön perustamiseksi eivät ole ankarimmat kuin muiden henkilöiden välisen yhtiön perustamisen edellytykset, sanotun kuitenkin vaikkamatta tiettyyn toimintaan osallistumisesta koskeviin erityisiin edellytyksiin, joita sovelletaan kumpaankin sukupuoleen yhtäläisesti.

7 artikla

Sosiaaliturva

1. Jäsenvaltion, jossa on itsenäisten ammatinharjoittajien sosiaaliturvajärjestelmä, on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että 2 artiklan b alakohdassa tarkoitetuilla puolisoilla ja elinkumppaneilla on oikeus sosiaaliturvaan kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

2. Jäsenvaltiot voivat päättää, pannaanko 1 kohdassa tarkoitettu sosiaaliturva täytäntöön pakollisena vai vapaaehtoisena. Ne voivat siten myös säätää, että tämä sosiaaliturva myönnetään ainoastaan 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettujen puolisoitten ja elinkumppaneiden pyynnöstä.

8 artikla

Äitiysetuudet

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että 2 artiklassa tarkoitetuille naispuolisille itsenäisille ammatinharjoittajille ja naispuolisille puolisoille ja elinkumppaneille voidaan kansallisen lainsäädännön mukaisesti myöntää riittävä äitiysraha, jonka ansiosta he voivat keskeyttää ammattitoimintansa raskauden tai äitiyden vuoksi vähintään 14 viikoksi.

2. Jäsenvaltiot voivat päättää, myönnetäänkö 1 kohdassa tarkoitettu äitiysraha pakollisena vai vapaaehtoisena. Ne voivat siten myös säätää, että tämä etuus myönnetään ainoastaan 2 artiklassa tarkoitettujen naispuolisten itsenäisten ammatinharjoittajien ja naispuolisten puolisoitten ja elinkumppaneiden pyynnöstä.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu äitiysraha katsotaan riittäväksi, jos se takaa tulon, joka vastaa vähintään

a) etuutta, jonka asianomainen henkilö saisi terveydellisistä syistä tapahtuneen toimintansa keskeytymisen vuoksi; ja/tai

b) aiemmalla vertailukelpoisella kaudella saatujen tulojen tai voiton keskimääräistä menetystä, ylittämättä kuitenkin kansallisessa lainsäädännössä mahdollisesti säädettyä ylärajaa; ja/tai

c) muuta kansallisessa lainsäädännössä vahvistettua perheetuutta, ylittämättä kuitenkin kansallisessa lainsäädännössä mahdollisesti säädettyä ylärajaa.

4. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että 2 artiklassa tarkoitettujen naispuolisten itsenäisten ammatinharjoittajien ja naispuolisten puolisoitten tai elinkumppaneiden voivat mahdollisuuksien mukaan käyttää olemassa olevia tilapäisiä sijaisia tarjoavia palveluja tai mahdollisia olemassa olevia kansallisia sosiaalipalveluja. Jäsenvaltiot voivat säätää, että mahdollisuus käyttää tällaisia palveluja on vaihtoehto tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettulle äitiysrahalle tai sen osa.

9 artikla

Oikeuksien puolustaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin mukaisten veloitteiden täytäntöönpanoa varten tarkoitettujen oikeudellisten tai hallinnollisten menettelyt, mukaan lukien jäsenvaltioiden aiheellisinä pitämät sovittelumenettelyt ovat – myös sen suhteen päätyttyä, jossa syrjinnän väitetään tapahtuneen – kaikkien niiden henkilöiden käytettävissä, jotka katsovat, että heille on aiheutunut haittaa tai vahinkoa sen vuoksi, ettei heihin ole sovellettu tasa-arvoisen kohtelun periaatetta.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että yhdistykset, järjestöt ja muut oikeushenkilöt, joilla kansallisessa lainsäädännössä vahvistettujen perusteiden mukaisesti on oikeutettua etua sen varmistamisesta, että tätä direktiiviä noudatetaan, voivat aloittaa tämän direktiivin mukaisten veloitteiden täytäntöönpanemiseksi säädetyn oikeudellisen tai hallinnollisen menettelyn kantajan tai valittajan suostumuksella hänen puolestaan tai häntä tukeakseen.

3. Mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään, ei rajoita sellaisten kansallisten sääntöjen noudattamista, jotka koskevat määräaikaista tasa-arvoisen kohtelun periaatetta koskevien kanteiden nostamiselle.

10 artikla

Korvaus tai hyvitys

Jäsenvaltioiden on otettava kansallisessa oikeusjärjestyksessään käyttöön tarvittavat toimenpiteet, joilla varmistetaan sukupuoleen perustuvan syrjinnän kohteeksi joutuneelle henkilölle aiheutuneista menetyksistä tai vahingoista tosiasiallinen ja tehokas korvaus tai, jos jäsenvaltiot niin päättävät, hyvitys, joka on varoittava ja oikeasuhteinen kärsittyyn menetykseen tai vahinkoon nähden. Tällaiselle korvaukselle tai hyvitykselle ei saa ennalta vahvistaa enimmäismäärää.

11 artikla

Tasa-arvoelimet

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä yksi tai useampi elin, jonka tehtävänä on edistää, analysoida, valvoa ja tukea kaikkien henkilöiden tasa-arvoista, sukupuoleen perustuvasta syrjinnästä vapaata kohtelua sekä toteutettava niitä koskevat tarpeelliset järjestelyt. Nämä elimet voivat kuulua osana virastoihin, jotka kansallisella tasolla vastaavat ihmisoikeuksien puolustamisesta tai yksilön oikeuksien turvaamisesta taikka tasa-arvoisen kohtelun periaatteen toteuttamisesta.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettujen elinten tehtäviin kuuluu:

- a) avustaa itsenäisesti syrjinnän uhriksi joutuneita henkilöitä näiden tekemiä syrjintävalituksia tutkittaessa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta uhrien ja 9 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhdistysten, järjestöjen tai muiden oikeushenkilöiden oikeuksia;
- b) toteuttaa riippumattomia selvityksiä syrjintään liittyvistä kysymyksistä;
- c) julkaista riippumattomia raportteja ja antaa suosituksia kaikista tällaiseen syrjintään liittyvistä kysymyksistä;
- d) vaihtaa käytettävissä olevia tietoja asianmukaisella tasolla vastaavien eurooppalaisten elinten, kuten Euroopan tasa-arvoinstituutin, kanssa.

12 artikla

Sukupuolten tasa-arvon valtavirtaistaminen

Jäsenvaltioiden on otettava aktiivisesti huomioon tavoitteena oleva miesten ja naisten tasa-arvo laatiessaan ja pannesaan täytäntöön lakeja, asetuksia, hallinnollisia määräyksiä, toimintalinjoja ja toimintaa tässä direktiivissä tarkoitetuilla aloilla.

13 artikla

Tietojen jakaminen

Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tämän direktiivin nojalla annetuista säännöksistä sekä jo voimassa olevista asioista koskevista säännöksistä tiedotetaan niiden alueella kaikin asianmukaisin tavoin niille, joita asia koskee.

14 artikla

Suojan taso

Jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön tai pitää voimassa säännöksiä, jotka ovat miesten ja naisten välisen tasa-arvoisen kohtelun periaatteen turvaamisen kannalta suotuisampia kuin tämän direktiivin säännökset.

Tämän direktiivin täytäntöönpano ei ole missään tapauksessa peruste alentaa jäsenvaltioiden jo tarjoamaa syrjinnän vastaisen suojan tasoa tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvissa asioissa.

15 artikla

Ilmoitukset

1. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle kaikki saatavilla olevat tämän direktiivin soveltamista koskevat tiedot viimeistään ... päivänä ... kuuta ... (*).

Komissio laatii tiivistelmän muodossa olevan kertomuksen toimitettavaksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle viimeistään ... päivänä ... kuuta ... (**). Kertomukseen liitetään tarvittaessa ehdotuksia tämän direktiivin muuttamiseksi.

2. Komission kertomuksessa on otettava huomioon sidosryhmien näkökannat.

16 artikla

Täytäntöönpano

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään ... päivänä ... kuuta ... (***). Niiden on toimitettava nämä säännökset viipymättä kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltiot voivat tarvittaessa saada kahden vuoden lisäajan ... päivään ... kuuta ... (****) 7 artiklan noudattamiseksi sekä 8 artiklan noudattamiseksi 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettujen naispuolisten puolisoitten ja elinkumppaneiden osalta, jos tämä on erityisten vaikeuksien vuoksi perusteltua.

3. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitettuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säädökset kirjallisina komissiolle.

(*) Virallinen lehti: lisätään päivä, joka on kuusi vuotta tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

(**) Virallinen lehti: lisätään päivä, joka on seitsemän vuotta tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

(***) Virallinen lehti: lisätään päivä, joka on kaksi vuotta tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

(****) Virallinen lehti: lisätään päivä, joka on neljä vuotta tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

*17 artikla***Kumoaminen**

Kumotaan direktiivi 86/613/ETY ... päivästä ... kuuta ... (*).

Viittauksia kumottuun direktiiviin pidetään viittauksina tähän direktiiviin.

*18 artikla***Voimaantulo**

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenäkymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

*19 artikla***Osoitus**

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty ...

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

...

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja

...

(*) Virallinen lehti: lisätään päivä, joka on kaksi vuotta tämän direktiivin voimaantulosta.

NEUVOSTON PERUSTELUT

I JOHDANTO

Komissio antoi 6. lokakuuta 2008 ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen soveltamisesta itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja direktiivin 86/613/ETY⁽¹⁾ kumoamisesta.

Ehdotus kuuluu työ-, perhe- ja yksityiselämän yhteensovittamista koskevaan aloitepakettiin, jonka muut osat ovat ehdotus raskaana olevien ja äskettäin synnyttäneiden tai imettävien työntekijöiden työturvallisuudesta ja -terveydestä annetun direktiivin muuttamisesta, kertomus lastenhoitojärjestelyjä koskevien Barcelonan tavoitteiden täytäntöönpanosta sekä tiedonanto työ- ja yksityiselämän tasapainosta.

Tavanomaisen menettelyn mukaisesti Euroopan parlamentti määritteli kantansa ensimmäisessä käsittelyssä 6. toukokuuta 2009⁽²⁾.

Talous- ja sosiaalikomitea antoi lausuntonsa 24. maaliskuuta 2009⁽³⁾.

Komissio ei toimittanut virallista muutettua ehdotusta parlamentin ensimmäisen käsittelyn lausunnon perusteella.

Neuvosto pääsi 30. marraskuuta 2009 määräenemmistöllä poliittiseen yhteisymmärrykseen ensimmäisen käsittelyn kannasta.

SEUT 294 artiklan 5 kohdan mukaisesti neuvosto vahvisti määräenemmistöllä ensimmäisen käsittelyn kantansa 8. maaliskuuta 2010.

II TAVOITTEET

Ehdotuksen tarkoituksena on muuttaa yhteisön lainsäädäntöpuitteita, jotka koskevat miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen soveltamista itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän puolisoihinsa.

Sillä pyritään parantamaan itsenäisten ammatinharjoittajien sosiaalista suojelua naisten yrittäjyyden pidäkkeiden poistamiseksi. Samalla sillä pyritään parantamaan "avustavien puolisoiden" sosiaalista suojelua; nämä työskentelevät usein säännöllisesti itsenäisen ammatinharjoittajan kanssa ilman heille kuuluvia oikeuksia.

Ehdotuksen pääkohdat ovat seuraavat:

- "avustavien puolisoiden" määritelmää on muutettu siten, että se kattaa *elinkumppanit* (ts. avoparit), jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä;
- 7 artiklan mukaisesti *naispuoliset itsenäiset ammatinharjoittajat ja avustavat puoliset* saivat *omasta pyynnöstään* oikeuden samanpituisen äitiyslomaan kuin muut työntekijät (vrt. direktiivi 92/85/ETY);
- 6 artiklan mukaisesti *avustavat puoliset* voisivat *omasta pyynnöstään* saada vähintään samantasoisien suojan kuin itsenäisillä ammatinharjoittajilla on.

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 86/613/ETY, annettu 11 päivänä joulukuuta 1986, miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen soveltamisesta itsenäisiin ammatinharjoittajiin, maatalousalalla toimivat ammatinharjoittajat mukaan lukien, ja itsenäisinä ammatinharjoittajina toimivien naisten suojeluun raskauden ja synnytyksen perusteella (EYVL L 359, 19.12.1986, s. 56).

⁽²⁾ Ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä.

⁽³⁾ EUVL C 228, 22.9.2009, s. 107.

Kun direktiivi on annettu, se kumoaa direktiivin 86/613/ETY⁽¹⁾, ja uutta direktiiviä sovelletaan niihin seikkoihin, jotka eivät kuulu direktiivien 2006/54/EY, 2004/113/EY ja 79/7/ETY soveltamisalaan; tarkoituksena on panna tehokkaammin täytäntöön itsenäisinä ammatinharjoittajina toimivien tai itsenäisessä ammatinharjoittamisessa avustavien naisten ja miesten tasa-arvoisen kohtelun periaate.

III NEUVOSTON ENSIMMÄISEN KÄSITTELYN KANNAN ERITTELY

1. Yleiset huomautukset

a) Komission kanta Euroopan parlamentin tarkistuksiin

Euroopan parlamentti teki komission ehdotukseen 30 tarkistusta (tarkistukset 1–16, 18–19, 21–28, 36, 39, 40 ja 46). Komissio ilmoitti täysistunnossa käydyn keskustelun aikana voivansa hyväksyä 15 näistä tarkistuksista kokonaan, osittain tai uudelleen muotoiltuina (tarkistukset 1, 2, 3, 4, 7, 9, 12, 13, 15, 18, 21, 22, 23, 27 ja 28). Komissio ei kuitenkaan voinut hyväksyä muita tarkistuksia (tarkistukset 5, 6, 8, 10, 11, 14, 16, 19, 24, 25, 26, 36, 39, 40 ja 46).

2. Neuvoston ensimmäisen käsittelyn kanta

Neuvosto voi hyväksyä joko kokonaan, osittain tai uudelleen muotoiltuina seuraavat 10 Euroopan parlamentin tarkistuksista:

- tarkistus 4 (johdanto-osan 10 kappale: viittaus positiivisiin toimiin): neuvosto kuitenkin katsoi, että ilmaus ”positiivisina toimina toteutetut toimenpiteet” olisi korvattava ilmauksella ”positiiviset toimet” direktiivin 2006/54/EY 3 artiklan tavoin (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan johdanto-osan 14 kappale);
- tarkistus 9 (johdanto-osan 18 kappale: tekstin selventäminen niin, että siinä viitataan itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja avustaviin puolisoihin): neuvosto myös lisäsi ensimmäisen käsittelyn kantansa johdanto-osan 21 kappaleeseen viittauksen itsenäisten ammatinharjoittajien elinkumppaneihin (jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä);
- tarkistus 12 (4 artikla: naisten yrittäjyyden edistämistarvetta koskevan viittauksen lisääminen): neuvosto oli parlamentin kanssa yhtä mieltä siitä, että on syytä lisätä viittaus naisten perustamiin yrityksiin, kun otetaan huomioon yrittäjyyteen liittyvät valtavat sukupuolierot (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 5 artikla);
- tarkistukset 13 ja 39 (5 artikla: sanan ”välisen” lisääminen sanan ”elinkumppaneiden” jälkeen): neuvosto oli parlamentin kanssa yhtä mieltä siitä, että lisäyksellä selvennettäisiin, että yritysten perustamiseen olisi sovellettava samoja edellytyksiä siviilisäädystä riippumatta (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 6 artikla);
- tarkistus 18 (uusi 7 a artikla avustavien puolisoiden työn tunnustamisesta): neuvosto otti tämän tarkistuksen sisällön huomioon ensimmäisen käsittelyn kantansa johdanto-osan 8 kappaleessa;
- tarkistus 22 (10 artiklan 2 kohdan uusi c a alakohta): neuvoston mielestä englanninkielisessä toisinnossa oleva sana ”equivalent” olisi korvattava sanalla ”corresponding” (”vastaavien”) (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 11 artiklan 2 kohdan d alakohta);
- tarkistus 23 (tasa-arvonäkökohtien huomioon ottamista koskevan uuden säännöksen [uusi 10 a artikla] lisääminen): neuvosto katsoi, että uusi säännös olisi selkeä parannus voimassa olevaan direktiiviin nähden (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 12 artikla);

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 86/613/ETY, annettu 11 päivänä joulukuuta 1986, miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen soveltamisesta itsenäisiin ammatinharjoittajiin, maatalousalalla toimivat ammatinharjoittajat mukaan lukien, ja itsenäisinä ammatinharjoittajina toimivien naisten suojeluun raskauden ja synnytyksen perusteella (EYVL L 359, 19.12.1986, s. 56).

- tarkistus 27 (14 artiklan 2 kohta): neuvosto hyväksyi tarkistuksen alkuosan, jossa lisätään ehto ("*jos se on tarpeen erityisvaikeuksien huomioon ottamiseksi*"), mutta katsoi, ettei lisäajan lyhentämistä yhteen vuoteen voida hyväksyä. Se ei myöskään kannattanut lisäajan laajentamista koskemaan direktiivin kaikkia säännöksiä (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 16 artiklan 2 kohta);
- tarkistus 28 (uusi 14 a artikla: vähimmäisvaatimukset. Neuvosto otti tämän tarkistuksen sisällön huomioon ensimmäisen käsittelyn kantansa johdanto-osan 22 kappaleessa).

Neuvosto ei kuitenkaan pitänyt aiheellisena hyväksyä seuraavia tarkistuksia:

- tarkistus 1 (johdanto-osan 4 kappale: viittaus tarpeeseen parantaa avustavien puolisoiden tilannetta käsiteollisuudessa, kaupan alalla, pienissä ja keskiuurissa yrityksissä ja vapaisissa ammateissa); neuvosto ei katsonut tarpeelliseksi viitata nimenomaisesti kyseisiin aloihin (ensimmäisen käsittelyn kannan johdanto-osan 4 kappale);
- tarkistus 2 (uusi johdanto-osan 4 a kappale): neuvosto ei pitänyt asianmukaisena ottaa käyttöön avustavien puolisoiden pakollista rekisteröintijärjestelmää. Lisäksi neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan johdanto-osan 16 kappaleessa todetaan, että sosiaaliturvajärjestelmän piiriin kuuluvien itsenäisten ammatinharjoittajien avustavien puolisoiden tai elinkumppaneiden olisi myös voitava saada sosiaaliturvaa. Jäsenvaltiot pitäisi velvoittaa toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet tällaisen sosiaaliturvan järjestämiseksi kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Jäsenvaltioiden on erityisesti päätettävä, pannaanko sosiaaliturva täytäntöön pakollisena vai vapaaehtoisena;
- tarkistus 3 (uusi johdanto-osan 7 b kappale): neuvosto ei pitänyt asianmukaisena säätää velvollisuudesta antaa avustaville puolisoille selkeä ammattiasema ja määritellä heidän oikeutensa;
- tarkistus 5 (johdanto-osan 11 kappale): neuvosto ei pitänyt asianmukaisena muuttaa voimassa olevan direktiivin 86/613/ETY tämänhetkistä sanamuotoa (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan johdanto-osan 13 kappale);
- tarkistus 6 (johdanto-osan 12 kappale): neuvosto piti tarkistusta tarpeettomana, koska on vakiintuneen oikeuskäytännön mukaista, että jäsenvaltioiden on kansallista toimivaltaansa käyttäessään noudatettava yhteisön lainsäädäntöä siten kuin yhteisöjen tuomioistuin sen tulkitsee;
- tarkistus 7 (johdanto-osan 13 kappale): neuvosto ei pitänyt asianmukaisena säätää, että avustavien puolisoiden suojelun tason pitäisi olla suhteutettu sen mukaan, miten paljon he osallistuvat perheyriksen itsenäisten työntekijöiden toimintaan. Neuvoston mukaan olisi jätettävä jäsenvaltioiden tehtäväksi huolehtia kyseisen sosiaaliturvan järjestämisestä kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja erityisesti päättää, voiko tällainen sosiaaliturva määräytyä suhteessa osallistumiseen itsenäisen ammatinharjoittajan toimintaan ja/tai maksujen tasoon (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan johdanto-osan 16 kappale);
- tarkistus 8 (johdanto-osan 16 kappale): neuvosto ei hyväksynyt tätä tarkistusta, koska sen mielestä viittaus sosiaaliturvajärjestelmien laatuun ja pitkän aikavälin kestävyyyteen olisi säilytettävä (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan johdanto-osan 19 kappale);
- tarkistus 10 (2 artiklan 1 kohdan a alakohta): neuvosto katsoi asianmukaiseksi poistaa määritelmän ja siirtää sen direktiivin soveltamisalaa koskevaan uuteen artiklaan (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 2 artikla). Lisäksi neuvosto ei pitänyt asianmukaisena viitata esimerkiksi maatalouteen, vapaisiin ammatteihin, käsityöläisammatteihin ja pk-yrityksiin, koska sen mielestä ei ole syytä muuttaa voimassa olevaan direktiiviin sisältyvän määritelmän tekstiä;

- tarkistus 11 (3 artiklan 1 kohta): neuvosto ei pitänyt tarpeellisenä lisätä yrityksen johtamista tilanteisiin, joissa syrjimättömyysperiaatetta olisi sovellettava, koska sen mielestä ei ole syytä muuttaa direktiivin 86/613/EY mukaista voimassa olevaa säännöstä (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 4 artiklan 1 kohta);
- tarkistukset 14 ja 40 (6 artikla): neuvosto hyväksyi elinkumppaneita koskevan viittauksen lisäämisen, mutta ei voinut hyväksyä tarkistuksessa sosiaaliturvalle asetettuja ehtoja, koska sen mielestä jäsenvaltioiden olisi voitava päättää, pannaanko sosiaaliturva täytäntöön pakollisena vai vapaaehtoisena (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan johdanto-osan 16 kappale);
- tarkistus 15 (7 artiklan 1 kohta, joka koskee äitiysloman kestoa): neuvosto katsoi, että direktiivissä ei pitäisi säätää äitiysloman räätälöidystä pituudesta henkilökohtaisen valinnan mukaan, koska se olisi ristiriidassa voimassa olevan ja tulevan kansallisen lainsäädännön kanssa, vaan riittävästä äitiysrahasta, jonka ansiosta ammattitoiminta voidaan keskeyttää raskauden vuoksi (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 8 artiklan 1 kohta);
- tarkistus 16 (7 artiklan 3 kohta): neuvosto katsoi, että tällainen säännös olisi epäselvä ja johtaisi oikeudelliseen epävarmuuteen, koska olisi tiedettävä, mitkä voisivat olla syrjinnän mahdollisia perusteita (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 8 artiklan 3 kohta);
- tarkistus 19 (8 artiklan 1 kohta: sanan ”tehokkaat” lisääminen): neuvosto katsoi, että teksti olisi mukautettava direktiivien 2006/54/EY ja 2004/113/EY voimassa oleviin säännöksiin (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 9 artiklan 1 kohta);
- tarkistus 21 (10 artiklan 2 kohta: viittaus 1 kohdassa tarkoitettuun elimeen): neuvoston mielestä olisi käytettävä komission ehdotuksessa käytettyä sanamuotoa (”elinten”), jotta tehtäisiin selväksi, että 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen elinten olisi oltava samoja, jotka vastaavat tasa-arvoasioista direktiiveissä 2004/113/EY ja 2006/54/EY (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 11 artiklan 2 kohta);
- tarkistus 24 (11 artikla: viittaus internetiin tietojen levittämisvälineenä): neuvosto ei nähnyt syytä muuttaa komission ehdotuksen tekstiä, joka on sama kuin direktiivien 2006/54/EY ja 2004/113/EY voimassa olevissa säännöksissä (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 13 artikla);
- tarkistus 25 (13 artiklan 1 kohta: direktiivin soveltamista koskevien tietojen toimittamisen ja komission direktiiviä koskevan raportin määräajat): neuvosto ei kannattanut komission ehdotuksessa asetettujen määräaikojen lyhentämistä (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 15 artikla);
- tarkistus 26 (uusi 13 a artikla: direktiivin uudelleentarkastelu): neuvosto ei pitänyt tarpeellisenä säätää uudelleentarkastelulausekkeesta;
- tarkistus 36 (uusi 2 a artikla: siviilisäätyn tai perheasemaan perustuvan syrjinnän kieltäminen): neuvosto ei katsonut asianmukaiseksi ottaa tätä tarkistusta huomioon samoista syistä kuin tarkistuksen 6 kohdalla;
- tarkistus 46 (7 artiklan 4 kohta: säännös kansallisten sosiaalipalvelujen käyttämisestä äitiysrahan lisäksi): neuvosto ei kannattanut tätä tarkistusta, koska sen mielestä jäsenvaltioiden olisi voitava säätää, että oikeus käyttää kyseisiä sosiaalipalveluja on äitiysrahan vaihtoehto tai osa sitä (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 8 artiklan 4 kohta).

Komissio on hyväksynyt neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan.

3. Erityiset huomautukset

Sosiaaliturva (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 7 artikla ja johdanto-osan 16 kappale)

Neuvosto on parlamentin kanssa yhtä mieltä siitä periaatteesta, että jos sosiaaliturvajärjestelmän piiriin kuuluvien itsenäisten ammatinharjoittajien puoliset tai, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, elinkumppanit osallistuvat perheyriityksen toimintaan, myös heidän olisi voitava saada sosiaaliturvaa.

Neuvoston mielestä jäsenvaltiot pitäisi velvoittaa toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet tällaisen sosiaaliturvan järjestämiseksi kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Jäsenvaltioiden olisi erityisesti päätettävä, pannaanko sosiaaliturva täytäntöön pakollisena vai vapaaehtoisena ja myönnettäkö se ainoastaan avustavien puolisoitten ja elinkumppaneiden pyynnöstä.

Jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus säätää, että tällainen sosiaaliturva voi määräytyä suhteessa osallistumiseen itsenäisen ammatinharjoittajan toimintaan ja/tai maksujen tasoon.

Niiden olisi myös voitava pitää voimassa kansallisia säännöksiä, joilla pääsy erityisten sosiaaliturvajärjestelmien piiriin tai tiettyntasoisien suojan piiriin, erityiset rahoitusedellytykset mukaan lukien, rajoitetaan tiettyihin itsenäisten ammatinharjoittajien ryhmiin tai tiettyihin ammatteihin edellyttäen, että pääsy yleiseen järjestelmään on olemassa, sanotun kuitenkin rajoittamatta tämän direktiivin säännösten soveltamista.

Äitiysetuudet ja tilapäisiä sijaisia tarjoavat palvelut (neuvoston ensimmäisen käsittelyn kannan 8 artikla ja johdanto-osan 17 ja 18 kappale)

Neuvosto on parlamentin kanssa samaa mieltä siitä, että raskaana oleville itsenäisille ammatinharjoittajille ja heidän raskaana oleville puolisoilleen tai elinkumppaneilleen olisi heidän taloudellisesti ja fyysisesti suojattoman tilanteensa vuoksi taattava riittävän pituinen äitiysloma, jolla varmistetaan normaaliraskauden moitteeton sujuminen ja äidin toipuminen normaalin synnytyksen jälkeen.

Ottaen huomioon heidän asemansa itsenäisinä ammatinharjoittajina neuvosto ei katsonut asianmukaiseksi säätää, että naispuolisten itsenäisten ammatinharjoittajien ja vastaavasti itsenäisten ammatinharjoittajien naispuolisten avustavien puolisoitten tai elinkumppaneiden olisi omasta pyynnöstään saatava oikeus samanpituisen äitiyslomaan kuin direktiivissä 92/85/ETY säädetään. Kyseistä direktiiviä sovelletaan vain työntekijöihin, joita koskevat erilaiset säännökset kuin itsenäisinä ammatinharjoittajina toimivia naisia.

Tästä syystä neuvosto katsoi, että olisi asianmukaisempaa säätää, että naispuolisille itsenäisille ammatinharjoittajille ja naispuolisille puolisoille ja elinkumppaneille olisi kansallisen lainsäädännön mukaisesti myönnettävä riittävä äitiysraha, jonka ansiosta he voivat keskeyttää ammattitoimintansa raskauden tai äitiyden vuoksi vähintään 14 viikoksi.

Jäsenvaltioilla olisi edelleen oltava toimivalta järjestää tällaiset etuudet, myös vahvistaa maksujen taso ja kaikki etuuksia ja maksuja koskevat järjestelyt edellyttäen, että direktiivin vähimmäisvaatimuksia noudatetaan. Niiden olisi voitava erityisesti määrittellä, mille ajalle ennen ja/tai jälkeen synnytyksen oikeus äitiysetuuksiin myönnetään. Niiden olisi myös määritettävä, olisiko maksujen ja/tai etuuksien vahvistamisessa otettava huomioon kyseisen henkilön tai perheen taloudellinen tilanne.

Itsenäisen ammatinharjoittamisen erityispiirteiden huomioon ottamiseksi neuvosto katsoi lisäksi, että naispuolisille itsenäisille ammatinharjoittajille sekä itsenäisten ammatinharjoittajien naispuolisille puolisoille tai, jos ja siinä määrin kuin nämä tunnustetaan kansallisessa lainsäädännössä, elinkumppaneille olisi annettava oikeus käyttää mahdollisuuksien mukaan tilapäisiä sijaisia tarjoavia olemassa olevia palveluja, jotta he voivat keskeyttää ammattinsa harjoittamisen raskauden tai äitiyden vuoksi, tai mahdollisia olemassa olevia kansallisia sosiaalipalveluja. Mahdollisuus käyttää kyseisiä palveluja voisi olla vaihtoehto äitiysrahalle tai sen osa.

IV LOPUKSI

Neuvosto katsoo, että sen ensimmäisen käsittelyn kanta miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen soveltamisesta itsenäisiin ammatinharjoittajiin on tasapainoinen ja realistinen ratkaisu komission ehdotuksen kattamiin kysymyksiin, etenkin kun on otettava huomioon se, että direktiivillä ei saa olla vaikutuksia jäsenvaltioiden sosiaaliturvajärjestelmien järjestämiseen tai rahoittamiseen.

Kantaan kuuluvien säännösten pitäisi sen mielestä auttaa poistamaan esteitä naisten itsenäisinä ammatinharjoittajina toimimisen tieltä, mikä helpottaa itsenäisen ammatinharjoittamisen ja perhevelvoitteiden yhdistämistä.

Neuvosto odottaa rakentavaa keskustelua Euroopan parlamentin kanssa, jotta tästä tärkeästä direktiivistä päästäisiin lopulliseen yhteisymmärrykseen.

NEUVOSTON ENSIMMÄISESSÄ KÄSITTELYSSÄ VAHVISTAMA KANTA (EU) N:o 9/2010

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin antamiseksi energiaan liittyvien tuotteiden energian ja muiden voimavarojen kulutuksen osoittamisesta merkinnöin ja yhdenmukaisin tuotetiedoin (uudelleenlaadittu toisinto)

Vahvistettu neuvostossa 14 päivänä huhtikuuta 2010

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

(2010/C 123 E/03)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 194 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

noudattavat tavallista lainsäätämisympäristystä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Kodinkoneiden energian ja muiden voimavarojen kulutuksen osoittamisesta merkinnöin ja yhdenmukaisin tuotetiedoin 22 päivänä syyskuuta 1992 annettua neuvoston direktiiviä 92/75/ETY ⁽³⁾ on muutettu huomattavilta osin ⁽⁴⁾. Koska siihen on tehtävä uusia muutoksia, se olisi selkeyden vuoksi laadittava uudelleen.
- (2) Direktiivin 92/75/ETY soveltamisala rajoittuu kodinkoneisiin. Komission 16 päivänä heinäkuuta 2008 antamassa tiedonannossa kestävästä kulutuksesta ja tuotantoa sekä kestävästä teollisuuspolitiikkaa koskevasta toimintaohjelmasta on osoitettu, että direktiivin 92/75/ETY soveltamisalan laajentaminen energiaan liittyviin tuotteisiin, joilla on merkittävää välitöntä tai välillistä vaikutusta käytönaikaiseen energiankulutukseen, voisi tehostaa olemassa olevan lainsäädännön yhteisvaikutusta, erityisesti energiaan liittyvien tuotteiden ekologiselle suunnittelulle asetettävien vaatimusten puitteista 21 päivänä lokakuuta 2009 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/125/EY ⁽⁵⁾ kanssa. Tällä direktiivillä ei saisi rajoittaa direktiivin 2009/125/EY soveltamista. Tämä direktiivi on yhdessä mainitun direktiivin ja muiden unionin välinei-

den kanssa osa laajempaa lainsäädäntökehystä ja tarjoaa kokonaisvaltaisen lähestymistavan puitteissa uusia mahdollisuuksia säästää energiaa ja ympäristöä.

- (3) Maaliskuun 8 ja 9 päivänä 2007 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston puheenjohtajan päätelmissä korostettiin tarvetta lisätä unionin energiatehokkuutta siten, että unionin energiankulutuksessa saavutetaan 20 prosentin säästötavoite vuoteen 2020 mennessä, asetettiin tavoitteet uusiutuvan energian EU:n laajuiselle kehittämiselle ja kasvihuonekaasujen vähentämiselle sekä kehoitettiin perusteelliseen ja nopeaan täytäntöönpanoon avainalueilla, jotka yksilöidään komission 19 päivänä lokakuuta 2006 esittämässä tiedonannossa "Energiatehokkuuden toimintasuunnitelma: Mahdollisuuksien toteuttaminen". Toimintasuunnitelmassa korostettiin tuotesektorin valtavia energiansäästömahdollisuuksia.
- (4) Energiaan liittyvien tuotteiden energiatehokkuuden parantaminen kuluttajien perusteltujen valintojen avulla hyödyttää EU:n taloutta yleisesti.
- (5) Tarkan, olennaisen ja vertailukelpoisen tiedon tarjoamisen energiaan liittyvien tuotteiden ominaisenergiankulutuksesta pitäisi vaikuttaa loppukäyttäjien valintoihin sellaisten tuotteiden eduksi, jotka kuluttavat tai joiden ansiosta kuluu vähemmän energiaa ja muita olennaisia voimavaroja käytön aikana, ja kannustaa siten valmistajia toimenpiteisiin valmistamiensa tuotteiden energian ja muiden olennaisten voimavarojen kulutuksen vähentämiseksi. Tämän pitäisi kannustaa välillisesti myös tuotteiden tehokkaaseen käyttöön, jotta voidaan tukea Euroopan unionin tavoitetta lisätä energiatehokkuutta 20 prosentilla. Jos nämä tiedot puuttuvat, pelkkä markkinavoimien toiminta ei riitä edistämään energian ja muiden olennaisten voimavarojen järkevää käyttöä näiden tuotteiden osalta.
- (6) Muistutettakoon, että on olemassa unionin ja kansallista lainsäädäntöä, joka antaa kuluttajille tiettyjä oikeuksia jo ostettujen tuotteiden osalta, mukaan lukien korvaus tai tuotteen vaihto.
- (7) Komission olisi laadittava luettelo ensisijaisista energiaan liittyvistä tuotteista, jotka voisivat kuulua tämän direktiiviin perustuvan delegoidun säädöksen piiriin. Tällainen luettelo voitaisiin sisällyttää direktiivissä 2009/125/EY tarkoitettuun työsuunnitelmaan.

⁽¹⁾ EUVL C 228, 22.9.2009, s. 90.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 5. toukokuuta 2009 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), neuvoston ensimmäisen käsittelyn kanta, vahvistettu ... (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä) ja neuvoston päätös, tehty ...

⁽³⁾ EYVL L 297, 13.10.1992, s. 16.

⁽⁴⁾ Ks. liitteessä I oleva A osa.

⁽⁵⁾ EUVL L 285, 31.10.2009, s. 10.

- (8) Tieto on markkinavoimien toiminnassa avainasemassa, ja siksi on välttämätöntä ottaa käyttöön yhdenmukainen merkintä kaikkien samantyyppisten tuotteiden osalta, antaa mahdollisille ostajille yhdenmukaista lisätietoa näiden tuotteiden kustannuksista energian ja muiden olennaisten voimavarojen kulutuksen osalta sekä toteuttaa toimenpiteitä, joilla varmistetaan, että tämän tiedon saa myös mahdollinen loppukäyttäjä, joka ei näe tuotetta esillä ja jolla ei siten ole tilaisuutta nähdä merkintää. Jotta merkintä olisi tehokas ja saavuttaisi tarkoituksensa, sen olisi oltava loppukäyttäjien helposti tunnistettavissa, yksinkertainen ja ytimekäs. Tätä tarkoitusta varten merkin nykyinen ulkoasu olisi säilytettävä perustana, jota käytetään tiedotettaessa tuotteiden energiatehokkuudesta loppukäyttäjille. Tuotteiden energiankulutus ja muut tiedot olisi mitattava yhdenmukaistettujen standardien ja menetelmien mukaisesti.
- (9) Kuten tätä direktiiviä koskevaan ehdotukseen liitetystä komission vaikutustentativeissa todetaan, energiamerkintäjärjestelmää on käytetty mallina monissa maissa eri puolilla maailmaa.
- (10) Jäsenvaltioiden olisi säännöllisesti valvottava tämän direktiivin noudattamista ja sisällytettävä asiaankuuluvat tiedot kertomukseen, joka niiden on toimitettava tämän direktiivin mukaisesti komissiolle neljän vuoden välein, kiinnittämällä erityistä huomiota tavaran toimittajille ja jälleenmyyjille asetettuihin velvollisuuksiin.
- (11) Tuotteiden kaupan pitämiseen liittyvää akkreditointia ja markkinavalvontaa koskevista vaatimuksista 9 päivänä heinäkuuta 2008 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 765/2008⁽¹⁾ sisältää tuotteiden kaupan pitämiseen liittyvää markkinavalvontaa koskevia yleisiä säännöksiä. Tässä direktiivissä annetaan sen tavoitteen saavuttamiseksi tältä osin yksityiskohtaisempia säännöksiä. Säännökset ovat johdonmukaisia asetuksen (EY) N:o 765/2008 kanssa.
- (12) Täysin vapaaehtoinen järjestelmä johtaisi vain joidenkin tuotteiden merkintään tai varustamiseen yhdenmukaisilla tuotetiedoilla, mikä saattaa aiheuttaa sekaannusta tiettyjen loppukäyttäjien keskuudessa tai johtaa jopa siihen, että nämä saavat virheellistä tietoa. Tällä nykyisellä järjestelmällä olisi siksi varmistettava, että kaikkien kyseisten tuotteiden energian ja muiden olennaisten voimavarojen kulutus osoitetaan merkinnöin ja yhdenmukaisin tuoteslostein.
- (13) Energiaan liittyvät tuotteet vaikuttavat välittömästi tai välillisesti käytönaikaiseen kulutukseen monissa eri energiamuodoissa, joista tärkeimmät ovat sähkö ja kaasu. Siksi tämän direktiivin olisi katettava kaikkien energiamuotojen käytönaikaiseen kulutukseen välittömästi tai välillisesti vaikuttavat energiaan liittyvät tuotteet.
- (14) Energiaan liittyvien tuotteiden, joilla on merkittävä välitön tai välillinen vaikutus energian tai mahdollisesti muiden olennaisten voimavarojen käytönaikaiseen kulutukseen ja jotka tarjoavat riittävät mahdollisuudet energiatehokkuuden parantamiseen, olisi oltava delegoidun säädöksen piirissä, kun tietojen antaminen merkinnöin saattaa kannustaa loppukäyttäjää hankkimaan tehokkaampia tuotteita.
- (15) Yhteisön ilmastonmuutos- ja energiavarmuustavoitteiden saavuttamiseksi ja koska tuotteiden kokonaisenergiankulutuksen odotetaan kasvavan entisestään pitkällä aikavälillä, tähän direktiiviin perustuvissa delegoiduissa säädöksissä voitaisiin tarvittaessa myös korostaa, että merkinnässä on mainittava tuotteen korkea kokonaisenergiankulutus.
- (16) Joissakin jäsenvaltioissa noudatetaan hankintapolitiikkaa, jonka mukaan julkisia hankintoja tekevien viranomaisten on hankittava energiatehokkaita tuotteita. Eräissä jäsenvaltioissa on otettu käyttöön myös erilaisia kannustimia energiatehokkaille tuotteille. Jäsenvaltioissa sovelletaan hyvin erilaisia perusteita sen osalta, mitkä tuotteet voidaan ottaa huomioon julkisissa hankinnoissa tai kannustinjärjestelmissä. Viittaaminen tehokkuusluokkiin tasoina, jotka yksittäisille tuotteille on asetettu tähän direktiiviin perustuvissa delegoiduissa säädöksissä, voi vähentää julkisten hankintojen ja kannustinjärjestelmien hajanaisuutta ja helpottaa myös tehokkaiden tuotteiden käytön yleistymistä.
- (17) Kannustimet, joita jäsenvaltiot myöntävät energiatehokkaiden tuotteiden edistämiseksi, saattavat olla valtiontukea. Tällä direktiivillä ei ole vaikutusta niiden johdosta mahdollisesti tulevaisuudessa aloitettavien Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen, jäljempänä 'SEUT-sopimus', 107 ja 108 artiklan mukaisten valtiontukimenettelyjen tulokseen eikä verotuksen ja verotuskysymysten olisi kuuluttava sen piiriin. Jäsenvaltiot voivat vapaasti päättää tällaisten kannustinten luonteesta.
- (18) Energiatehokkaiden tuotteiden edistäminen merkinnöin, julkisin hankinnoin ja kannustimin ei saisi heikentää tällaisten tuotteiden yleistä ympäristötehokkuutta eikä toimivuutta.
- (19) Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä SEUT-sopimuksen 290 artiklan nojalla säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä energiaan liittyvien tuotteiden energian ja muiden voimavarojen käytönaikaisen kulutuksen osoittamisesta merkinnöin ja yhdenmukaisin tuotetiedoin. On erityisen tärkeää, että komissio kuulee valmistelutyössä asianmukaisesti eri tahoja, myös asiantuntijatasolla.
- (20) Komission olisi toimitettava säännöllisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle Euroopan unionin ja erikseen kunkin jäsenvaltion kattava yhteenveto jäsenvaltioiden tämän direktiivin mukaisesti toimittamista kertomuksista, jotka koskevat sen noudattamisen valvomiseksi toteutettuja toimia ja vaatimustenmukaisuuden noudattamisen tasoa.

⁽¹⁾ EUVL L 218, 13.8.2008, s. 30.

- (21) Komission olisi vastattava merkintäluokitusten mukauttamisesta tarkoituksena varmistaa ennakoitavuus toimialojen kannalta ja asian ymmärtäminen kuluttajien keskuudessa.
- (22) Teknologian kehitys ja mahdollisuudet energian merkittäviin lisäsäätöihin voivat asianomaisesta tuotteesta riippuen edellyttää vaihtelevassa määrin perusteellisempaa tuotteiden erottelua ja olla perusteena luokituksen uudelleentarkastelulle. Tällaiseen uudelleentarkasteluun olisi sisällytettävä erityisesti mahdollisuus uudelleenluokitteluun (rescaling). Uudelleentarkastelu olisi suoritettava mahdollisimman nopeasti sellaisten tuotteiden osalta, jotka hyvin innovatiivisten ominaisuuksiensa ansiosta voivat myötävaikuttaa merkittävästi energiatehokkuuteen.
- (23) Tarkastellessaan vuonna 2012 kestävän kulutuksen ja tuotannon ja kestävän teollisuuspolitiikan toimintaohjelman täytäntöönpanossa saavutettua edistymistä ja laatiesaan kertomusta sen toteuttamisesta komissio analysoi erityisesti, tarvitaanko tuotteiden energia- ja ympäristötehokkuuden parantamiseksi lisätoimia, mukaan lukien muun muassa mahdollisuus antaa kuluttajille tietoa tuotteiden hiilijalanjäljistä tai tuotteiden elinkaaren aikaisista ympäristövaikutuksista.
- (24) Velvollisuus saattaa tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä olisi rajoitettava koskemaan ainoastaan niitä säännöksiä, joilla muutetaan direktiivin 92/75/ETY sisältöä. Velvollisuus saattaa sisällöltään muuttumattomat säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöä perustuu direktiiviin 92/75/ETY.
- (25) Jäsenvaltioiden olisi pannessaan täytäntöön tämän direktiivin säännöksiä pyrittävä pidättäytymään toimenpiteistä, joista saattaa aiheutua tarpeettomia byrokraattisia ja raskaita velvoitteita asianomaisille markkinatoimijoille, erityisesti pienille ja keskisuurille yrityksille.
- (26) Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa jäsenvaltioita velvoittaviin määräaikoihin, joiden kuluessa niiden on saatettava direktiivi 92/75/ETY osaksi kansallista lainsäädäntöä ja sovellettava niitä.
- (27) Paremmasta lainsäädännöstä tehdyn toimielinten välisen sopimuksen ⁽¹⁾ 34 kohdan mukaisesti jäsenvaltioita kannustetaan laatimaan itseään varten ja yhteisön edun vuoksi omia taulukoitaan, joista ilmenee mahdollisuuksien mukaan tämän direktiivin ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamista koskevien toimenpiteiden välinen vastaavuus, ja julkaisemaan ne,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Soveltamisala

1. Tällä direktiivillä vahvistetaan puitteet energiaan liittyvien tuotteiden energian ja mahdollisesti muiden olennaisten voimavarojen käytönaikaista kulutusta koskevia loppukäyttäjille suunnattuja tietoja, erityisesti merkintöjä ja yhdenmukaistettuja tuotetietoja, sekä lisätietoja koskevien kansallisten toimenpiteiden yhdenmukaistamiselle niin, että loppukäyttäjät saavat mahdollisuuden valita tehokkuudeltaan parempia tuotteita.

2. Tätä direktiiviä sovelletaan sellaisiin energiaan liittyviin tuotteisiin, joilla on merkittävä välitön tai välillinen vaikutus energian ja mahdollisesti muiden olennaisten voimavarojen käytönaikaiseen kulutukseen.

3. Tätä direktiiviä ei sovelleta

- a) käytettyihin tuotteisiin;
- b) liikennevälineisiin, jotka on tarkoitettu henkilöiden tai tavaroiden kuljetukseen;
- c) tuotteisiin turvallisuussyistä kiinnitettyyn arvokilpeen tai vastaavaan.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- a) 'energiaan liittyvällä tuotteella' tai 'tuotteella', hyödykettä, jolla on käyttönsä aikana vaikutusta energiankulutukseen ja joka saatetaan markkinoille ja/tai otetaan käyttöön unionin alueella, mukaan luettuina tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluviin energiaan liittyviin tuotteisiin liitettäväksi tarkoitetut osat, jotka saatetaan markkinoille ja/tai otetaan käyttöön erillisinä osina loppukäyttäjää varten ja joiden ympäristötehokkuus voidaan arvioida itsenäisesti;
- b) 'selosteella' tuotteeseen liittyvää vakiomuotoista tietotaulukkoa;
- c) 'muilla olennaisilla voimavaroilla' vettä, kemikaaleja tai muita aineita, joita tuote kuluttaa tavanomaisessa käytössä;
- d) 'lisätiedoilla' muita tuotteen suorituskykyä ja ominaisuuksia koskevia tietoja, jotka liittyvät sen energian tai muiden olennaisten voimavarojen käytön arviointiin tai helpottavat tätä arviointia ja jotka perustuvat mitattavissa oleviin tietoihin;

⁽¹⁾ EUVL C 321, 31.12.2003, s. 1.

- e) 'välittömällä vaikutuksella' niiden tuotteiden vaikutusta, jotka tosiasiallisesti kuluttavat energiaa käytön aikana;
- f) 'välillisellä vaikutuksella' niiden tuotteiden vaikutusta, jotka eivät kuluta energiaa mutta myötävaikuttavat energiansäästöön käytön aikana;
- g) 'jälleenmyyjällä' vähittäiskauppiasta tai muuta henkilöä, joka myy, vuokraa, myy osamaksulla tai esittelee tuotteita käyttäjille;
- h) 'tavarantoimittajalla' valmistajaa tai tämän valtuutettua edustajaa unionissa tai maahantuojaa, joka saattaa tuotteen unionin markkinoille tai ottaa tuotteen käyttöön unionin markkinoilla. Näiden puuttuessa tavarantoimittajana pidetään luonnollista tai oikeushenkilöä, joka saattaa markkinoille tai ottaa käyttöön tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia tuotteita;
- i) 'markkinoille saattamisella' tuotteen saattamista unionin markkinoille ensimmäistä kertaa jakeluun tai käyttöön unionissa joko korvausta vastaan tai maksutta ja riippumatta käytetystä myyntitavasta;
- j) 'käyttöönottolla' tuotteen ensimmäistä käyttöä käyttötarkoitukseensa unionissa;
- k) 'merkinnän luvattomalla käytöllä' muiden kuin jäsenvaltioiden viranomaisten tai Euroopan unionin toimielinten toimesta tapahtuvaa merkinnän käyttöä, joka tapahtuu muulla kuin tässä direktiivissä tai delegoiduissa säädöksissä säädetyn tavoin.
- c) energiankulutusta tai energiansäästöä koskevan merkintä- ja selostejärjestelmän käyttöönottoon liitetään valistavia ja käyttöä edistäviä tiedotuskampanjoita, joilla pyritään edistämään energiatehokkuutta ja ohjaamaan loppukäyttäjiiä energian vastuullisempaan käyttöön;
- d) toteutetaan asianmukaisia toimenpiteitä, joilla kannustetaan tämän direktiivin täytäntöönpanosta vastaavia asianomaisia kansallisia tai alueellisia viranomaisia yhteistyöhön sekä tietojen antamiseen toisilleen ja komissiolle tämän direktiivin soveltamisen tukemiseksi. Hallinnollisessa yhteistyössä ja tiedonvaihdossa on hyödynnettävä mahdollisimman tehokkaasti sähköisiä viestintävälineitä, toimittava kustannustehokkaasti, ja näitä toimia voidaan tukea asiaan liittyvillä unionin ohjelmilla. Tässä yhteistyössä on tarvittaessa taattava menettelyn aikana annettujen arkaluontoisten tietojen turvallinen ja luottamuksellinen käsittely ja suojaaminen. Komissio toteuttaa tarvittavat toimenpiteet rohkaistakseen jäsenvaltioita tässä alakohdassa tarkoitettuun yhteistyöhön ja edistääkseen sitä.

2. Jos jäsenvaltio toteaa, ettei tuote ole kaikkien tässä direktiivissä ja delegoiduissa säädöksissä asetettujen merkintöjä ja selostetta koskevien vaatimusten mukainen, tavarantoimittaja on velvoitettava saattamaan tuote näiden vaatimusten mukaiseksi jäsenvaltion asettamien tehokkain ja oikeasuhteisin ehdoin.

Mikäli on riittävästi näyttöä siitä, että tuote saattaa olla vaatimusten vastainen, asianomaisen jäsenvaltion on toteutettava tarvittavat ehkäisevät toimenpiteet ja toimenpiteet, joiden tarkoituksena on varmistaa vaatimustenmukaisuus tarkoin määritellyssä aikataulussa aiheutunut vahinko huomioon ottaen.

Mikäli vaatimustenvastaisuutta ei korjata, asianomaisen jäsenvaltion on tehtävä päätös kyseisen tuotteen markkinoille saattamisen ja/tai käyttöönoton rajoittamisesta tai kieltämisestä tai varmistettava, että tuote vedetään pois markkinoilta. Komissiolle ja muille jäsenvaltioille on ilmoitettava välittömästi, mikäli tuote vedetään pois markkinoilta tai sen markkinoille saattaminen kielletään.

3 artikla

Jäsenvaltioiden velvollisuudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että:

- a) kaikki niiden alueelle sijoittautuneet tavarantoimittajat ja jälleenmyyjät täyttävät 5 ja 6 artiklassa säädetty velvollisuutensa;
- b) sellaisten muiden merkintöjen, merkkien, tunnusten tai tekstien esittäminen tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden yhteydessä, jotka eivät ole tämän direktiivin ja asianomaisten delegoitujen säädösten vaatimusten mukaisia, on kiellettyä, jos tällainen esittäminen todennäköisesti johtaa loppukäyttäjiiä harhaan tai aiheuttaa sekaannusta energian tai mahdollisten muiden olennaisten voimavarojen käytön aikaisen kulutuksen suhteen;

3. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle joka neljäs vuosi kertomus, johon sisältyvät tiedot niiden noudattamisen valvomiseksi toteuttamista toimista ja vaatimustenmukaisuuden noudattamisen tasosta niiden alueella.

Komissio voi suuntaviivoja asettamalla määritellä, mitkä yhteiset tiedot näissä kertomuksissa on oltava.

4. Komissio toimittaa säännöllisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle tiedoksi yhteenvedon näistä kertomuksista.

4 artikla

Tietojen antamista koskevat vaatimukset

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että

- a) sähköenergian, muiden energiamuotojen ja mahdollisesti muiden olennaisten voimavarojen käytönaikaiseen kulutukseen liittyvät tiedot ja lisätiedot ilmoitetaan tähän direktiiviin perustuvien delegoitujen säädösten mukaisesti loppukäyttäjille sellaisiin tuotteisiin liittyvällä selosteella ja merkinnällä, joita tarjotaan myyntiin, vuokralle tai osamaksukauppaan tai esitellään loppukäyttäjille suoraan tai välillisesti mitä tahansa etämyyntitapaa, myös internetiä, käyttäen;
- b) edellä a alakohdassa tarkoitetut tiedot annetaan sisäänrakennetuista tai valmiiksi asennetuista tuotteista ainoastaan, mikäli asiaan sovellettavassa delegoidussa säädöksessä niin vaaditaan;
- c) sellaisten energiaan liittyvien tuotteiden, jotka kuuluvat tähän direktiiviin perustuvan delegoidun säädöksen piiriin, yksittäisten mallien kaikessa mainonnassa on energia- tai hintatietojen yhteydessä mainittava tuotteen energiatehokkuusluokka;
- d) kaikessa energiaan liittyvien tuotteiden teknisessä myynninedistämisaikavälissä, jossa kuvataan tuotteen teknisiä ominaisuuksia, eli teknisissä käsikirjoissa ja valmistajan esitteissä riippumatta siitä, ovatko ne painettuja tai verkossa, annetaan loppukäyttäjille tarvittavat tiedot energiankulutuksesta tai niissä on mainittava tuotteen energiatehokkuusluokka.

5 artikla

Tavarantoimittajien velvollisuudet

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että

- a) tavarantoimittajat, jotka saattavat markkinoille tai ottavat käyttöön delegoidun säädöksen piiriin kuuluvia tuotteita, toimittavat tämän direktiivin ja delegoidun säädöksen mukaisen merkinnän ja selosteen;
- b) tavarantoimittajat laativat tekniset tiedot, joiden avulla voidaan arvioida merkintään ja selosteeseen sisältyvien tietojen paikkansapitävyys. Teknisissä tiedoissa on oltava:
 - i) yleiskuvaus tuotteesta;
 - ii) suoritettujen suunnittelulaskelmien tulokset, jos niillä on merkitystä;
 - iii) käytettävissä olevat testausselostet, mukaan luettuna unionin muun lainsäädännön nojalla määriteltyjen, toi-

mivaltaisten ilmoitettujen tarkastuslaitosten laatimat selosteet;

- iv) silloin, kun arvoja käytetään samanlaisissa malleissa, viitetiedot, joiden perusteella nämä mallit voidaan tunnistaa.

Tähän tarkoitukseen tavarantoimittaja voi käyttää merkityksellisen unionin lainsäädännön vaatimusten mukaisesti jo laadittuja tietoja;

- c) tavarantoimittajat pitävät tekniset tiedot saatavilla tarkastusta varten viiden vuoden ajan viimeisen asianomaisen tuotteen valmistamisesta.

Tavarantoimittajien on pyynnöstä esitettävä tekniset tiedot sähköisessä muodossa jäsenvaltioiden markkinavalvontaviranomaisille ja komissiolle 10 työpäivän kuluessa jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen tai komission esittämän pyynnön vastaanottamisesta;

- d) tavarantoimittajat toimittavat tarvittavat merkinnät ja tuotetiedot maksutta jälleenmyyjille.

Tavarantoimittajat voivat vapaasti valita merkintöjen toimitusjärjestelmän, mutta jälleenmyyjien pyytämät merkinnät on toimitettava viipymättä;

- e) merkintöjen lisäksi tavarantoimittajat toimittavat selosteen;

- f) tavarantoimittajat sisällyttävät tuoteselosteen kaikkiin tuote-esitteisiin. Silloin, kun tavarantoimittaja ei toimita tuote-esitteitä, selosteiden on sisällyttävä tuotteen mukana toimitettavaan muuhun materiaaliin;

- g) tavarantoimittajat vastaavat toimittamiensa merkintöjen ja selosteiden paikkansapitävyydestä;

- h) tavarantoimittajien katsotaan antaneen suostumuksensa merkinnässä tai selosteessa esitetyn tiedon julkaisemiseen.

6 artikla

Jälleenmyyjien velvollisuudet

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että

- a) jälleenmyyjät asettavat merkinnät esille näkyvästi ja luotavasti ja sisällyttävät selosteen tuote-esitteeseen tai muihin asiakirjoihin, jotka annetaan tuotteen mukana loppukäyttäjille;

b) aina, kun delegoidun säädöksen soveltamisalaan kuuluva tuote on esillä, jälleenmyyjät kiinnittävät asianomaisella kielellä laaditun merkinnän sovellettavassa delegoidussa säädöksessä määriteltyyn selvästi näkyvään paikkaan.

7 artikla

Etämyynti ja muut kaupankäyntimuodot

Kun tuotteita tarjotaan myytäväksi, vuokrattavaksi tai osamaksukauppaan postitse, luettelossa, internetissä, puhelinmyynnillä tai muulla sellaisella tavalla, jotka merkitsevät, ettei mahdollisen loppukäyttäjän voi olettaa näkevän esiteltävää tuotetta, delegoidussa säädöksessä on oltava säännös, jolla varmistetaan, että mahdolliset loppukäyttäjät saavat tuotteen merkinnässä ja selosteessa esitetyt tiedot ennen tuotteen ostoa. Delegoiduissa säädöksissä on tarpeen mukaan täsmennettävä tapa, jolla merkintä tai seloste tai niissä erikseen mainitut tiedot on esitettävä tai annettava mahdolliselle loppukäyttäjälle.

8 artikla

Vapaa liikkuvuus

1. Jäsenvaltiot eivät saa kieltää, rajoittaa eivätkä estää tämän direktiivin ja sovellettavan delegoidun säädöksen piiriin kuuluvien ja niiden mukaisten tuotteiden saattamista markkinoille tai ottamista käyttöön alueellaan.

2. Jäsenvaltioiden on pidettävä merkintöjä ja selosteita tämän direktiivin ja delegoitujen säädösten mukaisina, jollei niillä ole näyttöä päinvastaisesta. Jäsenvaltioiden on vaadittava tavarantoimittajilta 5 artiklassa tarkoitettua näyttöä merkinnöissä tai selosteissa annettujen tietojen paikkansapitävyydestä, kun niillä on syytä epäillä, että nämä tiedot ovat virheellisiä.

9 artikla

Julkiset hankinnat ja kannustimet

1. Kun tuote kuuluu delegoidun säädöksen piiriin, on hankintaviranomaisten, jotka tekevät sellaisia julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 31 päivänä maaliskuuta 2004 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2004/18/EY⁽¹⁾ tarkoitettuja julkisia rakennusurakoita taikka julkisia tavara- tai palveluhankintoja koskevia sopimuksia, joita ei ole sen 12–18 artiklan nojalla jätetty soveltamisalan ulkopuolelle, pyrittävä hankkimaan ainoastaan sellaisia tuotteita, jotka täyttävät korkeinta suoritustasoa ja parhaimpaan energiatehokkuusluokkaan kuulumista koskevat vaatimukset. Jäsenvaltiot voivat lisäksi vaatia hankintaviranomaisia hankkimaan ainoastaan nämä vaatimukset täyttäviä tuotteita. Jäsenvaltiot voivat asettaa näiden vaatimusten soveltamisen edellytykseksi kustannustehokkuuden, taloudellisen toteutettavuuden sekä teknisen soveltuvuuden ja riittävän kilpailun.

2. Edellä olevaa 1 kohtaa sovelletaan sopimuksiin, joiden arvo vastaa vähintään direktiivin 2004/18/EY 7 artiklassa säädettyjä kynnyksiarvoja.

3. Kun jäsenvaltiot tarjoavat mitä tahansa kannustinta tuotteelle, joka kuuluu delegoidun säädöksen piiriin, niiden on asetettava tavoitteeksi sovellettavassa delegoidussa säädöksessä määritetyt korkeimmat suoritustasot, mukaan lukien paras energiatehokkuusluokka. Verotus ja verotukselliset toimenpiteet eivät ole tässä direktiivissä tarkoitettuja kannustimia.

4. Kun jäsenvaltiot tarjoavat tuotteita koskevia kannustimia sekä erittäin tehokkaita tuotteita käyttäviä loppukäyttäjiä että tällaisia tuotteita markkinoivia ja tuottavia toimialoja varten, niiden on ilmoitettava suoritustasot sovellettavassa delegoidussa säädöksessä määritelyinä energialuokkina, paitsi kun ne asettavat delegoidussa säädöksessä parhaimmalle energiatehokkuusluokalle asetettua kynnystä korkeampia suoritustasoja. Jäsenvaltiot saavat asettaa korkeampia suoritustasoja kuin delegoidussa säädöksessä parhaimmalle energiatehokkuusluokalle asetettua kynnys.

10 artikla

Säädösvallan siirron nojalla annetut säädökset

1. Komissio antaa kunkin tuotetyypin osalta tarkempia säännöksiä merkinnästä ja selosteesta delegoiduin säädöksin 11, 12 ja 13 artiklan mukaisesti.

Jos tuote täyttää 2 kohdassa luetellut perusteet, se kuuluu delegoidun säädöksen piiriin 4 kohdan mukaisesti.

Delegoidussa säädöksessä määritetyissä merkinnässä ja selosteessa annettavien energian ja muiden olennaisten voimavarojen käytönaikaista kulutusta koskevien tietojen on annettava loppukäyttäjille mahdollisuus tehdä perustellumpia ostopäätöksiä ja markkinavalvontaviranomaisille mahdollisuus tarkistaa, ovatko tuotteet annettujen tietojen mukaiset.

Jos delegoidussa säädöksessä annetaan säännöksiä sekä tuotteen energiatehokkuudesta että sen olennaisten voimavarojen kulutuksesta, merkinnän mallissa ja sisällössä on korostettava tuotteen energiatehokkuutta.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettut perusteet ovat seuraavat:

a) tuotteiden avulla voidaan uusimpien saatavilla olevien tietojen mukaan ja unionin markkinoille saatetut määrät huomioon ottaen säästää merkittäviä määriä energiaa ja mahdollisesti muita olennaisia voimavaroja;

⁽¹⁾ EUVL L 134, 30.4.2004, s. 114.

- b) markkinoilla saatavissa olevien, toiminnoiltaan samankaltaisten tuotteiden suoritusastossa on suuria eroavaisuuksia;
- c) komissio ottaa huomioon asiaa koskevan unionin lainsäädännön ja itsesääntelyn, kuten vapaaehtoiset sopimukset, joilla toiminnan tavoitteet voidaan odottaa saavutettavan nopeammin tai pienemmin kustannuksin kuin pakottavilla vaatimuksilla;

3. Laatiessaan luonnosta delegoiduksi säädökseksi komissio

- a) ottaa huomioon ne direktiivin 2009/125/EY liitteessä I olevassa 1 osassa vahvistetut ympäristöparametrit, jotka on katsottu merkittäviksi direktiivin 2009/125/EY nojalla hyväksytyssä täytäntöönpanotoimenpiteessä ja joilla on merkitystä loppukäyttäjälle tuotteen käytön aikana;
- b) arvioi säädöksen vaikutukset ympäristöön, loppukäyttäjiin ja valmistajiin, myös pieniin ja keskisuuriin yrityksiin (pk-yritykset), kilpailukyvyyn – myös unionin ulkopuolisilla markkinoilla –, innovoinnin, markkinoille pääsyn sekä kustannus-hyötysuhteen näkökulmasta;
- c) kuulee sidosryhmiä riittävän laajasti;
- d) vahvistaa täytäntöönpanopäivän (-päivät) sekä mahdolliset vaihteellaiset tai siirtymätoimenpiteet tai -kaudet ottaen huomioon erityisesti mahdolliset vaikutukset pk-yrityksiin tai tiettyihin etupäässä pk-yritysten valmistamiin tuoteryhmiin.

4. Delegoiduissa säädöksissä on esitettävä erityisesti:

- a) niiden soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden tyyppin tarkka määritelmä;
- b) edellä 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen saamiseen sovellettavat mittausstandardit ja -menetelmät;
- c) edellä 5 artiklan nojalla vaadittavien teknisten tietojen yksityiskohdat;
- d) edellä 4 artiklassa tarkoitettujen merkinnän malli ja sisältö; merkintöjen on oltava malliltaan mahdollisimman yhdenmukaisia kaikissa tuoteryhmissä ja joka tapauksessa selvästi nähtävissä ja luettavissa. Merkinnän muodossa on käytettävä lähtökohtana kirjainluokitusta A–G; luokitusasteiden on vastattava loppukäyttäjän näkökulmasta syntyviä merkittäviä energia- ja kustannussäästöjä.

Luokitukseen voidaan lisätä kolme ylimääräistä luokkaa, mikäli teknologinen kehitys tätä edellyttää. Ylimääräiset luokat ovat kasvavassa tehokkuusjärjestyksessä A+, A++ ja A+++. Periaatteessa luokkien kokonaismääräksi rajataan seitsemän, jollei ole tarvetta käyttää useampia luokkia.

Värivalikoimassa saa käyttää enintään seitsemää eri väriä tummanvihreästä punaiseen. Ainoastaan parhaan luokan värikoodina on aina käytettävä tummanvihreää. Mikäli luokkia on enemmän kuin seitsemän, vain punaista väriä saa käyttää toistuvasti.

Luokittelua on tarkistettava erityisesti silloin, kun merkittävä osuus sisämarkkinoilla olevista tuotteista sijoittuu kahteen parhaaseen energiatehokkuusluokkaan ja kun lisäsäästöjä voidaan aikaansaada erottelemalla tuotteita entisestään.

Tuotteiden mahdollista uudelleenluokittelua koskevat yksityiskohtaiset perusteet on tarvittaessa määritettävä ta-pauskohtaisesti asiaankuuluvassa delegoidussa säädöksessä;

- e) paikka, johon merkintä kiinnitetään esillä olevassa tuotteessa, ja tapa, jolla merkintä ja/tai tiedot annetaan, mikäli kyseessä on 7 artiklassa tarkoitettu myyntiin tarjoamisen tapa. Delegoidussa säädöksessä voidaan tarvittaessa säätää merkinnän kiinnittämisestä tuotteeseen tai painamisesta pakkaukseen taikka yksityiskohtaisista merkintävaatimuksista kuvastoihin painamista, etämyyntiä ja internetmyyntiä varten;
- f) edellä 4 artiklassa ja 5 artiklan c alakohdassa tarkoitettujen selosteen tai lisätietojen sisältö ja tarvittaessa muoto ja tarkemmat yksityiskohdat. Merkinnässä olevat tiedot on sisällytettävä myös selosteeseen;
- g) myynti-ilmoituksissa käytettävän merkinnän erityissisältö, kuten tarvittaessa tuotteen energialuokka ja muut asiaankuuluvat suoritusastot selvästi luettavassa ja nähtävässä muodossa;
- h) merkinnän mukaisen luokituksen tai luokistusten ajallinen kesto tarvittaessa d alakohdan mukaisesti;
- i) merkinnän ja selosteen tietojen paikkansapitävyys;
- j) delegoidun säädöksen arvioinnin ja mahdollisen tarkistamisen ajankohta, kun otetaan huomioon teknologian kehitysvauhti.

11 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Siirretään komissiolle valta antaa 10 artiklassa tarkoitettuja delegoituja säädöksiä viiden vuoden ajan ...päivästä ... kuuta ... (*) lukien. Komissio esittää siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään kuusi kuukautta ennen viiden vuoden kauden päättymistä. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samanpituisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto peruuta siirtoa 12 artiklan mukaisesti.

2. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, se antaa säädöksen tiedoksi samanaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

3. Komissiolle siirrettyyn valtaan antaa delegoituja säädöksiä sovelletaan 12 ja 13 artiklassa säädettyjä ehtoja.

12 artikla

Säädösvallan siirron peruuttaminen

1. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi peruuttaa 10 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirron.

2. Toimielin, joka on aloittanut sisäisen menettelyn päättääkseen, peruuttaako se säädösvallan siirron, pyrkii ilmoittamaan asiasta toiselle toimielimelle ja komissiolle kohtuullisen ajan kuluessa ennen lopullisen päätöksen tekemistä ilmoittaen samalla, mitä siirrettyä säädösvaltaa mahdollinen peruuttaminen saattaa koskea ja mainitsee sen mahdolliset syyt.

3. Peruuttamispäätös lopettaa päätöksessä mainitun säädösvallan siirron. Päätös tulee voimaan joko välittömästi tai jonakin myöhempänä, päätöksessä mainittuna päivänä. Se ei vaikuta aiemmin annettujen delegoitujen säädösten voimassaoloon. Se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

13 artikla

Delegoitujen säädösten vastustaminen

1. Euroopan parlamentti ja/tai neuvosto voivat vastustaa delegoitua säädöstä kahden kuukauden kuluessa siitä, kun säädös on annettu tiedoksi.

Euroopan parlamentin ja neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa pidennetään kahdella kuukaudella.

2. Jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole määräajan umpeutuessa vastustanut delegoitua säädöstä, se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* ja se tulee voimaan säädöksessä mainittuna päivänä.

(*) Virallinen lehti: lisätään tämän direktiivin voimaantulopäivä.

Delegoitu säädös voidaan julkaista *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* ja se voi tulla voimaan ennen mainitun määräajan päättymistä, jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ilmoittaneet komissiolle aikomuksestaan olla vastustamatta säädöstä.

3. Jos Euroopan parlamentti tai neuvosto vastustaa delegoitua säädöstä, se ei tule voimaan. Säädöstä vastustava toimielin esittää syyt, miksi se vastustaa delegoitua säädöstä.

14 artikla

Arviointi

Komissio tarkastelee tämän direktiivin ja siihen perustuvien delegoitujen säädösten tehokkuutta viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2014 ja toimittaa asiasta kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

Tässä yhteydessä komissio arvioi lisäksi

- edellä olevan 4 artiklan c alakohdan vaikutusta tämän direktiivin tavoitteen saavuttamiseen;
- edellä olevan 9 artiklan 1 kohdan tehokkuutta;
- tarvetta 10 artiklan 4 kohdan d alakohdan muuttamiseen, ottaen huomioon teknologian kehityksen ja merkinnän ulkonäön ymmärrettävyyden kuluttajien keskuudessa.

15 artikla

Seuraamukset

Jäsenvaltioiden on säädettävä seuraamuksista, joita sovelletaan tämän direktiivin ja siihen perustuvien delegoitujen säädösten perusteella annettujen kansallisten määräysten rikkomiseen, mukaan lukien merkinnän luvaton käyttö, ja toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että ne pannaan täytäntöön. Säädettyjen seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Jäsenvaltioiden on annettava nämä säännökset komissiolle tiedoksi viimeistään ... päivänä ... kuuta ... (***) ja ilmoitettava sille niihin vaikuttavista myöhemmistä muutoksista viipymättä.

16 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään ... päivänä ... kuuta ... (***) Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Jäsenvaltioiden on sovellettava näitä säännöksiä ... päivästä ... kuuta ... (***)

(**) 12 kuukautta tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

(***) 12 kuukautta ja 30 päivää tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Niissä on myös mainittava, että voimassa oleviin lakeihin, asetuksiin ja hallinnollisiin määräyksiin sisältyviä viittauksia direktiiviin 92/75/ETY pidetään viittauksina tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset ja maininta tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

17 artikla

Kumoaminen

Kumotaan direktiivi 92/75/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna liitteessä I olevassa A kohdassa mainitulla asetuksella, ... päivästä ... kuuta ... (*), sanotun kuitenkin rajoittamatta jäsenvaltioita velvoittavia, liitteessä I olevassa B osassa olevia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava mainittu direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä ja sovellettava sitä.

Viittauksia direktiiviin 92/75/ETY pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä II olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

18 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sen 5 artiklan d, g ja h alakohtaa sovelletaan ... päivästä ... kuuta ... (*).

19 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

...

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

...

(*) 12 kuukautta ja 31 päivää tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

LIITE I

A OSA

Kumottu direktiivi ja sen muutokset*(17 artiklassa tarkoitettu)*

Neuvoston direktiivi 92/75/ETY
(EYVL L 297, 13.10.1992, s. 16)

Asetus (EY) N:o 1882/2003
(EUVL L 284, 31.10.2003, s. 1)

Vain liitteessä III oleva 32 kohta

B OSA

Osaksi kansallista lainsäädäntöä saattamista koskevat määräajat*(16 artiklassa tarkoitettu)*

Direktiivi	Määräpäivä joka koskee saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä
92/75/ETY	1 päivä tammikuuta 1994

LIITE II

VASTAAVUUSTAULUKKO

Direktiivi 92/75/ETY	Tämä direktiivi
1 artiklan 1 kohdan johdantokappaleen ensimmäinen virke	1 artiklan 1 kohta
1 artiklan 1 kohdan johdantokappaleen toinen virke	1 artiklan 2 kohta
1 artiklan 1 kohdan ensimmäinen–seitsemäs luetelmakohta	—
1 artiklan 2 kohta	—
—	1 artiklan 3 kohdan a ja b alakohta
1 artiklan 3 kohta	1 artiklan 3 kohdan c alakohta
—	2 artiklan a ja b alakohta
1 artiklan 4 kohdan ensimmäinen ja toinen luetelmakohta	2 artiklan g ja h alakohta
1 artiklan 4 kohdan kolmas luetelmakohta	—
1 artiklan 4 kohdan neljäs luetelmakohta	2 artiklan c alakohta
1 artiklan 4 kohdan viides luetelmakohta	2 artiklan d alakohta
—	2 artiklan e, f, i, j ja k alakohta
1 artiklan 5 kohta	—
2 artiklan 1 kohta	4 artiklan a alakohta
—	4 artiklan b, c ja d alakohta
2 artiklan 2 kohta	—
2 artiklan 3 kohta	5 artiklan b alakohta
2 artiklan 4 kohta	5 artiklan b ja c alakohta
3 artiklan 1 kohta	5 artiklan a alakohta
3 artiklan 2 kohta	5 artiklan e ja f alakohta
3 artiklan 3 kohta	5 artiklan g alakohta
3 artiklan 4 kohta	5 artiklan h alakohta
—	6 artiklan a alakohta
4 artiklan a alakohta	6 artiklan b alakohta
4 artiklan b alakohta	5 artiklan d alakohta
5 artikla	7 artikla
6 artikla	—
7 artiklan a alakohta	3 artiklan 1 kohdan a alakohta
7 artiklan b alakohta	3 artiklan 1 kohdan b alakohta
7 artiklan c alakohta	3 artiklan 1 kohdan c alakohta
—	3 artiklan 1 kohdan d alakohta
—	3 artiklan 2, 3 ja 4 kohta
8 artiklan 1 kohta	8 artiklan 1 kohta
8 artiklan 2 kohta	8 artiklan 2 kohta
9 artikla	—

Direktiivi 92/75/ETY	Tämä direktiivi
—	9 artikla
10 artikla	—
—	10 artiklan 1, 2 ja 3 kohta
11 artikla	—
12 artiklan a alakohta	11 artiklan 4 kohdan a alakohta
12 artiklan b alakohta	11 artiklan 4 kohdan b alakohta
12 artiklan c alakohta	11 artiklan 4 kohdan c alakohta
12 artiklan d alakohta	11 artiklan 4 kohdan d alakohta
12 artiklan e alakohta	11 artiklan 4 kohdan e alakohta
12 artiklan f alakohta	11 artiklan 4 kohdan f alakohta
12 artiklan g alakohta	—
—	10 artiklan 4 kohdan g, h, i ja j alakohta
—	11, 12, 13, 14 ja 15 artikla
13 artikla	17 artikla
14 artikla	16 artikla
—	18 artikla
15 artikla	19 artikla
—	Liite I
—	Liite II

NEUVOSTON PERUSTELUT

I JOHDANTO

1. Euroopan komissio toimitti 17. marraskuuta 2008 Euroopan parlamentille ja neuvostolle ehdotuksen energiaan liittyvien tuotteiden energian ja muiden voimavarojen kulutuksen osoittamisesta merkinnöin ja yhdenmukaisin tuotetiedoin annetun direktiivin uudelleenlaatimiseksi ⁽¹⁾. Ehdotuksen oikeusperusta on EY-sopimuksen 95 artikla.
2. Euroopan talous- ja sosiaalikomitea antoi lausuntonsa 24. maaliskuuta 2009 ⁽²⁾. Alueiden komitea ei vielä ole antanut lausuntoa.
3. Euroopan parlamentti antoi 5. toukokuuta 2009 ensimmäisen käsittelyn lausuntonsa ⁽³⁾, johon sisältyi 60 hyväksyttyä tarkistusta.
4. Neuvosto vahvisti ensimmäisen käsittelyn kantansa 14. huhtikuuta 2010 Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 294 artiklan mukaisesti.

II EHDOTUKSEN TAVOITTEET

Tämä ehdotus kuuluu yhdessä kahden muun ehdotuksen ⁽⁴⁾ kanssa energiatehokkuutta koskevaan pakettiin, jonka komissio esitti marraskuussa 2008.

Ehdotuksen tarkoituksena on laajentaa voimassaolevan direktiivin 92/75/ETY kodinkoneisiin rajoittuvaa soveltamisalaa, jotta se kattaisi kaikki energiaan liittyvät tuotteet, mukaan luettuina kotitalouksien käyttämät sekä kaupan ja teollisuuden tuotteet, sekä joitakin ikkunoiden kaltaisia tuotteita, jotka eivät kuluta energiaa mutta joiden käyttöönotto tai asentaminen voi johtaa huomattaviin energiansäästöihin. Ehdotus noudattaa yleistä tavoitetta parantaa kyseisten tuotteiden energiatehokkuutta, ja se edistää näin osaltaan ympäristönsuojelua ja ilmastonmuutoksen torjuntaa koskevia yhteisön tavoitteita EU:n vuodeksi 2020 kasvihuonekaasupäästöjen osalta asettamien ilmasto- ja energiapolitiittisten tavoitteiden mukaisesti.

III NEUVOSTON ENSIMMÄISEN KÄSITTELYN KANNAN ERITTELY

1. Koska tätä ehdotusta koskevan pikaisen yhteisymmärryksen aikaansaaminen Eurooppa-neuvosto kehotuksen mukaisesti edellytti tiukkaa aikataulua, neuvosto pyrki alusta saakka määrittämään seikkoja, jotka sekä parlamentti että neuvosto voisivat hyväksyä, sen sijaan, että se olisi valmistellut neuvostossa täysin hyväksytyin kannan ennen neuvottelujen aloittamista Euroopan parlamentin kanssa. EU:n toiminnasta tehdyn sopimuksen voimaantulopäivän huomioon ottaen ja edistymisen jouduttamiseksi päätettiin edetä kahdessa vaiheessa:
 - Direktiivin sisältöä koskevan yhteisymmärryksen saavuttaminen. Tämä ensimmäinen vaihe saatiin päätökseen marraskuussa 2009 Euroopan parlamentin kanssa käytyjen neuvottelujen jälkeen. Pysyvien edustajien komitea vahvisti tämän yhteisymmärryksen 19. marraskuuta 2009 ja Euroopan parlamentin teollisuus-, tutkimus- ja energiavaliokunta (ITRE) valiokunnan puheenjohtajan 2. joulukuuta 2009 päivätyllä kirjeellä.

⁽¹⁾ Asiak. 15906/08.

⁽²⁾ EUVL C 228, 22.9.2009, s. 90.

⁽³⁾ Asiak. 9322/09.

⁽⁴⁾ Muut tähän pakettiin kuuluvat ehdotukset ovat:

— Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi rakennusten energiatehokkuudesta (uudelleenlaadittu toisinto) (2008/0223 COD);

— Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1222/2009 renkaiden merkitsemisestä polttoainetaloudellisuuden ja muiden keskeisten ominaisuuksien osalta (EUVL L 342, 22.12.2009, s. 46).

— Yhteisymmärryksen aikaansaaminen muutoksista, jotka johtuvat Euroopan unionista tehdyn sopimuksen voimaantulosta ja koskevat erityisesti oikeusperustaa ja komiteamenettelysäännöksiä. Tämä toinen vaihe saatiin päätökseen Euroopan parlamentin kanssa käytyjen neuvottelujen jälkeen maaliskuussa 2010 tukeutuen mahdollisimman suuressa määrin horisontaalisiin ratkaisuihin erityisesti asiantuntijoiden kuulemisen, 290 artiklaa koskevan Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission antaman lausuman ja lomakausia koskevan komission lausuman osalta. Pysyvien edustajien komitea vahvisti tämän yhteisymmärryksen 24. maaliskuuta 2010 ja Euroopan parlamentin teollisuus-, tutkimus- ja energiavaliokunta (ITRE) valiokunnan puheenjohtajan 25. maaliskuuta 2010 päivättyllä kirjeellä.

2. Neuvoston kannassa on otettu huomioon molemmat edellä mainitut yhteisymmärrykset. Sen pääseikat ovat seuraavat:

Säännökset merkinnästä ja merkinnän ulkonäöstä

Neuvoston kannassa merkinnän muoto perustuu nykyisen merkinnän ulkonäköön ja luokitus on A–G. Samalla luokitukseen voidaan lisätä kolme ylimääräistä luokkaa niin, että luokkien kokonaismäärä rajataan seitsemään. Merkinnässä on esitettävä selkeästi luokkia vastaavat värit. Kun otetaan käyttöön uusi luokka, väriskaalaa muutetaan. Näin taataan se, että merkinnän ulkonäkö on kuluttajan kannalta selkeä ja luettavissa, kuten Euroopan parlamentti edellytti tarkistuksensa nro 70 ensimmäisessä osassa. Neuvosto on lisäksi säätänyt, että tuotteiden mahdollista uudelleenluokittelua koskevat yksityiskohtaiset perusteet on tarvittaessa määritettävä tapauskohtaisesti asiaankuuluvissa delegoiduissa säädöksissä. Lisäksi tarkistuslauselmissa komissiota pyydetään arvioimaan vuoden 2014 loppuun mennessä tarvetta säännösten muuttamiseen ottaen huomioon teknologian kehityksen ja merkinnän ulkonäön ymmärrettävyyden kuluttajien keskuudessa.

Neuvosto on myös tarkistuksen nro 52 mukaisesti varmistanut, että merkinnän luvattoman käytön johdosta voidaan toteuttaa toimenpiteitä.

Mainontaa koskevat säännökset

Neuvosto on osittain noudattanut parlamentin tarkistusta nro 32 ja lisännyt, että kaikessa mainonnassa on energia- tai hintatietojen yhteydessä mainittava tuotteen energiatehokkuusluokka. Neuvosto on hyväksynyt täysin parlamentin tarkistuksen nro 33, jonka mukaan kaikessa energiaan liittyvien tuotteiden teknisessä myynninedistämisaineistossa on mainittava tuotteen energiatehokkuusluokka.

Julkisia hankintoja koskeva säännös

Neuvosto on säätänyt jäsenvaltioiden mahdollisuudesta edellyttää, että niiden hankintaviranomaiset hankkivat ainoastaan sellaisia tuotteita, jotka täyttävät energiatehokkuutta koskevat vaatimukset eli kuuluvat parhaimpaan energiatehokkuusluokkaan ja joilla on korkein suoritustaso. Neuvosto on näin ottanut osittain huomioon tarkistuksen nro 40.

* * *

Edellä esitettyjen pääseikkojen lisäksi ja jotta asiasta päästäisiin pikaisesti yhteisymmärrykseen neuvosto on tarkastellut kaikkia Euroopan parlamentin tekemiä tarkistuksia. Tarkistukset hyväksyttiin mahdollisuuksien mukaan joko kokonaan tai osittain. Toisinaan tarkistuksen perusajatus on otettu huomioon toisessa artiklassa tai johdanto-osan kappaleessa. Näin ollen neuvosto kannassaan

— hyväksyi kokonaan (joskus uudelleen muotoiltuina), osittain tai perusajatukseltaan seuraavat 40 tarkistusta: 1, 2, 72, 4, 53 ja 64, 7, 74, 8–11, 54 ja 65, 17–19, 21–23, 25–33, 35, 36, 56 ja 68, 38, 40, 43, 70 (ensimmäinen osa), 50–52;

— hylkäsi seuraavat 21 tarkistusta: 3, 5, 12–15, 20, 59, 24, 66, 67, 39, 41–42, 69, 76, 45, 47, 70 (toinen osa), 58 ja 71.

Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission lausuma SEUT 290 artiklasta

Euroopan parlamentti, neuvosto ja komissio ilmoittavat, että tämän direktiivin säännökset eivät vaikuta toimielinten tuleviin kantoihin, jotka koskevat SEUT 290 artiklan soveltamista tai muita lainsäätämisyksessä hyväksyttäviä säädöksiä, joihin sisältyy tällaisia säännöksiä.

Komission lausuma

Euroopan komissio panee merkille, että Euroopan parlamentti ja neuvosto katsovat, että lukuun ottamatta tapauksia, joissa lainsäätämisyksessä hyväksyttävässä säädöksessä säädetään kiireellisestä menettelystä, delegoitujen säädösten tiedoksi antamisessa on otettava huomioon toimielinten lomakaudet (talvi- ja kesätauot sekä Euroopan parlamentin vaalitauko), jotta varmistetaan Euroopan parlamentin ja neuvoston voivan käyttää oikeuksiaan lainsäätämisyksessä hyväksyttävissä säädöksissä kulloinkin vahvistetuissa määräajoissa, ja on valmis toimimaan sen mukaisesti.

NEUVOSTON ENSIMMÄISESSÄ KÄSITTELYSSÄ VAHVISTAMA KANTA (EU) N:o 10/2010

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin antamiseksi rakennusten energiatehokkuudesta (uudelleenlaadittu toisinto)

Vahvistettu neuvostossa 14 päivänä huhtikuuta 2010

(2010/C 123 E/04)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 194 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyjärjestystä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Rakennusten energiatehokkuudesta 16 päivänä joulukuuta 2002 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2002/91/EY ⁽⁴⁾ on muutettu ⁽⁵⁾. Koska siihen on tehtävä uusia asiasisältöä koskevia muutoksia, se olisi selkeyden vuoksi laadittava uudelleen.
- (2) Energian tehokasta, harkittua, järkevää ja kestäväää käyttöä sovelletaan muun muassa öljytuotteisiin, maakaasuun ja kiinteisiin polttoaineisiin, jotka ovat keskeisiä energialähteitä, mutta myös suurimpia hiilidioksidipäästöjen lähteitä.
- (3) Rakennukset aiheuttavat 40 prosenttia unionin kokonaisenergiankulutuksesta. Tämä ala laajenee, mikä nostaa väistämättä sen energiankulutusta. Energiankulutuksen vähentäminen ja uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian käyttö rakennusalailla ovat näin ollen tärkeitä toimenpiteitä, joita tarvitaan unionin energiariippuvuuden ja kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi. Yhdessä uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian lisääntyvän käytön kanssa energiankulutuksen vähentämistoimet

unionissa mahdollistavat, että unioni noudattaa ilmastonmuutosta koskevaan Yhdistyneiden Kansakuntien puitesopimukseen (UNFCCC) liitettyä Kioton pöytäkirjaa ja sekä pitkän aikavälin sitoumustaan säilyttää maailmanlaajuinen lämpötilan nousu alle 2 °C:ssa että sitoumustaan vähentää kasvihuonekaasupäästöjen kokonaismäärää vuoteen 2020 mennessä vähintään 20 prosenttia vuoden 1990 tasosta ja 30 prosenttia, jos saadaan aikaan kansainvälinen sopimus. Pienemmällä energiankulutuksella ja uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian lisääntyvällä käytöllä on myös tärkeä merkitys energian toimitusvarmuuden ja teknologian kehityksen edistämässä sekä työllistymis- ja aluekehitysmahdollisuuksien luomisessa varsinkin maaseudulla.

(4) Energian kysynnän hallinta on tärkeä väline, jonka avulla unioni voi vaikuttaa maailmanlaajuisiin energiamarkkinoihin ja siten energian toimitusvarmuuteen keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä.

(5) Maaliskuussa 2007 kokoontunut Eurooppa-neuvosto korosti, että energiatehokkuutta on parannettava unionissa, jotta voitaisiin saavuttaa unionin energiankulutukselle asetettu 20 prosentin vähennystavoite vuoteen 2020 mennessä, ja vaati komission tiedonannossa ”Energiatehokkuuden toimintasuunnitelma: Mahdollisuuksien toteuttaminen” määriteltyjen ensisijaisten toimien perusteellista ja nopeaa täytäntöönpanoa. Toimintasuunnitelmassa todetaan, että rakennusalailla on mahdollista saavuttaa merkittäviä kustannustehokkaita energiansäästöjä. Euroopan parlamentti kehotti 31 päivänä tammikuuta 2008 antamassaan päätöslauselmassa tiukentamaan direktiivin 2002/91/EY säännöksiä, ja se on useaan otteeseen, viimeksi toisesta strategisesta energiakatsauksesta 3 päivänä helmikuuta 2009 antamassaan päätöslauselmassa, kehottanut, että 20 prosentin energiatehokkuustavoitteesta vuoteen 2020 mennessä tehdään sitova. Lisäksi jäsenvaltioiden pyrkimyksistä vähentää kasvihuonekaasupäästöjään yhteisön kasvihuonekaasupäästöjen vähentämistoumusten täyttämiseksi vuoteen 2020 mennessä 23 päivänä huhtikuuta 2009 tehdyssä Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksessä N:o 406/2009/EY ⁽⁶⁾ asetetaan hiilidioksidipäästöjen vähentämiseksi sitovia kansallisia tavoitteita, joiden osalta rakennusalan energiatehokkuus on ratkaisevan tärkeää, ja uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian käytön edistämisestä 23. huhtikuuta 2009 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2009/28/EY ⁽⁷⁾ säädetään energiatehokkuuden lisäämisestä, mihin liittyy sitovana tavoitteena se, että uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian osuus unionin koko energiankulutuksesta on 20 prosenttia vuoteen 2020 mennessä.

⁽¹⁾ EUVL C 277, 17.11.2009, s. 75.

⁽²⁾ EUVL C 200, 25.8.2009, s. 41.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 23. huhtikuuta 2009 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), neuvoston ensimmäisessä käsittelyssä vahvistama kanta, annettu ... (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu ... (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, annettu ...

⁽⁴⁾ EYVL L 1, 4.1.2003, s. 65.

⁽⁵⁾ Katso liitteessä IV oleva A osa.

⁽⁶⁾ EUVL L 140, 5.6.2009, s. 136.

⁽⁷⁾ EUVL L 140, 5.6.2009, s. 16.

- (6) Maaliskuussa 2007 kokoontunut Eurooppa-neuvosto vahvisti unionin sitoutumisen unionin laajuisen uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian kehittämiseen kannattamalla pakollista tavoitetta, jonka mukaan uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian osuus on 20 prosenttia vuoteen 2020 mennessä. Direktiivissä 2009/28/EY vahvistetaan yhteinen kehys uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian edistämiseksi.
- (7) On tarpeen säätää nykyistä konkreettisemmista toimista merkittävien mutta vielä toteuttamattomien energian säästämismahdollisuuksien saavuttamiseksi rakennuksissa ja jäsenvaltioiden tulosten välillä tällä alalla vallitsevien suurten erojen kaventamiseksi.
- (8) Rakennusten energiatehokkuuden parantamista koskeissa lisätoimenpiteissä olisi otettava huomioon ilmasto-olosuhteet ja paikalliset olosuhteet samoin kuin sisäilmasto-olosuhteet ja kustannustehokkuus. Nämä toimenpiteet eivät saisi vaikuttaa muihin rakennuksia koskeviin vaatimuksiin kuten rakennukseen pääsyyn, turvallisuuteen ja rakennuksen suunniteltuun käyttötarkoitukseen.
- (9) Rakennusten energiatehokkuutta laskettaessa perustana olisi käytettävä menetelmää, joka voi vaihdella kansallisella ja alueellisella tasolla. Menetelmässä otetaan huomioon lämpöominaisuuksien lisäksi muut yhä merkittävämiksi käyvät tekijät, kuten lämmitys- ja ilmastointijärjestelmät, uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian käyttö, passiiviset lämmitys- ja jäähdytyslaitteet, varjostaminen, sisäilman laatu, riittävä luonnonvalo ja rakennuksen suunnittelu. Energiatehokkuuden laskentamenetelmän ei olisi perustuttava ainoastaan siihen vuodenaikaan, jona tarvitaan lämmitystä, vaan sen olisi katettava rakennuksen vuotuinen energiatehokkuus. Menetelmässä olisi otettava huomioon nykyiset eurooppalaiset standardit.
- (10) On yksin jäsenvaltioiden velvollisuus vahvistaa vähimmäisvaatimukset rakennusten ja rakennusosien energiatehokkuudelle. Nämä vaatimukset olisi asetettava ottaen huomioon pyrkimys saavuttaa kustannusoptimaalinen tasapaino tarvittavien investointien ja rakennuksen elinkaaren aikana säästettyjen energiakustannusten välillä, sanottuna kuitenkin rajoittamatta jäsenvaltioiden oikeutta asettaa vähimmäisvaatimuksia, jotka ovat energiatehokkaampia kuin kustannusoptimaaliset energiatehokkuustasot. Olisi säädettävä jäsenvaltioiden mahdollisuudesta tarkistaa säännöllisesti rakennusten energiatehokkuutta koskevia vähimmäisvaatimuksiaan tekniikan kehityksen perusteella.
- (11) Jäsenvaltiot voivat tietyissä olosuhteissa, esimerkiksi ilmastoerojen perusteella, käyttää energiatehokkuustasojen kustannustehokkuutta tai kustannusoptimaalisuutta koskevaa tavoitetta perusteena asettaessaan rakennusosille sellaisia kustannustehokkuus- tai kustannusoptimaalisuusvaatimuksia, jotka käytännössä rajoittaisivat unionin lainsäädännössä asetettujen standardien mukaisten rakennustuotteiden asentamista, edellyttäen, että tällaiset vaatimukset eivät muodosta perusteetonta markkinaestettä.
- (12) Asettaessaan energiatehokkuutta koskevia vaatimuksia rakennuksen teknisille järjestelmille jäsenvaltioiden olisi käytettävä, silloin kun se on mahdollista ja aiheellista, yhdenmukaistettuja välineitä, erityisesti energiaan liittyvien tuotteiden ekologiselle suunnittelulle asetettavien vaatimusten puitteista 21 päivänä lokakuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/125/EY⁽¹⁾ ja energiaan liittyvien tuotteiden energian ja muiden voimavarojen kulutuksen osoittamisesta merkinnöin ja yhdenmukaisin tuotetiedoin 14. huhtikuuta 2010^(*) annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/9/EU täytäntöönpanotoimina kehitettyjä testaus- ja laskentamenetelmiä sekä energiatehokkuusluokkia, jotta varmistetaan johdonmukaisuus muiden asiaan liittyvien aloitteiden kanssa ja minimoidaan mahdollisimman suuressa määrin markkinoiden mahdollinen pirstoutuminen.
- (13) Tämä direktiivi ei vaikuta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklan soveltamiseen. Tästä syystä tässä direktiivissä käytetty ilmaisua ”kannustin” ei olisi tulkittava valtiontueksi.
- (14) Komission olisi määriteltävä vertailumenetelmäkehys energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten kustannusoptimaalisten tasojen laskentaa varten. Jäsenvaltioiden olisi käytettävä tätä kehystä verratakseen siitä saatuja tuloksia itse vahvistamiinsa energiatehokkuuden vähimmäisvaatimuksiin. Jos energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten laskettujen kustannusoptimaalisten tasojen ja voimassa olevien energiatehokkuuden vähimmäisvaatimusten välillä on merkittäviä eli yli 15 prosentin eroavuuksia, jäsenvaltioiden olisi perusteltava ero tai suunniteltava asianmukaisia toimia eroavuuden pienentämiseksi. Jäsenvaltioiden olisi määritettävä rakennuksen tai rakennusosan taloudellinen elinkaari ottaen tällöin huomioon nykyiset käytännöt ja kokemukset tyyppisten taloudellisten elinkaarien määrittelyssä. Vertailun tulokset ja niiden saamisessa käytetyt tiedot olisi toimitettava säännöllisesti komissiolle. Komission olisi toimitettujen tietojen avulla voitava arvioida jäsenvaltioiden edistymistä energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten kustannusoptimaalisten tasojen saavuttamisessa ja laatia asiasta kertomus.
- (15) Rakennukset vaikuttavat energiankulutukseen pitkällä aikavälillä. Koska olemassa olevien rakennusten korjausten välinen aika on pitkä, uusien rakennusten ja laajamittaiseen korjaukseen joutuvien olemassa olevien rakennusten olisi tästä syystä täytettävä energiatehokkuutta koskevat, paikallisen ilmaston mukaan asetetut vähimmäisvaatimukset. Koska kaikkia vaihtoehtoisten energiahuoltojärjestelmien tarjoamia mahdollisuuksia ei yleensä täysin tutkita, vaihtoehtoisia energiahuoltojärjestelmiä olisi tarkasteltava uusien rakennusten osalta näiden koosta riippumatta sen periaatteen mukaisesti, että ensin varmistetaan lämmitykseen ja jäähdytykseen tarvittavan energian vähentäminen kustannusoptimaaliselle vähimmäistasolle.

(¹) EUVL L 285, 31.10.2009, s. 10.

(^{*}) Ks. tämän virallisen lehden sivu 17.

- (16) Olemassa olevien rakennusten laajamittaiset korjaukset tarjoavat rakennuksen koosta riippumatta mahdollisuuden toteuttaa kustannustehokkaita toimenpiteitä energiatehokkuuden parantamiseksi. Kustannustehokkuuden taktia energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten soveltaminen olisi voitava rajoittaa niihin korjattuihin osiin, joilla on suurin merkitys rakennuksen energiatehokkuuden kannalta. Jäsenvaltioiden olisi voitava halutessaan määrittellä "laajamittainen korjaus" käyttäen perusteena joko prosenttiosuutta rakennuksen vaipan pinta-alasta tai rakennuksen arvoa. Jos jäsenvaltio päättää määrittellä laajamittaisen korjauksen käyttäen perusteena rakennuksen arvoa, voitaisiin käyttää esimerkiksi vakuutusmatemaattista arvoa tai jälleenrakentamiskustannuksiin perustuvaa käypää arvoa, pois lukien rakennusmaan arvo.
- (17) Tarvitaan toimenpiteitä sellaisten rakennusten lukumäärän kasvattamiseksi, jotka eivät ainoastaan täytä nykyisiä energiatehokkuutta koskevia vähimmäisvaatimuksia vaan ovat myös tätäkin energiatehokkaampia, jolloin vähennetään sekä energiankulutusta että hiilidioksidipäästöjä. Tätä varten jäsenvaltioiden olisi laadittava kansalliset suunnitelmat lähes nollaenergiarakennusten lukumäärän kasvattamiseksi ja raportoitava suunnitelmistaan säännöllisesti komissiolle.
- (18) Energiatehokkuuteen liittyvien toimenpiteiden lisäämiseksi otetaan käyttöön tai mukautetaan unionin rahoitusvälineitä ja muita toimenpiteitä. Tällaisiin unionin tason rahoitusvälineisiin kuuluvat muun muassa Euroopan aluekehitysrahastosta 5 päivänä heinäkuuta 2006 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 1080/2006⁽¹⁾, jota on muutettu asuntokannan energiatehokkuuteen tehtävien investointien lisäämiseksi; julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuus energiatehokkaita rakennuksia koskevan eurooppalaisen aloitteen osalta vihreiden teknologioiden sekä energiatehokkaiden järjestelmien ja materiaalien kehittämisen edistämiseksi uusia ja korjattavia rakennuksia varten; EY:n ja Euroopan investointipankin, jäljempänä 'EIP', aloite "EU:n kestävä energiaa koskeva rahoitusaloite", jolla pyritään mahdollistamaan muun muassa investoinnit energiatehokkuuteen, ja EIP-johtoinen Marguerite-rahasto: vuoden 2020 Euroopan energia-, ilmastomuutos- ja infrastruktuurirahasto; direktiivin 2006/112/EY muuttamisesta alennettujen arvonlisäverokantojen osalta 5 päivänä toukokuuta 2009 annettu neuvoston direktiivi 2009/47/EY⁽²⁾; rakenne- ja koheesiorahastojen väline JEREMIE (Euroopan yhteiset resurssit mikro- ja pk-yritysten tukemiseksi); energiatehokkuuden rahoitusväline; kilpailukyvyyn ja innovoinnin puiteohjelma, mukaan lukien "Älykäs energiahuolto Euroopassa II" -ohjelma, joka koskee erityisesti energiatehokkuuteen ja uusiutuvista lähteistä peräisin olevaan energiaan liittyvien markkinaesteiden poistamista esimerkiksi teknisen avun välineen (ELENA, European Local Energy Assistance) avulla; Covenant of Mayors -sopimus; yritys- ja innovointiohjelma; tieto- ja viestintätekniikkapolitiikan tukiohjelma 2010 sekä seitsemäs tutkimuksen puiteohjelma. Myös Euroopan jälleenrakennus- ja kehitys pankki tarjoaa rahoitusta energiatehokkuuteen liittyvien toimenpiteiden lisäämiseksi.
- (19) Unionin rahoitusvälineitä olisi käytettävä tämän direktiivin tavoitteiden konkretisoimiseksi ilman, että ne kuitenkin korvaavat kansallisia toimenpiteitä. Niitä olisi erityisesti käytettävä soveliaina ja innovatiivisina rahoituskeinoina, joilla vauhditetaan investointia energiatehokkuutta koskeviin toimenpiteisiin. Ne voisivat olla tärkeässä asemassa kehitettäessä kansallisia, alueellisia ja paikallisia energiatehokkuusrahastoja, -välineitä tai -järjestelyjä, jotka tarjoavat tällaisia rahoitusmahdollisuuksia yksityisille kiinteistönomistajille, pienille ja keskisuurille yrityksille sekä energiatehokkuuspalveluyhtiöille.
- (20) Jotta komissio saisi riittävästi tietoja, jäsenvaltioiden olisi laadittava luetteloita voimassa olevista ja ehdotetuista, muista kuin tässä direktiivissä edellytetyistä toimenpiteistä, myös luonteeltaan rahoituksellisista toimenpiteistä, jotka edistävät tämän direktiivin tavoitteita. Jäsenvaltioiden luetteloimiin voimassa oleviin ja ehdotettuihin toimenpiteisiin voivat kuulua erityisesti toimenpiteet, joilla pyritään vähentämään olemassa olevia oikeudellisia esteitä ja markkinaesteitä ja rohkaisemaan investointia ja/tai muita toimia uusien ja olemassa olevien rakennusten energiatehokkuuden lisäämiseksi, millä saatetaan myötävaikuttaa energiaköyhyyden vähenemiseen. Tällaisiin toimenpiteisiin voisivat kuulua muun muassa ilmainen tai tuettu tekninen apu ja neuvonta, suorat tuet, tuetut lainajärjestelmät tai halpakorkoiset lainat, avustusjärjestelmät ja lainatakuujärjestelmät. Viranomaiset ja muut näitä luonteeltaan rahoituksellisia toimenpiteitä tarjoavat laitokset voisivat kytkeä tällaisten toimenpiteiden soveltamisen ilmoitettuun energiatehokkuuteen ja energiatehokkuustodistusten sisältämiin suosituksiin.
- (21) Jäsenvaltioiden raportointirasitteen keventämiseksi tässä direktiivissä vaaditut raportit olisi voitava sisällyttää energian loppukäytön tehokkuudesta ja energiapalveluista 5 päivänä huhtikuuta 2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/32/EY⁽³⁾ 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin energiatehokkuutta koskeviin toimintasuunnitelmiin. Kunkin jäsenvaltion julkisen sektorin olisi toimittava edelläkävijänä rakennusten energiatehokkuuden alalla, ja tästä syystä kansallisissa suunnitelmissa olisi asetettava kunnianhimoisemmat tavoitteet viranomaisten käytössä oleville rakennuksille.

⁽¹⁾ EUVL L 210, 31.7.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUVL L 116, 9.5.2009, s. 18.

⁽³⁾ EUVL L 114, 27.4.2006, s. 64.

- (22) Rakennuksen tai rakennuksen osan mahdolliselle ostajalle tai vuokralaiselle olisi annettava energiatehokkuustodistuksessa paikkansa pitävää tietoa rakennuksen energiatehokkuudesta ja käytännön ohjeita tämän tehokkuuden parantamiseksi. Tiedotuskampanjoista voi olla hyötyä rohkaistaessa edelleen omistajia ja vuokralaisia parantamaan rakennuksensa tai rakennuksensa osan energiatehokkuutta. Myös liikerakennusten omistajia ja vuokralaisia olisi rohkaistava vaihtamaan tietoja tosiasiallisesta energiankulutuksesta, jotta varmistetaan, että kaikki tiedot ovat saatavilla tarvittavia parannuksia koskevien tietoon perustuvien päätösten tekemiseksi. Energiatehokkuustodistuksessa olisi annettava tietoja myös lämmityksen ja jäähdytyksen tosiasiallisesta vaikutuksesta rakennuksen energiatarpeeseen, sen primäärienergian kulutukseen ja sen hiilidioksidipäästöihin.
- (23) Viranomaisten olisi näytettävä esimerkkiä ja pyrittävä panemaan täytäntöön energiatehokkuustodistukseen sisältyvät suositukset. Jäsenvaltioiden olisi sisällytettävä kansallisiin suunnitelmiinsa toimenpiteitä viranomaisten tukemiseksi, jotta nämä toteuttaisivat varhaisessa vaiheessa energiatehokkuuden parannuksia ja panisivat täytäntöön energiatehokkuustodistukseen sisältyvät suositukset niin pian kuin mahdollista.
- (24) Viranomaisten käytössä olevien rakennusten ja niiden rakennusten, joissa käy paljon yleisöä, olisi näytettävä esimerkkiä osoittamalla, että ympäristö- ja energianäkökohdat otetaan huomioon, ja tästä syystä näille rakennuksille olisi suoritettava energiasertifiointi säännöllisin väliajoin. Energiatehokkuutta koskevien tietojen levittämistä kansalaisille olisi tehostettava asettamalla rakennusten energiatehokkuustodistukset selvästi näkyville, erityisesti tietynkokoisissa rakennuksissa, jotka ovat viranomaisten käytössä tai joissa käy paljon yleisöä, kuten kaupoissa ja kauppakeskuksissa, valintamyymälöissä, ravintoloissa, teattereissa, pankeissa ja hotelleissa.
- (25) Viime vuosina on ollut havaittavissa ilmastointilaitteiden käytön voimakas lisääntyminen Euroopan maissa. Tämä aiheuttaa vakavia huippukuormitukseen liittyviä ongelmia, mikä nostaa sähköenergian kustannuksia ja rasittaa energiatasetta. Etusijalle olisi asetettava strategiat, joilla tehostetaan rakennusten lämpökäyttämistä kesäaikana. Tätä varten olisi painotettava ylikuumenemista estäviä toimenpiteitä, kuten varjostamista ja riittävää lämpökapasiteettia talonrakennustuotannossa, sekä kehitettävä edelleen ja sovellettava passiivisia jäähdytysteknikoita, ensisijaisesti sellaisia teknikoita, joilla parannetaan sisäilmasto-olosuhteita ja rakennuksia ympäröivää mikroilmastoa.
- (26) Pätevän henkilöstön suorittamalla lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien säännöllisellä huollolla ja tarkastuksella vaikutetaan osaltaan siihen, että järjestelmät on säädetty oikein tuotemääritelmien mukaisesti, ja siten varmistetaan, että ne toimivat ympäristön, turvallisuuden ja energian kannalta parhaalla mahdollisella tavalla. Koko lämmitys- ja ilmastointijärjestelmästä olisi tehtävä riippumaton arviointi säännöllisin väliajoin järjestelmän elinkaaren aikana, erityisesti ennen järjestelmän vaihtamista tai parantamista. Rakennusten omistajien ja vuokralaisten hallinnollisen rasitteen minimoimiseksi jäsenvaltioiden olisi pyrittävä yhdistämään tarkastukset ja sertifioinnit siinä määrin kuin se on mahdollista.
- (27) Omaksumalla yhteinen lähestymistapa rakennusten energiatehokkuuden sertifiointiin ja lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien tarkastamiseen ja teettämällä ne päteville ja/ tai valtuutetuilla asiantuntijoilla, joiden riippumattomuus taataan objektiivisin perustein, edistetään yhtäläisen toimintakentän luomista jäsenvaltioiden energiansäästöpyrkimyksille rakennusalaalla ja parannetaan unionin kiinteistömarkkinoiden avoimuutta, kun rakennusten tulevat omistajat tai käyttäjät saisivat energiatehokkuutta koskevia tietoja. Jotta voitaisiin varmistaa energiatehokkuustodistusten ja lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien tarkastusten laatu kaikkialla unionissa, kussakin jäsenvaltiossa olisi perustettava riippumaton valvontajärjestely.
- (28) Koska paikalliset ja alueelliset viranomaiset ovat keskeisessä asemassa tämän direktiivin onnistuneen täytäntöönpanon kannalta, niitä olisi sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti tarvittaessa kuultava suunnitteluasioiden, tiedotusohjelmien kehittämisessä, koulutuksen ja tietoisuuden lisäämisen alalla sekä tämän direktiivin täytäntöönpanon osalta kansallisella ja alueellisella tasolla, ja ne olisi osallistettava näihin toimiin. Näitä kuulemisia voidaan käyttää myös asianmukaisen ohjauksen antamiseen paikallisille suunnittelijoille ja rakennustarkastajille tarpeellisten tehtävien suorittamiseksi. Lisäksi jäsenvaltioiden olisi annettava arkkitehteille ja suunnittelijoille mahdollisuus harkita asianmukaisesti ja rohkaistava heitä käyttämään energiatehokkuuden parannusten, uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian käytön sekä kaukolämmityksen ja -jäähdytyksen käytön optimaalista yhdistelmää kaavoitettaessa, suunniteltaessa, rakennettaessa ja kunnostettaessa teollisuus- tai asuinalueita.
- (29) Asentajat ja rakentajat ovat keskeisessä asemassa tämän direktiivin onnistuneen täytäntöönpanon kannalta. Sen vuoksi riittävällä määrällä asentajia ja rakentajia olisi koulutuksen ja muiden toimenpiteiden avulla oltava asianmukainen pätevyystaso tarvittavan energiatehokkaan ja uusiutuvia energialähteitä käyttävän teknologian asentamiseksi ja soveltamiseksi.

- (30) Jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon ammattipätevyyden tunnustamisesta 7 päivänä syyskuuta 2005 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/36/EY⁽¹⁾ niiden ammatillisten asiantuntijoiden vastavuoroisen tunnustamisen osalta, joita tarkoitetaan tässä direktiivissä, ja komission olisi jatkettava ”Älykäs energiahuolto Euroopassa” -ohjelman mukaisia toimiaan ohjeiden ja suositusten laatimiseksi tällaisten ammatillisten asiantuntijoiden koulutuksessa sovellettavien standardien osalta.
- (31) Energiategohokkuuden avoimuuden tehostamiseksi unionin muiden kuin asuinkiinteistöjen markkinoilla olisi vahvistettava yhdenmukaiset ehdot muiden kuin asuinrakennusten energiategohokkuutta koskevalle vapaaehtoiselle, yhteiselle sertifiointijärjestelmälle. Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 291 artiklan mukaan ne yleiset säännöt ja periaatteet, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä, vahvistetaan etukäteen tavallista lainsäätämisyjärjestystä noudattaen annettulla asetuksella. Kunnes uusi asetus hyväksytään, sovelletaan edelleen menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehtyä neuvoston päätöstä 1999/468/EY⁽²⁾, poikkeuksena valvonnan käsittävä sääntelymenettely, jota ei sovelleta.
- (32) Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä perussopimuksen 290 artiklan mukaisesti mukautettaessa liitteessä I vahvistetun yleisen kehyksen eräitä osia tekniikan kehitykseen ja määriteltäessä menetelmäkehystä energiategohokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten kustannusoptimaalisten tasojen laskentaa varten. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla.
- (33) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta, joka on rakennusten energiategohokkuuden parantaminen, koska rakennusala on monitahoinen eivätkä kansalliset asuntomarkkinat voi riittävällä tavalla vastata energiategohokkuuden asettamiin haasteisiin, vaan se voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.
- (34) Velvollisuus saattaa tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä olisi rajoitettava koskemaan ainoastaan niitä säännöksiä, joilla muutetaan direktiivin 2002/91/EY sisältöä. Velvollisuus saattaa sisällöltään muuttumattomat

säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöä perustuu mainittuun direktiiviin.

- (35) Tämä direktiivi ei vaikuta jäsenvaltioita velvoittaviin määräaikoihin, joiden kuluessa jäsenvaltioiden on saatettava direktiivi 2002/91/EY osaksi kansallista lainsäädäntöä ja alettava soveltaa sitä.
- (36) Paremmasta lainsäädännöstä tehdyn toimielinten välisen sopimuksen⁽³⁾ 34 kohdan mukaisesti jäsenvaltiota kannustetaan laatimaan itseään varten ja unionin edun vuoksi omia taulukoitaan, joista ilmenee mahdollisuuksien mukaan tämän direktiivin ja sen kansallisen lainsäädännön osaksi saattamisen edellyttämien toimenpiteiden välinen vastaavuus, ja julkaisemaan ne,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Kohde

1. Tällä direktiivillä edistetään rakennusten energiategohokkuuden parantamista unionissa ottaen huomioon ulkoiset ilmastolosuhteet, paikalliset olosuhteet sekä sisäilmastolle asetetut vaatimukset ja kustannustehokkuus.
2. Tässä direktiivissä säädetään vaatimuksista, jotka koskevat
 - a) rakennusten ja rakennuksen osien kokonaisenergiategohokkuuden laskentamenetelmän yleistä yhteistä kehystä;
 - b) vähimmäisvaatimusten soveltamista uusien rakennusten ja uusien rakennuksen osien energiategohokkuuteen;
 - c) vähimmäisvaatimusten soveltamista energiategohokkuuteen, kun kyse on:
 - i) olemassa olevista rakennuksista, rakennuksen osista ja rakennusosista, joihin tehdään laajamittaisia korjauksia;
 - ii) rakennusosista, jotka muodostavat osan rakennuksen vaippaa ja joilla on merkittävä vaikutus rakennuksen vaipan energiategohokkuuteen, kun niitä jälkiasennetaan tai korvataan; ja
 - iii) rakennuksen teknisistä järjestelmistä, kun ne asennetaan tai korvataan tai kun niitä parannetaan;

⁽¹⁾ EUVL L 255, 30.9.2005, s. 22.

⁽²⁾ EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

⁽³⁾ EUVL C 321, 31.12.2003, s. 1.

- d) kansallisia suunnitelmia lähes nollaenergiarakennusten lukumäärän kasvattamiseksi;
- e) rakennusten tai rakennuksen osien energiasertifiointia;
- f) rakennusten lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien säännöllisiä tarkastuksia; ja
- g) energiatehokkuustodistusten ja tarkastusraporttien riippumattomia valvontajärjestelmiä.

3. Tässä direktiivissä säädetyt vaatimukset ovat vähimmäisvaatimuksia, eivätkä ne estä jäsenvaltiota pitämästä voimassa tai ottamasta käyttöön tiukempia toimenpiteitä. Näiden toimenpiteiden on oltava yhteensopivia perussopimuksen kanssa. Niistä on ilmoitettava komissiolle.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä käytetään seuraavia määritelmiä:

- 1) 'rakennuksella' tarkoitetaan katettua seinällistä rakennetta, jonka sisäilmaston ylläpitämiseen käytetään energiaa;
- 2) 'lähes nollaenergiarakennuksella' tarkoitetaan rakennusta, jolla on erittäin korkea energiatehokkuus, sellaisena kuin se on määritetty liitteen I mukaisesti. Tarvittava lähes olematon tai erittäin vähäinen energian määrä olisi hyvin laajalti katettava uusiutuvista lähteistä peräisin olevalla energialla, mukaan lukien paikan päällä tai rakennuksen lähellä tuotettava uusiutuvista lähteistä peräisin oleva energia;
- 3) 'rakennuksen teknisillä järjestelmillä' tarkoitetaan teknisiä laitteita, joita käytetään rakennuksen tai rakennuksen osan lämmitykseen, jäähdytykseen, ilmanvaihtoon, veden lämmitykseen, rakennuksen valaistukseen tai näiden yhdistelmään;
- 4) 'rakennuksen energiatehokkuudella' tarkoitetaan laskettua tai mitattua energiamäärää, joka tarvitaan rakennuksen tyyppilliseen käyttöön liittyvän energiatarpeen täyttämiseen ja johon sisältyy muun muassa lämmitykseen, jäähdytykseen, ilmanvaihtoon, veden lämmitykseen ja valaistukseen käytetty energia;
- 5) 'primäärienergialla' tarkoitetaan uusiutuvista tai uusiutumattomista lähteistä peräisin olevaa energiaa, jota ei ole muunnettu millään prosessilla;
- 6) 'uusiutuvista lähteistä peräisin olevalla energialla' tarkoitetaan uusiutuvista, muista kuin fossiilista lähteistä peräisin olevaa energiaa eli tuuli- ja aurinkoenergiaa, ilmalämpöenergiaa, geotermistä energiaa, hydrotermistä energiaa ja val-

tamerienergiaa, vesivoimaa, biomassaa, kaatopaikoilla ja jätevedenpuhdistamossa syntyvää kaasua ja biokaasua;

- 7) 'rakennuksen vaipalla' tarkoitetaan toisiinsa liitettyjä rakennusosia, jotka erottavat rakennuksen sisätilat ulkoympäristöstä;
 - 8) 'rakennuksen osalla' tarkoitetaan rakennuksessa olevaa osaluuetta, kerrosta tai huoneistoa, joka on suunniteltu tai muunneltu käytettäväksi erillisenä;
 - 9) 'rakennusosalla' tarkoitetaan rakennuksen teknistä järjestelmää tai rakennuksen vaipan osaa;
 - 10) 'laajamittaiselle korjauksella' tarkoitetaan rakennuksen korjausta, jossa
 - a) rakennuksen vaippaan tai rakennuksen teknisiin järjestelmiin liittyvien korjausten kokonaiskustannukset ovat yli 25 prosenttia rakennuksen arvosta, rakennusmaan arvo pois lukien, tai
 - b) korjaus koskee yli 25:tä prosenttia rakennuksen vaipan pinta-alasta.
- Jäsenvaltiot voivat valita vaihtoehdon a) tai b) soveltamisen;
- 11) 'eurooppalaisella standardilla' tarkoitetaan Euroopan standardointikomitean, Euroopan sähkötekniikan standardointikomitean tai Euroopan telealan standardointilaitoksen hyväksymää, julkiseen käyttöön saatettua standardia;
 - 12) 'energiatehokkuustodistuksella' tarkoitetaan jäsenvaltion tai sen nimeämän oikeushenkilön tunnustamaa todistusta, jossa ilmoitetaan 3 artiklan mukaisesti hyväksytyllä menetelmällä laskettu rakennuksen tai rakennuksen osan energiatehokkuus;
 - 13) 'yhteistuotannolla' tarkoitetaan lämpöenergian sekä sähköenergian ja/tai mekaanisen energian samanaikaista tuottamista samassa prosessissa;
 - 14) 'kustannusoptimaalisella tasolla' tarkoitetaan energiatehokkuuden tasoa, joka johtaa alimpiin kustannuksiin arvioidun taloudellisen elinkaaren aikana, jolloin:
 - a) alimmat kustannukset määritetään ottamalla huomioon energiaan liittyvät investointikustannukset, ylläpito- ja käyttökustannukset (mukaan lukien energiakustannukset ja -säästöt, kyseessä oleva rakennusluokka sekä tuotetusta energiasta saatavat tuotot) tapauksen mukaan ja käytöstäpoistokustannukset tapauksen mukaan; ja

- b) kukin jäsenvaltio määrittää arvioidun taloudellisen elinkaaren. Se tarkoittaa rakennuksen jäljellä olevaa arvioitua taloudellista elinkaarta, kun energiatehokkuusvaatimukset on asetettu rakennukselle kokonaisuudessaan, tai rakennusosan arvioitua taloudellista elinkaarta, kun energiatehokkuusvaatimukset on asetettu rakennusosille.

Kustannusoptimaalisen tason on oltava niiden tehokkuustasojen puitteissa, joilla arvioidulle taloudelliselle elinkaarelle laskettu kustannus-hyötynalyysi on positiivinen;

- 15) "ilmastointijärjestelmällä" tarkoitetaan sisäilman käsittelyn edellyttämien osatekijöiden yhdistelmää, jolla lämpötilaa säädellään tai voidaan alentaa;
- 16) 'lämmityskattilalla' tarkoitetaan lämmityskattilan rungosta ja polttimesta muodostuvaa yksikköä, joka on suunniteltu siirtämään palamisessa vapautuva lämpö nesteisiin;
- 17) 'nimellisteholla' tarkoitetaan valmistajan vahvistamaa ja takaamaa suurinta mahdollista kilowatteina ilmaistua lämpötehoa, joka voidaan jatkuvassa käytössä tuottaa valmistajan ilmoittamalla hyötysuhteella;
- 18) 'lämpöpumpulla' tarkoitetaan konetta, laitetta tai järjestelmää, joka siirtää lämpöä luonnonympäristöstä, kuten ilmasta, vedestä tai maaperästä, rakennuksiin tai teollisuussovelluksiin kääntämällä lämmön luonnollisen virtauksen siten, että se virtaa alhaisemmasta lämpötilasta korkeampaan. Vaihtosuuntaiset lämpöpumput voivat myös siirtää lämpöä rakennuksesta luonnonympäristöön;
- 19) 'kaukolämmityksellä' tai 'kaukojäähdytyksellä' tarkoitetaan termisen energian jakelua höyryn, kuuman veden tai jäähdytetyn nesteen muodossa keskitetystä tuotantolähteestä verkoston välityksellä useisiin rakennuksiin tai kohteisiin käytettäväksi lämmitykseen tai jäähdytykseen sisätiloissa tai prosesseissa.

3 artikla

Menetelmän vahvistaminen rakennusten energiatehokkuuden laskentaa varten

Jäsenvaltioiden on sovellettava rakennusten energiatehokkuuden laskentamenetelmää liitteessä I esitetyn yleisen yhteisen kehiksen mukaisesti.

Menetelmä hyväksytään kansallisella tai alueellisella tasolla.

4 artikla

Energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten vahvistaminen

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että vahvistetaan rakennusten tai rakennuksen osien energiatehokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset, ottaen huomioon pyrkimys saavuttaa kustannusoptimaaliset tasot. Energiatehokkuus on laskettava 3 artiklassa tarkoitettun menetelmän mukaisesti. Kustannusoptimaaliset tasot on laskettava 5 artiklassa tarkoitettun vertailumenetelmäkehiksen mukaisesti, kun kyseinen kehys on otettu käyttöön.

Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että vahvistetaan energiatehokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset rakennusosille, jotka muodostavat osan rakennuksen vaippaa ja joilla on merkittävä vaikutus rakennuksen vaipan energiatehokkuuteen, kun niitä korvataan tai jälkiasennetaan, ottaen huomioon pyrkimys saavuttaa kustannusoptimaaliset tasot.

Vaatimuksia vahvistaessaan jäsenvaltiot voivat tehdä eron uusien ja olemassa olevien rakennusten sekä eri rakennusluokkien välillä.

Näissä vaatimuksissa on otettava huomioon yleiset sisäilmasto-olosuhteet, jotta voidaan välttää mahdolliset haittavaikutukset kuten riittämätön ilmanvaihto, sekä paikalliset olosuhteet ja rakennuksen käyttötarkoitus ja ikä.

Jäsenvaltiolta ei edellytetä sellaisten energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten vahvistamista, jotka eivät ole kustannustehokkaita arvioidun taloudellisen elinkaaren aikana.

Energiatehokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset on tarkistettava säännöllisesti enintään viiden vuoden välein ja tarvittaessa saatettava ajan tasalle, jotta ne vastaavat tekniikan kehitystä rakennusalalla.

2. Jäsenvaltiot voivat jättää vahvistamatta tai soveltamatta 1 kohdassa tarkoitettuja vaatimuksia seuraavien rakennusluokkien osalta:

- a) rakennukset, joita suojellaan virallisesti osana määrättyä ympäristöä tai niiden erityisten arkkitehtonisten tai historiallisten ansioiden vuoksi, siltä osin kuin niiden luonne tai ulkonäkö muuttuisi tiettyjen energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten noudattamisen vuoksi tavalla, jota ei voida hyväksyä;
- b) rakennukset, joita käytetään hartauden harjoittamiseen ja uskonnolliseen toimintaan;

- c) väliaikaiset rakennukset, joiden käyttöaika on enintään kaksi vuotta, teollisuuslaitokset, korjaamot ja muut kuin asuinkäyttöön tarkoitetut maalarakennukset, joissa energian tarve on alhainen, sekä muut kuin asuinkäyttöön tarkoitetut maalarakennukset, joita käytetään alalla, jota koskee kansallinen alakohtainen energiatehokkuussopimus;
- d) asuinrakennukset, joita käytetään tai jotka on tarkoitettu käytettäväksi joko vähemmän kuin neljän kuukauden ajan vuodessa tai vaihtoehtoisesti rajoitetun ajan vuodessa ja joiden arvioitu energiankulutus on vähemmän kuin 25 prosenttia ympärivuotisen käytön kulutuksesta;
- e) yksittäiset rakennukset, joiden hyötypinta-ala on yhteensä alle 50 m².

5 artikla

Energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten kustannusoptimaalisten tasojen laskenta

1. Komissio vahvistaa delegoiduilla säännöksillä 23, 24 ja 25 artiklan mukaisesti viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 2011 vertailumenetelmäkehysten rakennusten ja rakennusosien energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten kustannusoptimaalisten tasojen laskentaa varten.

Vertailumenetelmäkehys vahvistetaan liitteen III mukaisesti, ja siinä tehdään ero uusien ja olemassa olevien rakennusten sekä rakennusluokkien välillä.

2. Jäsenvaltioiden on laskettava energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten kustannusoptimaaliset tasot käyttämällä 1 kohdan mukaisesti vahvistettua vertailumenetelmäkehystä ja asiaankuuluvia parametreja, kuten ilmasto-olosuhteita ja energia-infrastruktuurin tosiasiallista käytettävyyttä, ja vertailtava tämän laskelman tuloksia voimassa oleviin energiatehokkuutta koskeviin vähimmäisvaatimuksiin.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikki näissä laskelmissa käytetyt syöttötiedot ja oletukset sekä näiden laskelmien tulokset. Tiedot voidaan sisällyttää direktiivin 2006/32/EY 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin energiatehokkuutta koskeviin toimintasuunnitelmiin. Jäsenvaltioiden on toimitettava tiedot komissiolle säännöllisesti enintään viiden vuoden välein. Ensimmäinen ilmoitus on tehtävä viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 2012.

3. Jos 2 kohdan mukaisesti suoritettua vertailun tulos osoittaa, että voimassa olevat energiatehokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset ovat merkittävästi vähemmän energiatehokkaat kuin energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten kustannusoptimaaliset tasot, asianomaisen jäsenvaltion on perusteltava tämä ero kirjallisesti komissiolle 2 kohdassa tarkoitettua ilmoituksessa; siltä osin kuin eroa ei voida perustella, mukana on oltava suunnitelma, jossa hahmotellaan asianmukaiset toimet, joilla eroa voidaan merkittävästi pienentää siihen men-

nessä, kun energiatehokkuusvaatimuksia seuraavan kerran tarkistetaan 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun mukaisesti.

4. Komissio julkaisee kertomuksen jäsenvaltioiden edistymisestä energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten kustannusoptimaalisten tasojen saavuttamisessa.

6 artikla

Uudet rakennukset

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että uudet rakennukset täyttävät 4 artiklan mukaisesti vahvistetut energiatehokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset.

Jäsenvaltioiden on varmistettava uusien rakennusten osalta, että ennen rakentamisen aloittamista jäljempänä lueteltujen kaltaisten erittäin tehokkaiden vaihtoehtoisten järjestelmien tekninen, ympäristöön liittyvä ja taloudellinen toteutettavuus arvioidaan, jos näitä järjestelmiä on saatavilla, ja otetaan huomioon:

- uusiuutuvista lähteistä peräisin olevan energian käyttöön perustuvat hajautetut energiahuoltojärjestelmät;
- yhteistuotanto;
- kauko- tai aluelämmitys- tai -jäähdytysjärjestelmät, erityisesti jos ne perustuvat kokonaan tai osittain uusiutuvista lähteistä peräisin olevaan energiaan;
- lämpöpumput.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettujen vaihtoehtoisten järjestelmien arviointi dokumentoidaan ja että se on saatavilla tarkastamista varten.

3. Tämä vaihtoehtoisten järjestelmien arviointi voidaan toteuttaa yksittäisten rakennusten osalta tai samankaltaisten rakennusten ryhmien osalta tai samantyyppisten rakennusten osalta samalla alueella. Yhteisten lämpö- ja jäähdytysjärjestelmien osalta arviointi voidaan toteuttaa kaikkien samalla alueella järjestelmään liitettyjen rakennusten osalta.

7 artikla

Olemassa olevat rakennukset

Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kun rakennuksiin tehdään laajamittaisia korjauksia, rakennuksen tai sen korjatun osan energiatehokkuutta parannetaan siten, että ne täyttävät 4 artiklan mukaisesti vahvistetut energiatehokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset sikäli kuin tämä on teknisesti, toiminnallisesti ja taloudellisesti toteutettavissa.

Näitä vaatimuksia sovelletaan korjattuun rakennukseen tai rakennuksen osaan kokonaisuudessaan. Lisäksi tai vaihtoehtoisesti vaatimuksia voidaan soveltaa korjattuihin rakennusosiin.

Jäsenvaltioiden on lisäksi toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kun rakennusosa, joka muodostaa osan rakennuksen vaippaa ja jolla on merkittävä vaikutus rakennuksen vaipan energiatehokkuuteen, jälkiasennetaan tai korvataan, kyseisen rakennusosan energiatehokkuus täyttää energiatehokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset sikäli kuin tämä on teknisesti, toiminnallisesti ja taloudellisesti toteutettavissa.

Jäsenvaltioiden on määritettävä nämä energiatehokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset 4 artiklan mukaisesti.

Jäsenvaltioiden on sellaisten rakennusten osalta, joihin tehdään laajamittaisia korjauksia, kannustettava siihen, että 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen erittäin tehokkaat vaihtoehtoiset järjestelmät arvioidaan ja otetaan huomioon sikäli kuin tämä on teknisesti, toiminnallisesti ja taloudellisesti toteutettavissa.

8 artikla

Rakennuksen tekniset järjestelmät

1. Jäsenvaltioiden on rakennusten teknisten järjestelmien energiankäytön optimoimiseksi vahvistettava olemassa oleviin rakennuksiin asennetuille rakennuksen teknisille järjestelmille järjestelmävaatimukset, jotka koskevat kokonaisenergiatehokkuutta, oikeaa asentamista sekä asianmukaista mitoitusta, säätämistä ja ohjaamista. Jäsenvaltiot voivat soveltaa näitä järjestelmävaatimuksia myös uusiin rakennuksiin.

Järjestelmävaatimukset on vahvistettava uusille, korvaaville ja parannetuille rakennuksen teknisille järjestelmille, ja niitä on sovellettava sikäli kuin ne ovat teknisesti, taloudellisesti ja toiminnallisesti toteutettavissa.

Järjestelmävaatimusten on katettava vähintään seuraavat järjestelmät:

- a) lämmitysjärjestelmät;
- b) lämminvesijärjestelmät;
- c) ilmastointijärjestelmät;
- d) suuret ilmanvaihtojärjestelmät;

tai tällaisten järjestelmien yhdistelmät.

2. Jäsenvaltioiden on edistettävä sitä, että älykkäitä mittausjärjestelmiä asennetaan kaikkiin uusiin rakennuksiin ja kaikkiin rakennuksiin, joihin tehdään laajamittaisia korjauksia; samalla on varmistettava, että tällainen edistäminen on sähkön sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä 13 päivänä heinä-

kuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/72/EY⁽¹⁾ liitteessä I olevan 2 kohdan mukaista. Jäsenvaltiot voivat lisäksi tarvittaessa edistää aktiivisten ohjausjärjestelmien, kuten automaatio-, valvonta- ja seurantajärjestelmien, joiden tavoitteena on energian säästäminen, asentamista.

9 artikla

Lähes nollaenergiarakennukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että:
 - a) 31 päivään joulukuuta 2020 mennessä kaikki uudet rakennukset ovat lähes nollaenergiarakennuksia, ja
 - b) 31 päivän joulukuuta 2018 jälkeen uudet rakennukset, jotka ovat viranomaisten käytössä ja omistuksessa, ovat lähes nollaenergiarakennuksia.

Jäsenvaltioiden on laadittava kansalliset suunnitelmat lähes nollaenergiarakennusten lukumäärän kasvattamiseksi. Näihin kansallisiin suunnitelmiin voi sisältyä rakennusluokkien mukaan eriytettyjä tavoitteita.

2. Jäsenvaltioiden on lisäksi julkisen sektorin näyttämä esimerkki huomioon ottaen kehitettävä toimintatapoja ja toteutettava toimenpiteitä, kuten asetettava tavoitteita, edistääkseen kunnostettavien rakennusten muuntamista lähes nollaenergiarakennuksiksi, ja ilmoitettava niistä komissiolle 1 kohdassa tarkoitetuissa kansallisissa suunnitelmissaan.

3. Kansallisiin suunnitelmiin on sisällyttävä muun muassa seuraavat seikat:

- a) yksityiskohtainen kuvaus siitä, miten jäsenvaltio käytännössä soveltaa lähes nollaenergiarakennusten määritelmää niiden kansalliset, alueelliset ja paikalliset olosuhteet huomioon ottaen; tähän kuvaukseen sisältyy numeroarvoinen indikaattori primäärienergian käytöstä ilmaistuna arvolla kWh/m² vuotta kohti. Primäärienergian käytön määrittämisessä käytetyt primäärienergiatekijät voivat perustua kansallisiin tai alueellisiin vuosittaisiin keskiarvoihin, ja niissä voidaan ottaa huomioon asiaankuuluvat eurooppalaiset standardit;
- b) välitavoitteet uusien rakennusten energiatehokkuuden parantamiseksi vuoteen 2015 mennessä 1 kohdan täytäntöönpanon valmistelemiseksi;
- c) tiedot 1 ja 2 kohdan mukaisesti hyväksytyistä toimintatavoista ja rahoitus- tai muista toimenpiteistä lähes nollaenergiarakennusten edistämiseksi, mukaan lukien yksityiskohdat kansallisista vaatimuksista ja toimenpiteistä, jotka koskevat uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian käyttöä uusissa rakennuksissa ja olemassa olevissa rakennuksissa, joihin tehdään laajamittaisia korjauksia, direktiivin 2009/28/EY 13 artiklan 4 kohdan ja tämän direktiivin 6 ja 7 artiklan mukaisesti.

⁽¹⁾ EUVL L 211, 14.8.2009, s. 55.

4. Komissio arvioi 1 kohdassa tarkoitetut kansalliset suunnitelmat ja erityisesti sen, ovatko jäsenvaltion suunnittelemat toimenpiteet riittäviä tämän direktiivin tavoitteisiin nähden. Komissio voi pyytää tarkempia lisätietoja 1, 2 ja 3 kohdassa säädettyistä vaatimuksista ottaen asianmukaisesti huomioon toissijaisuusperiaatteen. Tuossa tapauksessa kyseisen jäsenvaltion on toimitettava pyydetty tiedot tai ehdotettava muutoksia yhdeksän kuukauden kuluessa komission pyynnöstä. Arviointinsa jälkeen komissio voi antaa suosituksen.

5. Komissio julkaisee viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2012 ja sen jälkeen kolmen vuoden välein kertomuksen jäsenvaltioiden edistymisestä lähes nollaenergiarakennusten lukumäärän kasvattamisessa. Komissio laatii tuon kertomuksen perusteella toimintasuunnitelman ja ehdottaa tarvittaessa toimenpiteitä tällaisten rakennusten lukumäärän kasvattamiseksi sekä edistää parhaita toimintatapoja olemassa olevien rakennusten kustannustehokkaaksi muuntamiseksi lähes nollaenergiarakennuksiksi.

6. Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta 1 kohdan a ja b alakohdassa säädettyjä vaatimuksia tietyissä perustelluissa tapauksissa, joissa kustannus-hyötyanalyysi rakennuksen taloudellisen elinkaaren ajalle on negatiivinen. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle asiaankuuluvan lainsäädännön periaatteet.

10 artikla

Taloudelliset kannustimet ja markkinaesteet

1. Ottaen huomioon, että on tärkeää tarjota asianmukaista rahoitusta ja muita välineitä, joilla edistetään rakennusten energiatehokkuutta ja siirtymistä lähes nollaenergiarakennuksiin, jäsenvaltioiden on toteutettava asianmukaisia toimenpiteitä voidakseen tarkastella asianmukaisimpia tällaisia välineitä kansallisten olosuhteiden perusteella.

2. Jäsenvaltioiden on laadittava 30 päivään kesäkuuta 2011 mennessä luettelo olemassa olevista ja tarvittaessa ehdotetuista toimenpiteistä ja välineistä, myös luonteeltaan taloudellisista, jotka ovat muita kuin tässä direktiivissä edellytetyt ja joilla edistetään tämän direktiivin tavoitteita.

Jäsenvaltioiden on saatettava kyseinen luettelo ajan tasalle joka kolmas vuosi. Jäsenvaltioiden on toimitettava nämä luettelot komissiolle, minkä ne voivat tehdä sisällyttämällä ne direktiivin 2006/32/EY 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin energiatehokkuutta koskeviin toimintasuunnitelmiin.

3. Komissio tarkastelee 2 kohdassa tarkoitettujen, lueteltujen olemassa olevien ja ehdotettujen toimenpiteiden sekä asiaankuuluvien unionin välineiden tehokkuutta tämän direktiivin täytäntönnön tukemisessa. Tuon tarkastelun pohjalta ja ottaen

asianmukaisesti huomioon toissijaisuusperiaatteen komissio voi antaa ohjeita tai suosituksia tietyistä kansallisista järjestelyistä sekä koordinoinnista unionin tasolla toimivien ja kansainvälisten rahoituslaitosten kanssa. Komissio voi sisällyttää tarkastelunsa ja mahdolliset ohjeet tai suositukset direktiivin 2006/32/EY 14 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuun kertomukseensa kansallisista energiatehokkuutta koskevista toimintasuunnitelmista.

4. Komissio avustaa tarvittaessa pyynnöstä jäsenvaltioita perustettaessa kansallisia tai alueellisia taloudellisen tuen ohjelmia, joiden tavoitteena on lisätä rakennusten, erityisesti olemassa olevien rakennusten, energiatehokkuutta, tukemalla parhaiden toimintatapojen vaihtoa toimivaltaisten kansallisten tai alueellisten viranomaisten tai elinten kesken.

5. Jotta voitaisiin parantaa rahoitusta tämän direktiivin täytäntönnön tukemiseksi ja ottaen asianmukaisesti huomioon toissijaisuusperiaate, komissio esittää mieluiten vuoteen 2011 mennessä arvioinnin, jossa käsitellään erityisesti seuraavia seikkoja:

- a) rakennusten, erityisesti asuinrakennusten, energiatehokkuuden lisäämiseen käytettyjen rakennerahastojen ja puiteohjelmien tehokkuus, niiden tason asianmukaisuus ja tosiasiallisesti käytetty määrä;
- b) EIP:sta ja muista julkisista rahoituslaitoksista saatujen varojen käytön vaikuttavuus;
- c) unionin ja kansallisen rahoituksen koordinointi sellaisten muiden tuen muotojen kanssa, jotka voivat vaikuttaa energiatehokkuuteen tehtäviä investointeja edistävasti, sekä tällaisten varojen riittävyys unionin tavoitteiden saavuttamiseksi.

Tämän arvioinnin pohjalta ja monivuotisen rahoituskehityksen mukaisesti komissio voi esittää Euroopan parlamentille ja neuvostolle unionin välineitä koskevia ehdotuksia, jos se katsoo tämän asianmukaiseksi.

6. Jäsenvaltioiden on otettava huomioon energiatehokkuuden kustannusoptimaaliset tasot tarjotessaan kannustimia rakennusten rakentamiseksi tai laajamittaiseksi korjaamiseksi.

7. Tämän direktiivin säännökset eivät estä jäsenvaltioita tarjoamasta kannustimia uusille rakennuksille, korjauksille tai rakennusosille, jotka menevät kustannusoptimaalisia tasoja pidemmälle.

11 artikla

Energiatohokkuustodistukset

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet rakennusten energiatohokkuuden sertifiointijärjestelmän perustamiseksi. Energiatohokkuustodistuksessa on esitettävä rakennuksen energiatohokkuus ja vertailuarvoja, kuten energiatohokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset, jotta rakennuksen tai rakennuksen osan omistajat tai vuokralaiset voivat vertailla ja arvioida sen energiatohokkuutta.

Energiatohokkuustodistukseen voi sisältyä lisätietoja kuten vuosittainen energiankulutus muiden kuin asuinrakennusten osalta ja uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian prosentuaalinen osuus kokonaisenergiankulutuksesta.

2. Energiatohokkuustodistukseen on sisällytettävä suosituksia rakennuksen tai rakennuksen osan energiatohokkuuden parantamiseksi kustannusoptimaalisesti tai kustannustehokkaasti, paitsi jos ei ole kohtuullisia mahdollisuuksia tällaiseen parantamiseen voimassa oleviin energiatohokkuutta koskeviin vaatimuksiin verrattuna.

Energiatohokkuustodistukseen sisältyvien suositusten on katettava:

- a) rakennuksen vaipan taikka rakennuksen teknisen järjestelmän tai teknisten järjestelmien laajamittaisen korjauksen yhteydessä toteutettavat toimenpiteet; ja
- b) yksittäisiä rakennusosia koskevat toimenpiteet, jotka eivät liity rakennuksen vaipan taikka rakennuksen teknisen järjestelmän tai teknisten järjestelmien laajamittaiseen korjaukseen.

3. Energiatohokkuustodistukseen sisältyvien suositusten on oltava teknisesti toteuttamiskelpoisia kyseessä olevassa rakennuksessa, ja niissä voidaan esittää arvio takaisinmaksuajoista tai kustannushyödyistä rakennuksen taloudellisen elinkaaren ajalta.

4. Energiatohokkuustodistuksessa on ilmoitettava, mistä omistaja tai vuokralainen voi saada yksityiskohtaisempia tietoja, myös energiatohokkuustodistuksessa annettujen suositusten kustannustehokkuudesta. Kustannustehokkuuden arvioinnin on perustuttava tiettyihin vakioedellytyksiin, kuten energiansäästöjen ja perusteena olevien energianhintojen arviointiin sekä alustavaan kustannusennusteeseen. Lisäksi siinä on annettava tietoja suositusten toteuttamiseksi tarvittavista toimenpiteistä. Omistajalle tai vuokralaiselle voidaan antaa myös muita tietoja asiaan liittyvistä aiheista, kuten energiakatselmuksista taikka taloudellisista tai muista kannustimista sekä rahoitusmahdollisuuksista.

5. Jäsenvaltioiden on kannustettava viranomaisia kansallisten sääntöjen mukaisesti ottamaan huomioon edelläkävijän asema, joka näillä olisi oltava rakennusten energiatohokkuuden alalla, muun muassa panemalla täytäntöön omistamilleen rakennuksille annettuihin energiatohokkuustodistuksiin sisältyvät suositukset niiden voimassaoloaikana.

6. Rakennuksen osien sertifiointi voi perustua

- a) koko rakennuksen yhteissertifiointiin; tai
- b) jonkin toisen samaan rakennukseen kuuluvan ja sen osalta edustavan, samat energian kannalta merkitykselliset ominaisuudet omaavan rakennuksen osan arviointiin.

7. Omakotitalon sertifiointi voi perustua toisen vastaavan suunnittelultaan, kooltaan ja tosiasialliselta energiatohokkuuslaadultaan samankaltaisen rakennuksen arviointiin, jos energiatohokkuustodistuksen antava asiantuntija voi taata tällaisen vastavuuden.

8. Energiatohokkuustodistus voi olla voimassa enintään kymmenen vuotta.

9. Komissio hyväksyy vuoteen 2011 mennessä asiaankuuluvia aloja kuullen vapaaehtoisien, muiden kuin asuinrakennusten energiatohokkuutta koskevan yhteisen Euroopan unionin sertifiointijärjestelmän. Tämä toimenpide hyväksytään 26 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoo-antavaa menettelyä noudattaen. Jäsenvaltioita kannustetaan tunnustamaan järjestelmä tai käyttämään sitä tai sen osaa mukauttamalla se kansallisiin olosuhteisiin.

12 artikla

Energiatohokkuustodistusten antaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että energiatohokkuustodistus annetaan:

- a) rakennettaville, myytävälle tai uudelle vuokralaiselle vuokrataville rakennuksille tai rakennuksen osille; ja
- b) rakennuksille, joiden kokonaishyötypinta-alasta yli 500 m² on viranomaisten käytössä ja yleisön toistuvien käyntien kohteena. Tämä 500 m²:n vähimmäismäärä alennetaan 250 m²:een ... (*).

Energiatohokkuustodistuksen antamista koskevaa vaatimusta ei sovelleta, jos joko direktiivin 2002/91/EY tai tämän direktiivin mukaisesti kyseessä olevalle rakennukselle tai rakennuksen osalle annettu todistus on saatavilla ja voimassa.

(*). Lisätään päivämäärä, joka on viisi vuotta tämän direktiivin voimaantulosta.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että rakennuksia tai rakennuksen osia rakennettaessa, myytäessä tai vuokrattaessa energiatehokkuustodistus tai sen jäljennös näytetään mahdolliselle uudelle vuokralaiselle tai ostajalle ja annetaan ostajalle tai uudelle vuokralaiselle.

3. Kun rakennus myydään tai vuokrataan ennen sen rakentamista, jäsenvaltiot voivat 1 ja 2 kohdasta poiketen vaatia, että myyjä antaa arvion sen tulevasta energiatehokkuudesta; tässä tapauksessa energiatehokkuustodistus on annettava viimeistään silloin, kun rakennus on rakennettu.

4. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että kun:

- rakennuksia, joilla on energiatehokkuustodistus;
- rakennuksen osia rakennuksessa, jolla on energiatehokkuustodistus; ja
- rakennuksen osia, joilla on energiatehokkuustodistus,

tarjotaan myytäväksi tai vuokrattavaksi, tapauksen mukaan rakennuksen tai rakennuksen osan energiatehokkuustodistuksessa annettu energiatehokkuusindikaattori mainitaan kaupallisissa tiedotusvälineissä olevissa ilmoituksissa.

5. Tämän artiklan säännökset pannaan täytäntöön yhteisomistusta tai yhteistä omaisuutta koskevien sovellettavien kansallisten sääntöjen mukaisesti.

6. Jäsenvaltiot voivat jättää 4 artiklan 2 kohdassa mainitut rakennusluokat tämän artiklan 1, 2, 4 ja 5 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle.

7. Energiatehokkuustodistusten mahdollisesta merkityksestä mahdollisissa oikeudenkäynneissä päätetään kansallisten sääntöjen mukaisesti.

13 artikla

Energiatehokkuustodistusten asettaminen esille

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava toimenpiteet sen varmistamiseksi, että jos yli 500 m² sellaisen rakennuksen, jolle on myönnetty energiatehokkuustodistus 12 artiklan 1 kohdan mukaisesti, kokonaishyötöpinta-alasta on viranomaisten käytössä ja yleisön toistuvien käyntien kohteena, energiatehokkuustodistus asetetaan esille näkyvälle paikalle, jossa se on selvästi yleisön nähtävissä.

Tämä 500 m²:n vähimmäismäärä alennetaan 250 m²:een ... (*)

(*) Lisätään päivämäärä, joka on viisi vuotta tämän direktiivin voimaantulosta.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että jos yli 500 m² sellaisen rakennuksen kokonaishyötöpinta-alasta, jolle on annettu energiatehokkuustodistus 12 artiklan 1 kohdan mukaisesti, on yleisön toistuvien käyntien kohteena, energiatehokkuustodistus asetetaan esille näkyvälle paikalle, jossa se on selvästi yleisön nähtävissä.

3. Tämän artiklan säännöksiin ei sisälly velvoitetta asettaa esille energiatehokkuustodistukseen sisältyviä suosituksia.

14 artikla

Lämmitysjärjestelmien tarkastus

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä tarvittavista toimenpiteistä rakennusten lämmitykseen käytettyjen järjestelmien sellaisten osien, joihin voidaan päästä käsiksi, kuten lämmönkehittimen, ohjausjärjestelmän ja kiertopumpun tai -pumppujen, säännöllisten tarkastusten toteuttamiseksi, kun järjestelmä on varustettu sisätilojen lämmitystä varten nimellisteholtaan yli 20 kW:n lämmityskattiloilla. Näissä tarkastuksissa on arvioitava lämmityskattilan hyötysuhde ja mitoitus koko rakennuksen lämmitysvaatimukseen nähden. Lämmityskattilan mitoituksen arviointia ei tarvitse toistaa niin kauan kuin lämmitysjärjestelmään ei tehdä muutoksia tai jos rakennuksen lämmitysvaatimukset eivät muutu.

Jäsenvaltiot voivat harventaa tällaisten tarkastusten tiheyttä tai keventää niitä tarvittaessa, jos käytössä on sähköinen seuranta- ja ohjausjärjestelmä.

2. Jäsenvaltiot voivat säätää erilaisista tarkastustiheyksistä lämmitysjärjestelmän tyyppin ja nimellistehon mukaan ottaen huomioon lämmitysjärjestelmän tarkastuksen kustannukset ja tarkastuksesta mahdollisesti aiheutuvat arvioidut energiakustannusten säästöt.

3. Lämmitysjärjestelmät, joissa on yli 100 kW:n nimellistehon lämmityskattilat, on tarkastettava vähintään joka toinen vuosi.

Kaasulla toimivien lämmityskattiloiden osalta kyseinen jakso voidaan pidentää neljäksi vuodeksi.

4. Vaihtoehtona 1, 2 ja 3 kohdalle jäsenvaltiot voivat päättää toteuttaa toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että käyttäjät saavat neuvoja lämmityskattilan vaihtamisesta, muista lämmitysjärjestelmän muutoksista ja vaihtoehtoisista ratkaisuista lämmityskattilan hyötysuhteen ja mitoituksen arvioimiseksi. Tämän lähestymistavan kokonaisvaikutusten on oltava vastaavat kuin 1, 2 ja 3 kohdan säännöksiä noudatettaessa.

Jos jäsenvaltiot päättävät soveltaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, niiden on toimitettava komissiolle selvitys siitä, että nämä toimenpiteet vastaavat tämän artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 2011. Jäsenvaltioiden on annettava tällainen selvitys komissiolle joka kolmas vuosi. Selvitykset voidaan sisällyttää direktiivin 2006/32/EY 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin energiatehokkuutta koskeviin toimintasuunnitelmiin.

5. Saatuaan jäsenvaltiolta kansallisen selvityksen 4 kohdassa kuvatun vaihtoehdon soveltamisesta komissio voi pyytää tarkempia lisätietoja mainitussa kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden vaatimuksista ja vastaavuudesta. Mainitussa tapauksessa kyseisen jäsenvaltion on esitettävä pyydetty tiedot tai ehdotettava muutoksia yhdeksän kuukauden kuluessa.

15 artikla

Ilmastointijärjestelmien tarkastus

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä tarvittavista toimenpiteistä sellaisten ilmastointijärjestelmien, joiden nimellisteho on yli 12 kW, niiden osien, joihin voidaan päästä käsiksi, säännöllisten tarkastusten toteuttamiseksi. Tarkastuksessa on arvioitava ilmastointijärjestelmän tehokkuutta ja mitoitusta koko rakennuksen jäähdytysvaatimuksiin nähden. Mitoituksen arviointia ei tarvitse toistaa niin kauan kuin tähän ilmastointijärjestelmään ei tehdä muutoksia tai jos rakennuksen jäähdytysvaatimukset eivät muutu.

Jäsenvaltiot voivat harventaa tällaisten tarkastusten tiheyttä tai keventää niitä tarvittaessa, jos käytössä on sähköinen seuranta- ja ohjausjärjestelmä.

2. Jäsenvaltiot voivat säätää erilaisista tarkastustiheyksistä ilmastointijärjestelmän tyyppin ja nimellistehon mukaan ottaen huomioon ilmastointijärjestelmän tarkastuksen kustannukset ja tarkastuksesta mahdollisesti aiheutuvat arvioitavat energiakustannusten säästöt.

3. Jäsenvaltioiden on tämän artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuihin toimenpiteistä säätäessään varmistettava, sikäli kuin tämä on taloudellisesti ja teknisesti toteutettavissa, että tarkastukset tehdään tämän direktiivin 14 artiklassa tarkoitettujen lämmitys- ja muiden teknisten järjestelmien tarkastusten sekä tietyistä fluoratuista kasvihuonekaasuista 17 päivänä toukokuuta 2006 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 842/2006⁽¹⁾ tarkoitettujen vuotojen tarkastusten mukaisesti.

4. Vaihtoehtona 1, 2 ja 3 kohdalle jäsenvaltiot voivat päättää toteuttaa toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että käyttäjät saavat

neuvoja ilmastointijärjestelmien vaihtamisesta tai muista ilmastointijärjestelmän muutoksista, mukaan lukien tarkastukset ilmastointijärjestelmän tehokkuuden ja mitoituksen arvioimiseksi. Tämän lähestymistavan kokonaisvaikutusten on oltava vastaavat kuin 1, 2 ja 3 kohdan säännöksiä noudatettaessa.

Jos jäsenvaltiot soveltavat ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, niiden on toimitettava viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 2011 komissiolle selvitys siitä, että nämä toimenpiteet vastaavat tämän artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä. Jäsenvaltioiden on annettava tällainen selvitys komissiolle joka kolmas vuosi. Selvitykset voidaan sisällyttää direktiivin 2006/32/EY 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin energiatehokkuutta koskeviin toimintasuunnitelmiin.

5. Saatuaan jäsenvaltiolta kansallisen selvityksen 4 kohdassa kuvatun vaihtoehdon soveltamisesta komissio voi pyytää tarkempia lisätietoja mainitussa kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden vaatimuksista ja vastaavuudesta. Kyseessä olevan jäsenvaltion on tässä tapauksessa esitettävä pyydetty tiedot tai ehdotettava muutoksia yhdeksän kuukauden kuluessa.

16 artikla

Lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien tarkastusraportit

1. Kustakin lämmitys- tai ilmastointijärjestelmän tarkastuksesta on annettava tarkastusraportti. Tarkastusraporttiin on sisällyttävä 14 tai 15 artiklan mukaisesti suoritettujen tarkastusten tulos sekä suositukset tarkastetun järjestelmän energiatehokkuuden parantamiseksi kustannustehokkaasti.

Suosituksien perustana on, että tarkastetun järjestelmän energiatehokkuutta vertaillaan parhaan saatavilla olevan toteutuskelpoisen järjestelmän ja samantyyppisen järjestelmän, jonka kaikki asianomaiset osat saavuttavat sovellettavassa lainsäädännössä vaaditun energiatehokkuustason, energiatehokkuuden kanssa.

2. Tarkastusraportti on annettava rakennuksen omistajalle tai vuokralaiselle.

17 artikla

Riippumattomat asiantuntijat

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rakennusten energiatehokkuuden sertifiointiin sekä lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien tarkastuksen suorittavien riippumattomalla tavalla pätevät ja/tai valtuutetut asiantuntijat, olivat he sitten itsenäisiä ammattiharjoittajia tai julkisyhteisön taikka yksityisten yritysten palveluksessa.

⁽¹⁾ EUVL L 161, 14.6.2006, s. 1.

Asiantuntijoiden valtuutuksessa on otettava huomioon heidän pätevyytensä.

Jäsenvaltioiden on asetettava yleisön saataville tietoa koulutuksesta ja valtuutuksista. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että yleisön saataville asetetaan joko säännöllisesti ajan tasalle saatetut luettelot pätevistä ja/tai valtuutetuista asiantuntijoista taikka säännöllisesti ajan tasalle saatetut luettelot tällaisten asiantuntijoiden palveluita tarjoavista valtuutetuista yhtiöistä.

18 artikla

Riippumaton valvontajärjestelmä

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että energiatehokkuustodistuksille sekä lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien tarkastusraporteille perustetaan riippumattomat valvontajärjestelmät liitteen II mukaisesti. Jäsenvaltiot voivat perustaa erilliset järjestelmät energiatehokkuustodistusten valvonnalle sekä lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien tarkastusraporttien valvonnalle.

2. Jäsenvaltiot voivat siirtää vastuun riippumattomien valvontajärjestelmien toteuttamisesta.

Jos jäsenvaltiot päättävät tehdä näin, niiden on varmistettava, että riippumattomat valvontajärjestelmät toteutetaan liitteen II mukaisesti.

3. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että 1 kohdassa tarkoitetut energiatehokkuustodistukset ja tarkastusraportit asetetaan toimivaltaisten viranomaisten tai elinten saataville niiden pyynnöstä.

19 artikla

Uudelleentarkastelu

Komissio tarkastelee 26 artiklalla perustetun komitean avustamana tätä direktiiviä 1 päivään tammikuuta 2017 mennessä sen soveltamisen aikana saadun kokemuksen ja tapahtuneen edistymisen perusteella sekä tekee tarvittaessa ehdotuksia.

20 artikla

Tiedottaminen

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet tiedottaakseen rakennusten tai rakennusten osien omistajille tai vuokralaisille eri keinoista ja menetelmistä, joilla energiatehokkuutta voidaan parantaa.

2. Jäsenvaltioiden on annettava rakennusten omistajille tai vuokralaisille tietoja erityisesti energiatehokkuustodistuksista ja tarkastusraporteista, niiden tarkoituksesta ja tavoitteista, kustan-

nustehokkaista tavoista parantaa rakennuksen energiatehokkuutta sekä tarvittaessa käytettävissä olevista taloudellisista välineistä rakennuksen energiatehokkuuden parantamiseksi.

Jäsenvaltioiden pyynnöstä komissio avustaa 1 kohtaa ja tämän kohdan ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa jäsenvaltioita järjestettäessä tiedotuskampanjoita, jotka voivat kuulua unionin ohjelmiin.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin täytäntöönpanosta vastaaville henkilöille tarjotaan ohjausta ja koulutusta. Tällaisessa ohjauksessa ja koulutuksessa on erityisesti korostettava energiatehokkuuden parantamisen merkitystä, ja niiden avulla on pystyttävä harkitsemaan energiatehokkuuden parannusten, uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian käytön sekä kaukolämmityksen ja -jäähdytyksen käytön optimaalista yhdistelmää kaavoitettaessa, suunniteltaessa, rakennettaessa ja kunnostettaessa teollisuus- tai asuinalueita.

4. Komissiota kehoitetaan parantamaan jatkuvasti tiedotuspalvelujaan, erityisesti verkkosivustoaan, joka on perustettu rakennusten energiatehokkuutta käsitteleväksi eurooppalaiseksi portaaliksi kansalaisille, ammattilaisille ja viranomaisille, jäsenvaltioiden avustamiseksi tiedotus- ja tiedostamiskampanjoiden järjestämisessä. Verkkosivustoon voisi sisältyä linkkejä Euroopan unionin sekä kansallisen, alueellisen ja paikallisen tason asiaankuuluvaan lainsäädäntöön, linkkejä energiatehokkuutta koskevat kansalliset toimintasuunnitelmat sisältäville Europa-sivustoille, linkkejä saatavilla oleviin rahoitusvälineisiin sekä esimerkkejä parhaista käytännöistä kansallisella, alueellisella ja paikallisella tasolla. Euroopan aluekehitysrahaston puitteissa komissio jatkaa ja tehostaa tiedotuspalvelujaan saatavilla olevien varojen käytön helpottamiseksi tarjoamalla apua ja tietoja rahoitusmahdollisuuksista asiaankuuluville sidosryhmille, mukaan lukien kansalliset, alueelliset ja paikalliset viranomaiset, ottaen huomioon sääntelykehyksen viimeisimmät muutokset.

21 artikla

Kuuleminen

Direktiivin tehokkaan täytäntöönpanon helpottamiseksi jäsenvaltioiden on kuultava asianomaisia sidosryhmiä, mukaan lukien paikalliset ja alueelliset viranomaiset, sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja tarpeen mukaan. Tällainen kuuleminen on erityisen tärkeää 9 ja 20 artiklaa sovellettaessa.

22 artikla

Liitteen I mukauttaminen tekniikan kehitykseen

Komissio mukauttaa liitteessä I olevan 3 ja 4 kohdan tekniikan kehitykseen delegoiduilla säädöksillä 23, 24 ja 25 artiklan mukaisesti.

23 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Siirretään komissiolle viiden vuoden ajaksi ... (*) lukien valta antaa 22 artiklassa tarkoitettuja delegoituja säädöksiä. Komissio esittää siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään kuusi kuukautta ennen viiden vuoden kauden päättymistä. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samantapuisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto peruuta siirtoa 24 artiklan mukaisesti.

2. Valta antaa 5 artiklassa tarkoitettuja delegoituja säädöksiä siirretään komissiolle 30 päivään kesäkuuta 2012 saakka, sanottun kuitenkin rajoittamatta 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua määräaika.

3. Heti kun komissio on hyväksynyt delegoidun säädöksen, se antaa säädöksen tiedoksi samanaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

4. Komissiolle siirrettyyn valtaan antaa delegoituja säädöksiä sovelletaan 24 ja 25 artiklassa säädettyjä ehtoja.

24 artikla

Säädösvallan siirron peruuttaminen

1. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi peruuttaa 5 ja 22 artiklassa tarkoitettua säädösvallan siirron.

2. Toimielin, joka on aloittanut sisäisen menettelyn päättääkseen, peruuttaako se säädösvallan siirron, pyrkii ilmoittamaan asiasta toiselle toimielimelle ja komissiolle kohtuullisessa ajassa ennen lopullisen päätöksen tekemistä sekä ilmoittaa samalla, mitä siirrettyä säädösvaltaa mahdollinen peruuttaminen koskee, ja mainitsee peruuttamisen syyt.

3. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Päätös tulee voimaan joko välittömästi tai myöhempänä, siinä mainittuna päivänä. Päätös ei vaikuta aiemmin annettujen delegoitujen säädösten voimassaoloon. Se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

25 artikla

Delegoitujen säädösten vastustaminen

1. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi vastustaa delegoitua säädöstä kahden kuukauden kuluessa siitä, kun säädös on annettu tiedoksi.

Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta määräaika pidentetään kahdella kuukaudella.

2. Jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole määräajan päättyessä vastustanut delegoitua säädöstä, se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* ja se tulee voimaan säädöksessä mainittuna päivänä.

Delegoitu säädös voidaan julkaista *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* ja se voi tulla voimaan ennen kyseisen määräajan päättymistä, jos Euroopan parlamentti ja neuvosto ovat molemmat ilmoittaneet komissiolle aikomuksestaan olla vastustamatta säädöstä.

3. Jos Euroopan parlamentti tai neuvosto vastustaa delegoitua säädöstä, se ei tule voimaan. Säädöstä vastustava toimielin esittää syyt, miksi se vastustaa delegoitua säädöstä.

26 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa komitea.

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 3 ja 7 artiklaa ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

27 artikla

Seuraamukset

Jäsenvaltioiden on säädettävä tämän direktiivin mukaisesti annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavista seuraamuksista ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että ne pannaan täytäntöön. Kyseisten seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Jäsenvaltioiden on toimitettava nämä säännökset komissiolle viimeistään ... (***) ja ilmoitettava sille niiden mahdollisista myöhemmistä muutoksista viipymättä.

28 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava 2–18 artiklan sekä 20 ja 27 artiklan noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään ... päivänä ... kuuta ... (***)

(**) Kaksi vuotta kuusi kuukautta tämän direktiivin voimaantulosta.

(***) Kaksi vuotta tämän direktiivin voimaantulosta.

(*) Lisätään tämän direktiivin voimaantulopäivä.

Niiden on sovellettava näitä säännöksiä 2, 3, 9, 11, 12, 13, 17, 18, 20 ja 27 artiklan osalta viimeistään ... päivästä ... kuuta ... (*).

Niiden on sovellettava näitä säännöksiä 4, 5, 6, 7, 8, 14, 15 ja 16 artiklan osalta rakennuksiin, jotka ovat viranomaisten käytössä, viimeistään ... päivästä ... kuuta ... (*) ja muihin rakennuksiin viimeistään ... päivästä ... kuuta ... (**).

Ne voivat lykätä 12 artiklan 1 ja 2 kohdan soveltamista vuokrattaviin yksittäisiin rakennuksen osiin 31 päivään joulukuuta 2015. Tämä ei saa kuitenkaan johtaa siihen, että annetaan vähemmän todistuksia kuin jos kyseisessä jäsenvaltiossa olisi sovellettu direktiiviä 2002/91/EY.

Jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Niissä on myös mainittava, että voimassa oleviin lakeihin, asetuksiin ja hallinnollisiin määräyksiin sisältyviä viittauksia direktiiviin 2002/91/EY pidetään viittauksina tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset ja maininnat tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitettuja kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

29 artikla

Kumoaminen

Kumotaan direktiivi 2002/91/EY, sellaisena kuin se on muutettuna liitteessä IV olevassa A osassa tarkoitetulla asetuksella,

1 päivästä helmikuuta 2012, sanotun kuitenkaan rajoittamatta jäsenvaltioita velvoittavaa, liitteessä IV olevassa B osassa asetettua määräaika, jonka kuluessa niiden on saatettava mainittu direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä ja alettava soveltaa sitä.

Viittauksia direktiiviin 2002/91/EY pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä V olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

30 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

31 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty

Euroopan parlamentin puolesta

...
Puhemies

Neuvoston puolesta

...
Puheenjohtaja

(*) Kaksi vuotta kuusi kuukautta tämän direktiivin voimaantulosta.

(**) Kolme vuotta tämän direktiivin voimaantulosta.

LIITE I

Rakennusten energiatehokkuuden laskennan yleinen yhteinen kehys

(3 artiklassa tarkoitettu)

1. Rakennuksen energiatehokkuus on määritettävä sen lasketun tai tosiasiallisen energiamäärän perusteella, joka vuosittain kulutetaan rakennuksen tyypilliseen käyttöön liittyvien tarpeiden täyttämiseen, ja sen on vastattava lämmitysenergiaa ja jäähdytysenergiaa (ylilämpenemisen välttämiseksi tarvittavaa energiaa), joka tarvitaan rakennuksen suunniteltujen lämpötilaolosuhteiden ylläpitämiseen, ja lämpimän käyttöveden tarvetta.
2. Rakennuksen energiatehokkuus on ilmaistava avoimella tavalla, ja siihen on sisällyttävä energiatehokkuusindikaattori ja numeroarvoinen primäärienergiankäytön indikaattori, joka perustuu primäärienergian tekijöihin energiamuotoa kohden; primäärienergian tekijät voivat perustua kansallisiin tai alueellisiin painotettuihin vuotuisiin keskiarvoihin tai paikalla tapahtuvan tuotannon ominaisarvoon.

Rakennusten energiatehokkuuden laskentamenetelmässä olisi otettava huomioon eurooppalaiset standardit, ja sen on noudatettava asiaa koskevaa unionin lainsäädäntöä, mukaan lukien direktiivi 2009/28/EY.

3. Menetelmä on määritettävä siten, että huomioon otetaan ainakin seuraavat näkökohdat:
 - a) seuraavat rakennuksen, sen sisätilan seinät mukaan lukien, tosiasialliset lämpöominaisuudet:
 - i) lämpökapasiteetti;
 - ii) eristys;
 - iii) passiivinen lämmitys;
 - iv) jäähdytys-elementit; ja
 - v) kylmäsilat;
 - b) lämmityslaitteet ja lämpimän veden jakelu, niiden eristysominaisuudet mukaan lukien;
 - c) ilmastointilaitteet;
 - d) painovoimainen ja koneellinen ilmanvaihto, johon voi sisältyä ilmatiiviys;
 - e) kiinteä valaistusjärjestelmä (pääasiassa muissa kuin asuinrakennuksissa);
 - f) rakennuksen suunnittelu, sijainti ja suuntaus, ulkoiset ilmasto-olosuhteet mukaan lukien;
 - g) passiiviset aurinkoenergiajärjestelmät ja aurinkosuojaus;
 - h) sisäilmasto-olosuhteet, suunniteltu sisäilmasto mukaan lukien;
 - i) sisäiset kuormat.

4. Laskennassa on aiheellisissa tapauksissa otettava huomioon seuraavien näkökohtien myönteinen vaikutus:

- a) paikallinen auringonvalon määrä, aktiiviset aurinkoenergiajärjestelmät ja muut uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian käyttöön perustuvat lämmitys- ja sähköjärjestelmät;

- b) yhteistuotannolla tuotettu sähkö;
 - c) kauko- tai aluelämmitys- tai -jäähdytysjärjestelmät;
 - d) päivänvalo.
5. Tätä laskelmaa varten rakennukset olisi asianmukaisesti jaettava seuraaviin luokkiin:
- a) erityyppiset omakotitalot;
 - b) usean asunnon asuinrakennukset;
 - c) toimistot;
 - d) koulutusrakennukset;
 - e) sairaalat;
 - f) hotellit ja ravintolat;
 - g) urheilutilat;
 - h) tukku- ja vähittäiskaupan rakennukset;
 - i) muun tyyppiset energiaa kuluttavat rakennukset.
-

LIITE II

Energiatohokkuustodistusten ja tarkastusraporttien riippumattomat valvontajärjestelmät

1. Toimivaltaisten viranomaisten tai elinten, jolle toimivaltaiset viranomaiset ovat siirtäneet vastuun riippumattoman valvontajärjestelmän toteuttamisesta, on valittava satunnaisesti vähintään tilastollisesti merkittävä prosenttiosuus kaikista vuosittain annetuista energiatohokkuustodistuksista ja tarkastettava näiden todistusten tiedot.

Tarkastus on tehtävä seuraavassa esitettyjen vaihtoehtojen tai vastaavien toimenpiteiden perusteella:

- a) energiatohokkuustodistuksen antamisessa käytettyjen rakennuksen syöttötietojen ja todistuksessa esitettyjen tulosten paikkansapitävyyden tarkastus;
 - b) syöttötietojen tarkastus ja energiatohokkuustodistuksessa esitettyjen tulosten, myös annettujen suositusten, todentaminen;
 - c) energiatohokkuustodistuksen antamisessa käytettyjen rakennuksen syöttötietojen täydellinen tarkastus, todistuksessa esitettyjen tulosten, myös annettujen suositusten, täydellinen todentaminen ja, jos mahdollista, paikan päällä tehtävä tarkastus rakennuksessa sen varmistamiseksi, että energiatohokkuustodistuksessa annetut tekniset tiedot vastaavat sertifiointia rakennusta.
2. Toimivaltaisten viranomaisten tai elinten, jolle toimivaltaiset viranomaiset ovat siirtäneet vastuun riippumattoman valvontajärjestelmän toteuttamisesta, on valittava satunnaisesti vähintään tilastollisesti merkittävä prosenttiosuus kaikista vuosittain annetuista tarkastusraporteista ja tarkastettava näiden raporttien tiedot.

LIITE III

Vertailumenetelmäkitys rakennusten ja rakennusosien energiatehokkuusvaatimusten kustannusoptimaalisten tasojen määrittämiseksi

Vertailumenetelmäkityksen on mahdollistettava se, että jäsenvaltiot voivat määrittää rakennusten ja rakennusosien energiatehokkuuden sekä energiatehokkuuteen liittyvien toimenpiteiden taloudelliset näkökohdat ja yhdistää nämä tiedot, jotta kustannusoptimaalinen taso voidaan määrittää.

Vertailumenetelmäkitykseen liittyvissä ohjeissa on selostettava, miten kyseistä kehystä käytetään kustannusoptimaalisten tehokkuustasojen laskennassa.

Vertailumenetelmäkityksessä on voitava ottaa huomioon käyttötavat, ulkoiset ilmasto-olosuhteet, investointikustannukset, rakennusluokka, ylläpito- ja käyttökustannukset (mukaan lukien energiakustannukset ja -säästöt) sekä tapauksen mukaan tuotetusta energiasta saatavat tuotot ja käytöstäpoistokustannukset. Menetelmän olisi perustuttava tähän direktiiviin liittyviin asiaankuuluviin eurooppalaisiin standardeihin.

Komissio myös antaa:

- vertailumenetelmäkitykseen liitettävät ohjeet, joiden avulla jäsenvaltiot voivat toteuttaa jäljempänä luetellut toimet;
- tietoja energianhintojen arvioidusta pitkän aikavälin kehityksestä.

Jäsenvaltiotasolla säädetään parametreina ilmaistavat yleiset edellytykset sille, miten jäsenvaltioiden on sovellettava vertailumenetelmäkitystä.

Vertailumenetelmäkitys edellyttää jäsenvaltioilta seuraavaa:

- on määritettävä vertailurakennuksia, jotka ovat tyypillisiä ja edustavia käyttötarkoitukseltaan ja maantieteelliseltä sijainniltaan, sisäilmasto-olosuhteet ja ulkoiset ilmasto-olosuhteet mukaan lukien. Vertailurakennuksiin on kuuluttava sekä uusia että olemassa olevia asuinrakennuksia ja muita kuin asuinrakennuksia;
- on määritettävä arvioitavaksi energiatehokkuutta koskevia toimenpiteitä vertailurakennuksia varten. Nämä toimenpiteet voivat koskea yksittäisiä kokonaisia rakennuksia, yksittäisiä rakennusosia tai rakennusosien yhdistelmää;
- on arvioitava lopulliset energiatarpeet ja primäärienergiatarpeet vertailurakennusten ja niiden vertailurakennusten osalta, joihin määritettyjä energiatehokkuutta koskevia toimenpiteitä on sovellettu;
- on laskettava (ensimmäisessä luettelakohdassa tarkoitettuihin) vertailurakennuksiin sovellettavien (toisessa luettelakohdassa tarkoitettujen) energiatehokkuutta koskevien toimenpiteiden kustannukset (eli nettonykyarvo) odotetun taloudellisen elinkaaren aikana soveltamalla vertailumenetelmäkityksen periaatteita.

Laskemalla energiatehokkuutta koskevien toimenpiteiden kustannukset odotetun taloudellisen elinkaaren aikana jäsenvaltiot arvioivat energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten eri tasojen kustannustehokkuuden. Näin voidaan määrittää energiatehokkuusvaatimusten kustannusoptimaaliset tasot.

LIITE IV

A OSA

Kumottu direktiivi ja sen muutos*(29 artiklassa tarkoitettu)*

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi
2002/91/EY (EYVL L 1, 4.1.2003, s. 65)

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY)
N:o 1137/2008 (EUVL L 311, 21.11.2008, s. 1)

Ainoastaan liitteessä oleva 9.9 kohta

B OSA

Määräajat kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiselle ja soveltamiselle*(29 artiklassa tarkoitettu)*

Direktiivi	Määräaika kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiselle	Soveltamispäivä
2002/91/EY	4. tammikuuta 2006	4. tammikuuta 2009 ainoastaan 7, 8 ja 9 artiklan osalta

LIITE V

Vastaavuustaulukko

Direktiivi 2002/91/EY	Tämä direktiivi
1 artikla	1 artikla
2 artiklan 1 kohta	2 artiklan 1 kohta
—	2 artiklan 2 ja 3 kohta
2 artiklan 2 kohta	2 artiklan 4 kohta ja liite I
—	2 artiklan 5, 6, 7, 8, 9, 10 ja 11 kohta
2 artiklan 3 kohta	2 artiklan 12 kohta
2 artiklan 4 kohta	2 artiklan 13 kohta
—	2 artiklan 14 kohta
2 artiklan 5 kohta	2 artiklan 15 kohta
2 artiklan 6 kohta	2 artiklan 16 kohta
2 artiklan 7 kohta	2 artiklan 17 kohta
2 artiklan 8 kohta	2 artiklan 18 kohta
—	2 artiklan 19 kohta
3 artikla	3 artikla ja liite I
4 artiklan 1 kohta	4 artiklan 1 kohta
4 artiklan 2 kohta	—
4 artiklan 3 kohta	4 artiklan 2 kohta
—	5 artikla
5 artikla	6 artiklan 1 kohta
—	6 artiklan 2 ja 3 kohta
6 artikla	7 artikla
—	8, 9 ja 10 artikla
7 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta	11 artiklan 8 kohta ja 12 artiklan 2 kohta
7 artiklan 1 kohdan toinen alakohta	11 artiklan 6 kohta
7 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta	12 artiklan 6 kohta
7 artiklan 2 kohta	11 artiklan 1 ja 2 kohta
—	11 artiklan 3, 4, 5, 7 ja 9 kohta
—	12 artiklan 1, 3, 4, 5 ja 7 kohta
7 artiklan 3 kohta	13 artiklan 1 ja 3 kohta
—	13 artiklan 2 kohta
8 artiklan a alakohta	14 artiklan 1 ja 3 kohta
—	14 artiklan 2 kohta
8 artiklan b alakohta	14 artiklan 4 kohta
—	14 artiklan 5 kohta
9 artikla	15 artiklan 1 kohta

Direktiivi 2002/91/EY	Tämä direktiivi
—	15 artiklan 2, 3, 4 ja 5 kohta
—	16 artikla
10 artikla	17 artikla
—	18 artikla
11 artiklan johdantolause	19 artikla
11 artiklan a ja b alakohta	—
12 artikla	20 artiklan 1 kohta ja 2 kohdan toinen alakohta
—	20 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta sekä 3 ja 4 kohta
—	21 artikla
13 artikla	22 artikla
—	23, 24 ja 25 artikla
14 artiklan 1 kohta	26 artiklan 1 kohta
14 artiklan 2 ja 3 kohta	—
—	26 artiklan 2 ja 3 kohta
—	27 artikla
15 artiklan 1 kohta	28 artikla
15 artiklan 2 kohta	—
—	29 artikla
16 artikla	30 artikla
17 artikla	31 artikla
Liite	Liite I
—	Liitteet II–V

NEUVOSTON PERUSTELUT

I JOHDANTO

1. Euroopan komissio toimitti 19. marraskuuta 2008 neuvostolle ja Euroopan parlamentille edellä mainitun ehdotuksen ⁽¹⁾.
2. Euroopan parlamentti antoi 23. huhtikuuta 2009 ensimmäisen käsittelyn lausuntonsa, johon sisältyi 107 hyväksyttyä tarkistusta ⁽²⁾.
3. Alueiden komitea antoi lausuntonsa 21. huhtikuuta 2009.
4. Euroopan talous- ja sosiaalikomitea antoi lausuntonsa 14. toukokuuta 2009 ⁽³⁾.
5. Neuvosto vahvisti ensimmäisen käsittelyn kantansa 14. huhtikuuta 2010 SEUT 294 artiklan mukaisesti.

II EHDOTUKSEN TAVOITE

Tämä ehdotus kuuluu yhdessä kahden muun ehdotuksen ⁽⁴⁾ kanssa energiatehokkuutta koskevaan pakettiin, jonka komissio esitti marraskuussa 2008.

Tämän ehdotuksen tarkoituksena on lisätä edelleen rakennusten energiatehokkuutta EU:ssa ottaen huomioon EU:n ilmasto- ja energiapoliittiset tavoitteet vuodeksi 2020 kasvihuonekaasupäästöjen, uusiutuvan energian osuuden ja energiasäästöjen sekä sen vähähiiliseen talouteen siirtymisen osalta. Tällä ehdotuksella pyritään selkeyttämään ja lujittamaan nykyisen direktiivin 2002/91/EY säännöksiä ja laajentamaan sen soveltamisalaa sekä vähentämään merkittäviä eroavuuksia jäsenvaltioiden välillä tällä alalla. Sen säännöksissä käsitellään erilaisia sääntely- ja tietopohjaisia välineitä, ja ne kattavat tilojen ja veden lämmitykseen, jäähdytykseen, ilmanvaihtoon ja valaistukseen liittyvät energiatarpeet uusissa ja olemassa olevissa asuinrakennuksissa ja muissa rakennuksissa.

III NEUVOSTON ENSIMMÄISEN KÄSITTELYN KANNAN ERITTELY

1. Koska tätä ehdotusta koskevan pikaisen yhteisymmärryksen aikaansaaminen Eurooppa-neuvoston kehotuksen mukaisesti edellytti tiukkaa aikataulua, neuvosto pyrki alusta saakka määrittämään tekijöitä, jotka sekä parlamentti että neuvosto voisivat hyväksyä, sen sijaan, että se olisi valmistellut neuvostossa täysin hyväksytyn kannan ennen neuvottelujen aloittamista Euroopan parlamentin kanssa. Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen voimaantulopäivän huomioon ottaen ja edistymisen nopeuttamiseksi päätettiin edetä kahdessa vaiheessa:
 - Direktiivin sisältöä koskevan yhteisymmärryksen saavuttaminen. Tämä ensimmäinen vaihe saatiin päätökseen marraskuussa 2009 Euroopan parlamentin kanssa käytyjen neuvottelujen jälkeen. Pysyvien edustajien komitea vahvisti edellä mainitun yhteisymmärryksen 19. marraskuuta 2009 ja Euroopan parlamentin teollisuus-, tutkimus- ja energiavaliokunta (ITRE) valiokunnan puheenjohtajan 30. marraskuuta päivätyllä kirjeellä.

⁽¹⁾ Asiak. 15929/08.

⁽²⁾ Asiak. 8877/1/09 REV 1.

⁽³⁾ EUVL C 277, 17.11.2009, s. 75.

⁽⁴⁾ Kaksi muuta tähän pakettiin kuuluvaa ehdotusta ovat:

- Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi energiaan liittyvien tuotteiden energian ja muiden voimavarojen kulutuksen osoittamisesta merkinnöin ja yhdenmukaisin tuotetiedoin (uudelleenlaadittu toisinto) (2008/0222 COD) ja
- Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1222/2009 renkaiden merkitsemisestä polttoainetaloudellisuuden ja muiden keskeisten ominaisuuksien osalta (EUVL L 342, 22.12.2009, s. 46).

- Yhteisymmärryksen aikaansaaminen SEUT sopimuksen voimaantulosta johtuvista muutoksista, jotka koskevat erityisesti oikeusperustaa ja komiteamenettelyä koskevia säännöksiä. Tämä toinen vaihe saatiin päätökseen maaliskuussa 2010 Euroopan parlamentin kanssa käytyjen keskustelujen jälkeen tukeutuen mahdollisimman suuressa määrin horisontaalisiin ratkaisuihin erityisesti asiantuntijoiden kuulemisen, 290 artiklaa koskevan Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission lausuman sekä lomakausia koskevan komission lausuman osalta. Pysyvien edustajien komitea vahvisti edellä mainitun yhteisymmärryksen 24. maaliskuuta 2010 ja Euroopan parlamentin teollisuus-, tutkimus- ja energiavaliokunta (ITRE) 25. maaliskuuta 2010 päivätyllä valiokunnan puheenjohtajan kirjeellä.
2. Neuvoston kantaan on sisällytetty molemmat edellä mainitut yhteisymmärrykset. Sen keskeiset osat ovat seuraavat:

Rahoitusinstrumentteja koskevat säännökset:

On lisätty uusi 10 artikla ”*Taloudelliset kannustimet ja markkinaesteet*” ja uudet johdanto-osan kappaleet (18, 19 ja 20), jotta painotettaisiin entistä enemmän rakennusten energiatehokkuuden rahoitusnäkökohtia.

Lähes nollaenergiarakennukset

Muun EU:n ilmasto- ja energia-alan lainsäädännön tapaan on lisätty vuotta 2020 koskeva tavoite: direktiivin 9 artiklan 1 kohdassa ja 2 kohdan b alakohdassa säädetään nyt, että kaikkien uusien rakennusten on oltava 31. joulukuuta 2020 mennessä lähes nollaenergiarakennuksia, että on asetettava välitavoite vuodeksi 2015 ja että viranomaisten käytössä ja omistuksessa olevien rakennusten on oltava lähes nollaenergiarakennuksia 31. joulukuuta 2018 jälkeen sen *edelläkävijäroolin* vuoksi, joka julkisella sektorilla tulisi olla tällä alalla (ks. johdanto-osan 23 kappale). Lisäksi jäsenvaltioiden olisi kehitettävä toimintapolitiikkoja *olemassa olevien* rakennusten muuttamiseksi lähes nollaenergiarakennuksiksi (9 artiklan 1a kohta). Koska olemassa olevien rakennusten muuttaminen nollaenergiarakennuksiksi on usein suhteellisen kallista ja voi täten olla niukkojen varojen tehotonta käyttöä, neuvosto ei voinut hyväksyä *olemassa olevia* rakennuksia koskevien sitovien tavoitteiden asettamista.

Rakennuksen osat

Euroopan parlamentin tarkistusten hengen mukaisesti ehdotuksen soveltamisalaa laajennettiin kosemaan rakennuksen osia (7 artiklan toinen alakohta).

Energiatehokkuustodistukset: myöntäminen ja esille asettaminen

Euroopan parlamentin ehdotuksen mukaisesti neuvosto päätti alentaa julkisia rakennuksia koskevien todistusten myöntämiskynnystä (12 artikla), julkisten rakennusten todistusten esilleasettamiskynnystä (13 artikla) ja päätti lisätä tekstiin uudelleen sen, mikä siitä oli poistettu, eli vaatimuksen energiatehokkuusindikaattorin mainitsemisesta ilmoituksissa (12 artiklan 4 kohta).

Vertailumenetelmäkehys

Neuvosto ei voinut hyväksyä Euroopan parlamentin pyyntöä *yhteisestä* menetelmäkehyksestä (5 artiklan 1 kohta), jota sovellettaisiin kaikissa jäsenvaltioissa. Ilmasto- ja maantieteellisissä olosuhteissa ilmenevien erojen sekä rakennusten energiatehokkuuteen liittyvien erilaisten lähtökohtien vuoksi neuvosto katsoi, että yhteinen menetelmäkehys ei ole ainoastaan epäasianmukainen vaan että sen laatiminen on lisäksi mahdotonta. Neuvosto ei hyväksynyt lisättäväksi parlamentin ehdottamaa uutta liitettä III, jossa kuvataan vertailumenetelmäkehysten sisältö. Lisäksi neuvosto päätti ottaa käyttöön vertailuanalyysijärjestelmän (5 artiklan 3 kohta), jonka mukaan jäsenvaltioiden on perustettava energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten ja voimassa olevien energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten kustannusoptimaalisten tasojen väliset merkittävät erot.

Uudelleentarkastelu

Neuvosto hyväksyi komissiossa tapahtuvaa uudelleentarkastelua koskevan Euroopan parlamentin pyynnön; uudelleentarkastelun määrääjäksi sovittiin kompromissina 1. tammikuuta 2017 (19 artikla).

Tiedottaminen

Neuvosto ehdotti uuden 20 artiklan lisäämistä, jotta vastattaisiin useisiin tiedottamissäännöksiin liittyviin Euroopan parlamentin pyyntöihin ja koottaisiin yhteen kaikki tiedottamissäännökset.

* * *

Neuvosto tarkasteli edellä olevien keskeisten osien lisäksi kaikkia Euroopan parlamentin tarkistuksia, jotta asiasta saataisiin pikaisesti aikaan yhteisymmärrys. Tarkistukset hyväksyttiin mahdollisuuksien mukaan joko kokonaan tai osittain. Toisinaan tarkistuksen henki otettiin huomioon toisessa artiklassa tai johdanto-osan kappaleessa. Näin ollen neuvosto kannassaan

- hyväksyi kokonaan tarkistukset 1, 2, 36, 37, 38 ja 45;
- hyväksyi osittain tarkistukset 3, 4, 5, 6, 10, 13, 14, 16, 18, 19, 20, 21, 22, 27, 28, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 39, 42, 43, 47, 48, 50, 51, 52, 57, 58, 60, 62, 63, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 82, 83, 93, 94, 95, 100, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 112, 116, 117, 119, 120, 123 ja 124;
- hylkäsi tarkistukset 7, 8, 9, 12, 15, 17, 23, 24, 25, 26, 31, 40, 41, 44, 46, 53, 54, 55, 59, 64, 73, 80, 81, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90 ja 91.

Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission lausuma SEUT 290 artiklasta

Euroopan parlamentti, neuvosto ja komissio ilmoittavat, että tämän direktiivin säännökset eivät vaikuta toimielinten tuleviin kantoihin, jotka koskevat SEUT 290 artiklan soveltamista tai muita lainsäätämisyksikössä hyväksyttäviä säädöksiä, joihin sisältyy tällaisia säännöksiä.

Komission lausuma

Euroopan komissio panee merkille, että Euroopan parlamentti ja neuvosto katsovat, että lukuun ottamatta tapauksia, joissa lainsäätämisyksikössä hyväksyttävässä säädöksessä säädetään kiireellisestä menettelystä, delegoitujen säädösten tiedoksi antamisessa on otettava huomioon toimielinten lomakaudet (talvi- ja kesätauot sekä Euroopan parlamentin vaalitauko), jotta varmistetaan Euroopan parlamentin ja neuvoston voivan käyttää oikeuksiaan lainsäätämisyksikössä hyväksyttävissä säädöksissä kulloinkin vahvistetuissa määrärajoissa, ja on valmis toimimaan sen mukaisesti.

TILAUSHINNAT 2010 (ilman ALV:a, sisältää normaalit lähetyskulut)

Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	1 100 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, paperipainos, vuosittainen CD-ROM	22 EU:n virallista kieltä	1 200 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L-sarja, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	770 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, kuukausittainen (kumulatiivinen) CD-ROM	22 EU:n virallista kieltä	400 euroa/vuosi
Virallisen lehden täydennysosa (S-sarja), tarjouskilpailut ja julkiset hankinnat, CD-ROM, ilmestyy kahdesti viikossa	Monikielinen: 23 EU:n virallista kieltä	300 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, C-sarja – kilpailut	Kilpailua koskevilla kielillä	50 euroa/vuosi

Euroopan unionin virallisilla kielillä ilmestyvästä *Euroopan unionin virallisesta lehdestä* on tilattavissa 22 eri kieliversiota. Tilaus käsittää L-sarjan (Lainsäädäntö) ja C-sarjan (Tiedonannot ja ilmoitukset).

Jokainen kieliversio tilataan erikseen.

Virallisessa lehdessä L 156 18. kesäkuuta 2005 julkaistun neuvoston asetuksen (EY) N:o 920/2005 mukaan velvollisuus laatia kaikki säädökset iirin kielellä ja julkaista ne tällä kielellä ei väliaikaisesti sido Euroopan unionin toimielimiä, joten iirin kielellä julkaistavat viralliset lehdet ovat myynnissä erikseen.

Virallisen lehden täydennysosan (S-sarja – tarjouskilpailut ja julkiset hankinnat) tilaukseen sisältyvät kaikki 23 virallista kieliversiota yhdellä monikielisellä CD-ROM-levyllä.

Euroopan unionin virallisen lehden tilaajat voivat pyynnöstä saada virallisen lehden liitteitä. Tilaajille ilmoitetaan liitteiden ilmestymisestä *Euroopan unionin viralliseen lehteen* sisältyvässä kohdassa ”Huomautus lukijalle”.

CD-ROM-levyt korvataan DVD-levyillä vuoden 2010 aikana.

Myynti ja tilaukset

Maksulliset julkaisut, kuten *Euroopan unionin virallinen lehti*, ovat tilattavissa jälleenmyyjiltämme. Luettelo jälleenmyyjistä löytyy seuraavasta internet-osoitteesta:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_fi.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) on suora ja maksuton portti Euroopan unionin lainsäädäntöön. Sivustolla voi tarkastella *Euroopan unionin virallista lehteä* ja siellä ovat nähtävillä myös sopimukset, lainsäädäntö, oikeuskäytäntö ja lainsäädännön valmisteluasiakirjat.

Lisätietoja Euroopan unionista löytyy osoitteesta: <http://europa.eu>

Euroopan unionin julkaisutoimisto
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

FI